

תפ"ח 55640/12/21 - מדינת ישראל נגד דקל ששונקר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 55640-12-21 מדינת ישראל נ' ששונקר

18 אפריל 2024

לפני: כב' השופט הבכיר, נתן זלוצ'ובר - אב"ד

כב' השופט דניאל בן טולילה

כב' השופטת טל לחיאני שהם

המאשימה: מדינת ישראל

על ידי ב"כ עו"ד מורן גז מפמ"ד

נגד

הנאשם: דקל ששונקר (עצור)

על ידי ב"כ עו"ד ליאור רונן ועו"ד יוסי דגה

הכרעת דין

חל איסור פרסום ביחס לכל פרט מזהה בנוגע למתלוננות, לרבות שמו, מקום מגוריהן, מקום עבודתן, לימודיהן או כל פרט אחר שעלול להביא במישרין או בעקיפין לזיהוין. בכפוף לאמור, ניתן לפרסם את הכרעת הדין. בעותק זה הושמטו פרטים מזהים ועל כן הוא מותר בפרסום.

כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות אינוס, מעשים מגונים, והפצת מחלה שביצע ב-7 מתלוננות כמפורט להלן.

כתב אישום - חלק כללי:

ביום 31/05/11 תרם הנאשם דם במגן דוד אדום. בדיקה שנערכה למנת הדם שתרם התקבלה חיובית ל HIV- איידס שהיא מחלה מדבקת, המועברת, בין היתר, תוך קיום יחסי מין לא מוגנים. מנהלת שרותי הדם במגן דוד אדום ניסתה ליצור קשר טלפוני עם הנאשם מספר פעמים ונקבעו עמו מספר פגישות אליהן הוא לא הגיע.

בין השנים 2012-2015 נמסר לנאשם מספר פעמים על ידי בתי חולים שונים בארץ ועל ידי רופאים שונים, כי הוא נשא של נגיף האיידס.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגורר הנאשם בביתה של א. ברחוב XXXXXX, על רקע קשרי ידידות בין השניים שהחלו בחודש יולי 2021 או במועד סמוך לכך. הבית בנוי מחדר יחיד ובו מיטה זוגית ומטבחון (להלן: "הדירה").

אישום ראשון:

בין הנאשם והמתלוננת 1 נוצרה היכרות דרך א. שהיא חברה משותפת של השניים. במהלך ההכרות שיתפה המתלוננת 1 את הנאשם כי בעבר עברה פגיעה מינית.

בתאריך 02/10/21, יצרו א. והנאשם קשר טלפוני עם המתלוננת 1 והזמינו אותה להתארח בדירה. כיוון שהיה מדובר ביום שבת ולא הייתה תחבורה ציבורית הציע הנאשם כי הוא יגיע במונית לאסוף את המתלוננת מביתה שבעיר בצפון הארץ.

סמוך לאחר מכן, בשעה 13:00 לערך הגיע הנאשם במונית לביתה של המתלוננת 1 משם אסף אותה והשניים נסעו אל הדירה. במהלך הנסיעה ועקב העובדה שהמתלוננת 1 לא הכירה את הנאשם לעומק, היא שוחחה בוודאו עם א. וכך חשה בטוחה.

עם הגיעם לדירה, ישבה המתלוננת 1 עם א. על המיטה ופתחה "שידור חי" ברשת החברתית "פייסבוק" עם חבר כשכל העת הנאשם מפציר בה להפסיק את ה"שידור החי" ולראות עמו סרט בטלוויזיה. לאחר זמן מה, המתלוננת 1 התרצתה. עם תחילת הסרט, נשכב הנאשם לצד המתלוננת 1 וא. במיטה וביצע בה מעשים מגונים בכך שהחל לחבק אותה. זו בתגובה, הזיזה את ידו של הנאשם בכח ממנה. סמוך לאחר מכן, הנאשם שב וחייב אותה, כך פעם אחר פעם, כשהיא שבה ומזיזה את ידו בכח מגופה ואומרת לנאשם כי מעשיו אינם נעימים ונוחים לה ומבקשת מהנאשם להזיז את ידיו מגופה. הנאשם לא נענה להפצרותיה של המתלוננת 1, וזו פתחה "שידור חי" ב"פייסבוק" במחשבה כי הדבר ירתיעו. בתגובה לכך, הנאשם שב וביקש מהמתלוננת 1 לכבות את ה"שידור החי" עד שעשתה כן.

בסמוך לשעה 19:00, החל הנאשם להתארגן ליציאה למקום עבודתו כמאבטח בקניון וביקש מהמתלוננת 1 להתלוות אליו. המתלוננת 1 נענתה לבקשתו והתלוותה אליו, שם הסביר לה היכן הוא עובד והציג לה את מנהל העבודה שלו. בשעה 21:00 לערך, שבה המתלוננת 1 לדירה בגפה והנאשם נותר במקום עבודתו. לאחר חזרת המתלוננת 1 אל

הדירה, בילתה עם א. עד שהשתיים נרדמו יחד במיטה.

בסמוך לשעה 02:00, שב הנאשם ממקום עבודתו אל הדירה. מתלוננת 1 התעוררה קלות עם כניסתו אל הדירה וסמוך לאחר מכן, חשה כי הנאשם נשכב במיטה לצידה, כשגבה מפונה אליו ונרדמה בשנית. בהמשך הלילה, בעוד המתלוננת 1 ישנה, חיבק הנאשם את המתלוננת 1, שם יד אחת על כתפה ובידו השנייה פשט את מכנסיה ותחתוניה וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה.

מיד כשהמתלוננת 1 חשה בניסיונו לחדור לאיבר מינה, היא התעוררה, פנתה אל הנאשם וביקשה כי יחדול ממעשיו. הנאשם בתגובה, אמר למתלוננת 1 "רגע, עוד מעט" ולא חדל ממעשיו, המתלוננת התרחקה מהנאשם לכיוונה של א. והנאשם נצמד אליה שוב ושוב, עד אשר לא היה לה עוד לאן להתרחק. בשלב זה, בעל הנאשם את המתלוננת 1 בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, בלא הסכמתה החופשית, תוך שהוא אוחז בידו האחת בחזה ובידו השנייה באיבר מינו.

הנאשם החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת 1 כשאיבר מינו ללא אמצעי הגנה, ובלא שהביא לידיעתה של המתלוננת 1 כי הוא נושא את נגיף האיידס.

המתלוננת הדפה את הנאשם ממנה, תוך שהיא מכה בפניו, קמה מהמיטה כשהיא רועדת והחלה לבכות. הנאשם אמר למתלוננת 1 "מה אתה רוצה שאעשה", ביקש סליחה ואמר לה כי תשמור על השקט שמא א. תתעורר, תוך שהוא מבטיח כי לא יחזור על מעשיו. המתלוננת 1 שבה לשכב במיטה והנאשם ביקש כי תאפשר לו לחזור לישון ולא תותיר אותו בלילה מחוץ לדירה, תוך שהוא מבטיח לה שוב, כי לא יגע בה. לאחר תחנונים מצדו של הנאשם, המתלוננת 1 התרצתה ואפשרה לנאשם לחזור לישון במיטה.

סמוך לאחר מכן, עת ניסתה המתלוננת 1 להירדם, ביצע בה הנאשם מעשה מגונה בכך שנגע באמצעות ידו בחזה. מיד, בתגובה לכך, פנתה המתלוננת 1 לנאשם וביקשה כי יחדל ממעשיו והדפה את ידיו מחזה. הנאשם חדל ממעשיו ונרדם. המתלוננת 1 נותרה ערה עד שהגיע הבוקר.

בעת שא. יצאה לעבודה נותרה מתלוננת 1 יחד עם הנאשם לבדה ומסרה לנאשם כי היא נוסעת לביתה, בתגובה לכך ענה הנאשם כי יזמין עבודה מונית ושאל אם היא מעוניינת שיעשה לה מסאז'. המתלוננת 1 סירבה לכך והמתינה להגעת המונית ובהגעתה עזבה את הדירה.

בתאריך 06/10/21 כתב הנאשם למתלוננת 1 באמצעות יישומון ה"וואטסאפ" כי הוא הולך לשים קץ לחייו, ואף שלח לה תמונה של חוף הים וטען כי הוא הולך לטבוע למוות בעקבות הפגיעה בה, וזאת בתגובה לכך שהמתלוננת 1 הטיחה בו כי פגע בה קשות.

בגין האמור מיוחסות לנאשם העבירות הבאות: מעשה העלול להפיץ מחלה לפי סעיף 218 סיפא לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"); מעשים מגונים (מספר עבירות) לפי סעיף 348(ג) לחוק; אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק.

אישום שני

בתאריך 21/11/21 נכנסה מתלוננת 2 לקבוצה ברשת החברתית "פייסבוק" בשם "תשאל עו"ד בישראל" ופרסמה כי היא מחפשת עורך דין המתמחה ברשלנות רפואית, כשהיא מסבירה שהיא מעוניינת לתבוע את הפסיכיאטרית שלה.

לאחר כחצי שעה, פנה הנאשם בהודעה אישית למתלוננת 2, מפרופיל בו כינה עצמו "נתנאל ששונקר", והציג עצמו כמתמחה בעריכת דין העוסק בתחום. במהלך ההתכתבות מסר הנאשם למתלוננת 2 כי הוא יגבה ממנה מחיר סביר בעבור השירות. לאחר כ- 5 דקות, יצר הנאשם קשר טלפוני עם המתלוננת 2, ביקש ממנה לקבל אינפורמציה אודות התביעה שהיא מבקשת להגיש, התעניין באלו כדורים פסיכיאטרים היא משתמשת ושאל אותה האם היא מקבלת קנביס רפואי. המתלוננת 2 מסרה לנאשם את האינפורמציה שביקש. הנאשם בתגובה אמר כי הוא יוכל לטפל בתביעה וכן יוכל לסייע לה בקבלת אישור לקנביס רפואי, ובעבור שני שירותים אלו, יגבה ממנה ₪ 350 בלבד.

במהלך השיחות בין המתלוננת 2 לנאשם, בשלב מסוים במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, שיתפה המתלוננת 2 את הנאשם שנפגעה מינית בעבר וכי היא פוחדת להסתובב ברחוב לבד. כחצי שעה לאחר מכן, יצרה אמה של המתלוננת 2 קשר טלפוני עם הנאשם, על מנת להתרשם ממנו באופן בלתי אמצעי ובסיום השיחה, לאחר שהנאשם רכש את אמונה, אישרה למתלוננת 2 להיפגש עמו. סוכם בשיחה, כי הנאשם יגיע לבית המתלוננת 2 על מנת לקדם את הטיפול בפנייתה. סמוך לאחר מכן, בשעה 14:00, או במועד סמוך לכך, הגיע הנאשם אל בית המתלוננת 2 שבעיר במרכז הארץ, נפגש עם המתלוננת 2 בגינה ציבורית הסמוכה לביתה וביקש ממנה כי תעביר לידיה את התשלום ותצרף אליו תעודת זהות וסיכום מידע פסיכיאטרי עדכני.

המתלוננת 2 העבירה לידיה את המסמכים המבוקשים וכן תעודת נכה. הנאשם צילם את המסמכים וקיבל מהמתלוננת 350 ₪ עבור שירותיו. בשיחה, הסביר הנאשם למתלוננת 2 כי הוא גובה ממנה סכום סמלי בלבד שכן הוא מתחשב במצבה הכלכלי הקשה. זאת ועוד, אמר הנאשם למתלוננת 2 במרמה כי הוא אחראי משמרת בשדה התעופה בן גוריון וכי הוא מכיר חברה המוכרת נשקים באופן חוקי להגנה עצמית ולאור פחדיה להסתובב לבד, הציע לה לרכוש דרכו אקדח גז, בתמורה ל- 680 ₪. המתלוננת 2 נענתה להצעתו. בשלב זה, עזב הנאשם את המקום.

יומיים לאחר מכן, בתאריך 23/11/21, הגיע הנאשם לבית המתלוננת 2 לגבות את התשלום עבור אקדח הגז, המתלוננת 2 העבירה לידיה את התשלום וכעבור מספר שעות, שב הנאשם לבית המתלוננת 2 והעביר לידי אמה את האקדח.

בהמשך היום, יצר הנאשם קשר טלפוני עם המתלוננת 2 והציע ללמדה קרב מגע, בטענה שהוא מלמד בחורות נוספות וכך תוכל להגן על עצמה. המתלוננת 2 מסרה לנאשם כי היא שומרת נגיעה ולכן בטרם תשיב לו, עליה להתייעץ עם הרב. סמוך לאחר מכן, התייעצה המתלוננת 2 עם הרב אשר אישר את שיעורי קרב המגע. השניים קבעו להיפגש בהמשך לצורך כך.

למחרת היום, בתאריך 24/11/21 בשעה 12:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת 2 והשניים נסעו יחד באוטובוס לכיוון עיר אחרת במרכז הארץ, ירדו בתחנה הסמוכה ליער באזור צומת כבישים ונכנסו יחד ליער, כשהמתלוננת 2 מצוידת באקדח הגז על מנת שהנאשם ידריך אותה כיצד לעשות בו שימוש. בהגיעם למקום, הדריך הנאשם את המתלוננת 2 כיצד לתפעל את אקדח הגז תוך שהוא מחבק אותה מאחור ומחזיק בידיה. בהמשך, הנאשם הסביר למתלוננת 2, כי קרב מגע הוא דרך להתמודד עם סיטואציות בהן תידרש להגן על עצמה בעתיד והציג בפניה כי על מנת ללמדה קרב מגע, עליו לייצר ביניהם סיטואציות מיניות בכדי שתוכל ללמוד כיצד להתגונן מפניהם.

בשלב ראשון, הנאשם תפס את פניה של המתלוננת 2 ונישק אותה בפיה במשך מספר שניות וזאת כדוגמה לסיטואציה אליה תוכל להיקלע, תוך שהמתלוננת 2 סבורה כי מעשיו של הנאשם נועדו ללמדה. הנאשם הדריך את המתלוננת 2 כי במצב שכזה עליה להדוף את התוקף ביד מאוגרפת לאזור גרונו, על מנת להרחיקו ממנה. הנאשם הדגים את הסיטואציה בין חמש לשש הדגמות, כשבשתיים מהן נישק את המתלוננת 2 בפיה ובשאר ההדגמות, הצליחה המתלוננת 2 להדוף אותו מעליה. הנאשם עשה מעשיו אלו, במצג שווא לפיו הוא מלמד את המתלוננת 2 תרגיל בקרב מגע, כשבפועל הוא מבצע בה מעשים מגונים.

בשלב השני, הנאשם הרים את חולצתה של המתלוננת 2, הכניס את ידיו לחזייתה ומישש את חזה, גם הפעם, הציג הנאשם במרמה את מעשיו כדוגמה לסיטואציה אליה תוכל להיקלע. המתלוננת 2 לא חשה בנוח עם מעשיו של הנאשם ומסרה לו כי הסיטואציה איננה נוחה לה. בתגובה השיב הנאשם: "לא נוח תשאירי בבית". לאור דבריו אלו, המתלוננת 2 נסוגה לאחור וניסתה לסדר את חולצתה. הנאשם הורה לה להשאיר את החולצה מורמת, כיוון שעליהם לבצע את התרגיל פעם נוספת. המתלוננת 2 שבה ואמרה לנאשם כי הסיטואציה לא נוחה לה והנאשם שב ואמר לה: "לא נוח תשאירי בבית". הנאשם הדגים את הסיטואציה מספר פעמים, כשבשלוש הדגמות הצליח לבצע במתלוננת 2 מעשה מגונה במרמה בכך שהכניס את ידיו לחזייתה ומישש את חזה.

בשלב השלישי, ניסה הנאשם להפשיל את מכנסיה ותחתוניה של המתלוננת 2, אשר התנגדה למעשיו, ומנעה ממנו להפשילם לחלוטין באמצעות כך שאחזה בזרועותיו. למרות האמור, הצליח הנאשם להפשילם קמעה ואז הכניס את ידיו לתחתוניה של המתלוננת 2 ובעל את המתלוננת 2 בכך שהחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה למשך מספר שניות, שלא בהסכמתה החופשית. בתגובה לכך, המתלוננת 2 אמרה לנאשם כי מעשיו אינם נעימים לה ומשכה את ידיו מחוץ לתחתוניה. הנאשם אמר לה שהוא עושה כן כדי ללמדה קרב מגע ושב והדגים את ה"תרגיל" פעמיים נוספות, כשבשתיהן החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת 2, ללא הסכמתה החופשית למספר שניות תוך שהיא שבה ומוציאה את ידיו מתחתוניה ומציינת בפניו כי המעשים אינם נעימים לה. בשלב זה, המתלוננת 2 אמר לנאשם כי היא במחזור והוא חדל ממעשיו.

לאחר האמור, פתח הנאשם את מכנסיו וביקש מהמתלוננת 2 לגעת בידה באיבר מינו, המתלוננת 2 סירבה, הנאשם ניסה לשכנעה לעשות כן אך היא עמדה בסירובה. לאחר האמור, תפס הנאשם את ידה של המתלוננת 2 בחוזקה וביצע בה מעשה מגונה בכך שניסה להכניס את ידה לתחתוניה, כשאיבר מינו חשוף למחצה. בשלב זה, המתלוננת 2 התנגדה ומשכה את ידה מידי. הנאשם שב ותפס את ידה של המתלוננת 2 בחוזקה מספר פעמים נוספות בניסיון לגרום לה לגעת באיבר מינו אך היא התנגדה פיזית תוך שהיא שבה ואומרת לו כי איננה מסכימה לעשות כן, שכן היא חשה לא בנוח ממעשיו.

בגין מעשים אלו מיוחסות לנאשם העבירות הבאות: אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; מעשים מגונים בנסיבות מרמה לגבי מהות העושה והמעשה (מספר עבירות) לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין; מעשים מגונים בכח לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין.

אישום שלישי:

בתאריך שאינו ידוע במדויק, במהלך חודש אוגוסט 2021, או במועד מסוך לכך, פרסמה מתלוננת 3 ברשת החברתית "פייסבוק" "פוסט" אודות מצבה בו פרטה כי היא ,..... ותיארה את התמודדותה הקשה מול רשויות הרווחה.

סמוך לאחר הפרסום, פנה הנאשם אל המתלוננת 3, הציג עצמו בכזב בשם דקל כהן וציין בפניה כי הוא אדם חרדי מבני ברק, שיוכל לסייע לה כלכלית. בשיחה, השניים סיכמו כי הנאשם יגיע לביתה שבעיר בצפון הארץ ויעביר לידיה סכום כסף. במועד שאינו ידוע במדויק, מספר ימים לאחר מכן, הגיע הנאשם אל ביתה של המתלוננת 3 כשהוא בחזות של אדם חרדי, העביר לידיה סכום של 1000 ₪ כדי לסייע לה בתשלום שכירות דירתה ועזב את המקום.

בהמשך, העלתה המתלוננת 3 "פוסט" נוסף שלאחריו יצר עימה הנאשם קשר בשנית והשניים שוחחו ביניהם. בשיחתם, הנאשם אמר למתלוננת 3 כי גם הוא חולה במחלת ונוצרו בין השניים קשרים חבריים. המתלוננת 3 סיפרה לנאשם כי היא הוצאה מהדירה בה התגוררה וכי אין לה קורת גג והנאשם הזמינה לשהות בדירה.

בתאריך שאינו ידוע במדויק, לאחר 23/09/21 בשעה 16:00 לערך, הגיעה המתלוננת 3 במונית אותה מימן הנאשם, להתארח בדירה כשהיא סבורה שבעתיד תשכור עם א. והנאשם דירה. במהלך השהות של המתלוננת 3 בדירה, השתמשה המתלוננת 3 בנוכחות הנאשם בסם מסוכן מסוג "קריסטל", אותו הביאה עמה וכן בסם מסוכן מסוג "גראס" אותו סיפק לה הנאשם לבקשתה. סמוך לאחר צריכת הסם נרדמה המתלוננת 3 במיטה שבדירה לצדה של א. ושנה שינה עמוקה.

בהמשך לאמור, בעוד המתלוננת 3 ישנה, נצמד הנאשם אל המתלוננת 3, הפשיל את מכנסיה ותחתונה ובעל אותה בכך שהחדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה, ללא אמצעי הגנה ומבלי שהביא לידיעתה של המתלוננת 3 כי הוא נושא את נגיף האיידס. המתלוננת 3 התעוררה משנתה, קמה בבהלה מהמיטה, תוך שהיא הודפת את הנאשם מעליה ויצאה לגינת הבית, כשהיא מבחינה שתחתונה ומכנסיה מופשלים עד לברכיה. בעקבות המעשים של הנאשם, נגרם למתלוננת 3 דימום מאיבר המין שנמשך כחודש ימים.

בגין מעשים אלו מיוחס לנאשם ביצוע העבירות הבאות: מעשה העלול להפיץ מחלה לפי סעיף 218 סיפא לחוק העונשין; אינוס לפי סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין.

אישום רביעי:

בתאריך 05/11/21 פרסמה המתלוננת 4 ברשת החברתית "פייסבוק" פוסט אודות מצבה, בו פרטה שהיא אם חד הורית שזקוקה לעזרה כלכלית.

סמוך לאחר הפרסום, פנה הנאשם אל המתלוננת 4, והציג עצמו בכזב בשם נתנאל ששונקר תוך שציין בפניה כי הוא מכיר אדם שיוכל לסייע לה כלכלית, והעביר לה בהודעה את מספר הטלפון שלו עצמו, כאילו הוא אותו אדם שאמור לסייע לה.

בעקבות זאת, המתלוננת 4, פנתה בהודעת "וואטסאפ" למספר שמסר לה הנאשם, ובה הסבירה שקיבלה את הטלפון מאדם בשם נתנאל לצורך סיוע כלכלי. הנאשם, אשר ענה למתלוננת 4 בהודעות חוזרות כאילו הוא אותו אדם, ביקש כי תפרט מהן בעיותיה. המתלוננת 4 השיבה שהיא בחובות לביטוח הלאומי, לרשויות המס ולשכר דירה. בהמשך לאמור, קבע הנאשם להיפגש עם המתלוננת ב- 07/11/21 בדירתה בעיר בדרום הארץ, כשבאחת ההודעות ביקש הנאשם מהמתלוננת 4 לא ללבוש טייץ בפגישתם שכן לדבריו 'הוא מכור לנשים בטייץ'.

בתאריך 07/11/21, סמוך לשעה 11:00, הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת 4, שם הציג עצמו כעובד אבטחה אשר

ירש כסף מאביו שנפטר - דבר שלא היה אמת - וביקש לראות מסמכים המעידים על מצבה הכלכלי של המתלוננת 4 וכן ביקש לראות את דירתה. המתלוננת 4 הציגה לנאשם את המסמכים שביקש ועשתה לו סיור בדירתה. הנאשם לעג למתלוננת 4 שדירתה לא מסודרת והיא שתפה אותו כי בשל מצבה הנפשי והכלכלי היא לא מתפקדת ואף שתפה כי בשל כך בנה הפעוט גדל אצל אביו. במעמד האמור, לבקשת הנאשם, יצרה המתלוננת 4 קשר עם בעלת הדירה אותה היא שוכרת והנאשם שוחח עם בעלת הדירה והבטיח לה כי יעביר לידיה את סכום החוב שצברה המתלוננת 4 במסגרת הסכם השכירות.

בסיום השיחה הנאשם הבחין שהמתלוננת 4 לא חשה בטוב ושאל אותה אם הוא יכול לחבק אותה, המתלוננת 4 השיבה שהיא איננה מעוניינת וציינה בפניו שיש לה חבר. סמוך לאחר מכן, התיישבו הנאשם והמתלוננת 4 בסלון הדירה, בספות נפרדות והנאשם פנה אל המתלוננת 4 וביקש כי תחליף את המכנסיים שלבשה לטייץ. המתלוננת 4 סירבה ואמרה כי איננה מרגישה בנוח עם בקשתו. הנאשם שב וביקש מספר פעמים נוספות מהמתלוננת 4 להחליף את מכנסיה לטייץ, תוך שהוא מבטיח לה שלאחר שתעשה כן, היא רק יביט בה ולא יגע בגופה. המתלוננת 4 סירבה.

בהמשך, ביקש הנאשם מהמתלוננת 4 חיבוק לפני שהוא עוזב את דירתה. המתלוננת 4 הסכימה לחבקו בתקווה שלאחר מכן יעזוב את המקום, ניגשה אליו וחיבקה אותו. בשלב זה, ביצע הנאשם במתלוננת 4 מעשים מגונים שלא בהסכמתה. בכך שהחל לגעת בגופה של המתלוננת 4, הושיט ידה לעבר ישבנה והכניסה לתוך מכנסיה ותחתוניה ומישש את ישבנה. המתלוננת 4 אמרה לנאשם כי מעשיו אינם נעימים לה וחזרה על כך שיש לה חבר, שהוא בא לתת עזרה ולא לנצל אותה וביקשה כי יכבדה ויתרחק ממנה.

הנאשם לא נענה לבקשותיה של המתלוננת 4 והיא ניסתה להתרחק ממנו אך לשווא. הנאשם הוריד את מכנסיה, תפס בשתי כתפיה ודחף אותה על הספה בסלון ביתה. המתלוננת 4 שבה ואמר לנאשם "לא" וניסתה לקום מהספה אך הנאשם, שרכן מעליה, מנע זאת ממנה, הפשיל את מכנסיו, תחתוניה ותחתוניה תוך שהמתלוננת 4 נאבקה עמו ומתחננת שיקום מעליה, ושם את איבר מינו על שפתי איבר מינה.

בשלב זה, אמרה מתלוננת 4 לנאשם שהיא לא מוכנה שהוא יחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. הנאשם התעלם מדבריה, ניסה לנשקה בשפתייה, המתלוננת 4 דחפה את ראשו לצד ומנעה ממנו לעשות כן. אז בעל הנאשם את המתלוננת 4 בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, כשידו האחת מונחת על מותניה וידו השנייה מחדירה את איבר מינו. כל זאת, כשהוא ללא אמצעי הגנה ומבלי שהביא לידיעתה של המתלוננת 4 שהוא נושא את נגיף האיידס.

הנאשם בעל את המתלוננת 4 על הספה בין 15-20 דקות תוך שהוא מפעיל עליה כח רב, מכניס ומוציא את איבר מינו לאיבר מינה פעם אחר פעם בחוזקה תוך שהמתלוננת 4 צועקת מהכאבים שחשה באיבר מינה ואומרת לו שכואב לה ושיחדל. הנאשם התעלם מצעקותיה ואמר לה "אני אשלם לך, אל תדאגי, את תראי בסוף את הכסף, על זה מגיע לך עוד 15 אלף", עד שהגיע לסיפוק על בטנה.

לאחר מכן, קם הנאשם מהמתלוננת 4 שנותרה שכובה על הספה, התקרב עם איבר מינו לפיה והורה לה למצוץ את איבר מינו. המתלוננת 4 בתגובה, דחפה אותו ממנה והנאשם אמר לה "את מבאסת", לבש את מכנסיו ותחתוניה תוך שהוא אומר לה "אל תדאגי, אני אביא לך 15 אלף על מה שעשינו, מגיע לך עוד כסף" והבטיח שיזמין לה אוכל ועזב את המקום מבלי לעשות כן.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלוננת 4 פצע שפשוף באיבר מינה והיא דיממה.

בשל האמור מואשם הנאשם בביצוע העבירות הבאות: מעשה העלול להפיץ מחלה, לפי סעיף 218 סיפא לחוק העונשין; מעשים מגונים (מספר עבירות), לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין; אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

אישום חמישי:

בתאריך ובשעה שאינם ידועים במדויק למאשימה, בשנת 2013, הצטרפה המתלוננת 5, אז קטינה כבת 13, לרשת החברתית "פייסבוק" ובאמצעותה הכירה מספר אנשים. בין המתלוננת 5 לנאשם נוצר קשר דרך קבוצה ברשת החברתית והיא שתפה את הנאשם שחוותה בעבר פגיעה מינית. בתגובה לאמור, טען הנאשם שיוכל לסייע לה, לטפל בה ולהיות לצידה מתי שתרצה. הנאשם סיפר למתלוננת 5 שיש לו חברות שעברו אירועים דומים והוא עזר להן לשכוח את המקרים הללו. לאורך השיחה ביניהם סיפרה המתלוננת 5 לנאשם שהיא בת 13 ותגובתו לכך הייתה "איך אפשר לפגוע בילדה בת 13?". עוד במהלך השיחה, הנאשם חזר ושאל את המתלוננת 5 מתי אמה לא נמצאת בבית וביקש שתודיע לו כשאמה לא תהיה.

במועד שאינו ידוע במדויק, לאחר מספר ימים, שתפה המתלוננת 5 את הנאשם בכך שהיא נמצאת לבדה בבית. או אז, הנאשם ציין בפני המתלוננת 5 שהוא יכול להגיע אליה והמתלוננת 5 מסרה לו את כתובתה. סמוך לאחר מכן, אותו היום, בשעה 11:00 לערך הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת 5 והיא הציעה לו לשבת מחוץ לבית, אך הנאשם ביקש להיכנס ולשבת בבית. המתלוננת 5 נרתעה ובתגובה שאל אותה הנאשם האם היא לא סומכת עליו. לאור זאת, המתלוננת 5 אפשרה לנאשם להיכנס לביתה.

תחילה, ישבו הנאשם והמתלוננת 5 בסלון ביתה, שם הנאשם חזר ואמר למתלוננת 5 שיעזור לה לשכוח את הפגיעה המינית שחוותה ויטפל בה. לאחר זמן מה, ביקש הנאשם מהמתלוננת 5 לגשת לחדרה בטענה שלא נוח לו לטפל בה באמצעות שיטת הטיפול שלו בסלון. המתלוננת 5 סמכה על הנאשם ולא התנגדה לגשת לחדרה. בשלב זה ציין הנאשם בפני המתלוננת 5 כי הוא מעוניין לנסות עליה שיטות טיפול שירגיעו אותה ומבקש ממנה לשכב על מיטתה. המתלוננת 5 השיבה כי היא איננה מעוניינת בכך והנאשם הרגיע אותה באומרו "תירגעי, הכל בסדר, אני לא אעשה לך שום דבר. אני רק רוצה להרגיע אותך ולהשכיח לך את מה שעברת". המתלוננת 5 שלאור אמירותיו סמכה עליו, נשכבה על בטנה במיטה כשראשה על הכרית. בשלב זה, הנאשם הורה למתלוננת 5 לעצום את עיניה וציין בפניה כי יעשה לה מסאז' על מנת להרגיעה.

הנאשם החל לעסות את גבה של המתלוננת 5 כאשר הוא יושב על מיטתה, בסמוך אליה, לאורך כל אותו זמן חזר הנאשם ואמר למתלוננת 5 שהוא נמצא שם בשבילה ויעזור לה לשכוח את הפגיעה המינית שעברה. תוך כדי עיסוי גבה, החל הנאשם להוריד את ידיו לכיוון מכנסיה ואמר לה "את לא יודעת מה את רוצה מעצמך, אני יודע מה אני עושה" או מילים דומות ושב ואמר כי הוא יעזור לה וכי עליה לסמוך עליו, וכל שיעשה יהיה לטובתה.

בשלב זה הכניס הנאשם את ידו לתוך מכנסיה של המתלוננת 5, רכן לכיוון ראשה ולחש באוזנה שעליה להירגע ולסמוך עליו. במקביל, החדיר הנאשם את אצבעותיו לאיבר מינה ואמר לה "אני המושיע שלך". פעולה זו גרמה למתלוננת 5 לכאב והיא סובבה את ראשה אל הנאשם אשר סובב את ראשה חזרה עם פניה לכרית, תוך שהוא מפציר בה כי עליה לסמוך עליו ולא להסתכל, והמשיך להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה עוד מספר דקות. לאחר מכן, ציין הנאשם בפני המתלוננת 5 שהדבר הבא שהוא עומד לעשות יהיה הדבר הכי טוב שיקרה לה בעולם ושזה יגרום לה לשכוח את האינוס שעברה לחלוטין.

בשלב זה, תפס הנאשם את ראשה של המתלוננת 5 באמצעות ידו האחת ובידו השניה הוריד את מכנסיה ותחתונה וציין בפניה שאם היא תזוז, הדבר יפגע בה ויעורר בה רגשות לא טובים ועליה לסמוך עליו. אז, התיישב הנאשם מאחורי המתלוננת 5. המתלוננת 5 ביקשה מהנאשם שלא יעשה דבר. הנאשם מצדו ציין בפניה כי איננו מבין איך לאחר כל מה שעשה עברה היא לא סומכת עליו. המתלוננת 5 הטיחה בפני הנאשם פעם אחר פעם שזה לא בסדר ושהוא עושה לה בדיוק את מה שעשה האנס הקודם. הנאשם בתגובה אמר לה כי את האנס הקודם היא זוכרת לרעה אך אותו היא תזכור לטובה והמשיך ואמר לה כי "יעשה לה חוויה מתקנת".

בשלב זה בעל הנאשם את המתלוננת 5 בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת 5 ללא הגנה ומבלי להביא לידיעתה כי הוא נושא את נגיף האיידס, כשידו מונחת על ראשה ובכך מנע ממנה את היכולת לזוז. בהמשך, ניסה הנאשם לגעת בחזה של המתלוננת 5 אך זו הצמידה את ידיה לגופה ולא אפשרה לו לעשות כן. בכל אותה העת, ועד אשר הגיע הנאשם לסיפוק בתוך איבר מינה ועל ישבנה של המתלוננת 5, הוא התעלם מאמירותיה החוזרות ונשנות של המתלוננת 5 שיחדל ממעשיו. כאשר הגיע הנאשם לסיפוק מיני, שחרר הנאשם את ידו מראשה של המתלוננת 5, הורה לה לקום, להתקלח ולשטוף את פניה במקלחת ואמר לה שזה "ישחרר ממנה הכל" והוסיף כי לאחר המקלחת היא לא תזכור כלום והטיפול הסתיים. בהמשך, עזב הנאשם את ביתה של המתלוננת 5.

בשל האמור מואשם הנאשם בביצוע העבירות הבאות: מעשה העלול להפיץ מחלה, לפי סעיף 218 סיפא לחוק העונשין; אינוס, לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1)+(3) לחוק העונשין.

אישום שישי

המתלוננת 6 לוקה בפיגור שכלי קל, מתגוררת בעיר בדרום הארץ עם שניים מילדיה הקטינים. בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, מספר ימים לפני 21/07/21, שלחה המתלוננת 6 הודעה באחת מקבוצות ה"וואטסאפ" בה היה חבר גם הנאשם, במסגרתה ביקשה סיוע במזון לילדיה. הנאשם ראה את ההודעה, פנה אל המתלוננת 6 ואמר שסייע לה. המתלוננת 6 בתגובה, נתנה לנאשם את כתובתה על מנת שיוכל להגיע לביתה ולהעביר לידיה מצרכים וכסף.

בתאריך 21/07/21, בשעה 12:30 לערך, הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת 6. מיד כשנכנס לביתה, דחף הנאשם את המתלוננת 6 לחדר הילדים, שם הפשיט אותה בכח מבגדיה, ואמר לה "תתפשטי בא לי עליך חזק". המתלוננת 6 בתגובה ביקשה מהנאשם להפסיק, אמרה לו שאיננה מעוניינת וביקשה ממנו שיעזוב אותה, תוך שהיא מטיחה בפניו כי הבטיח לסייע לה ושהוא לא הגיע כדי לקיים עמה יחסי מין.

המתלוננת 6 ניסתה להחזיר אל גופה את הבגדים שהנאשם פשט ממנה והנאשם בתגובה לניסיונה זה דחף אותה בכח ומנע ממנה לעשות כן. בהמשך לאמור, משך הנאשם בשיערה של המתלוננת 6 ואמר לה "זה עושה לי את זה". המתלוננת 6 ניסתה להתנגד למעשיו של הנאשם ובתגובה הנאשם דחף אותה אל המיטה שבחדר הילדים בבית, וביצע בה מעשה מגונה שלא בהסכמתה החופשית בכך שנישק אותה בפיה ונגע בחזה.

בהמשך לאמור, בעל הנאשם את המתלוננת 6 שלא בהסכמתה החופשית בכך שהחדיר תחילה שלוש מאצבעותיו לתוך איבר מינה של המתלוננת 6, ולאחר מכן החדיר את איבר מינו לאיבר מינה. כל אותה העת, ניסתה המתלוננת 6 לזוז ולסגור את רגליה ללא הצלחה. הנאשם עשה זאת כשהוא ללא אמצעי הגנה, ומבלי שעדכן את המתלוננת 6 שהוא נושא את נגיף האיידס. המתלוננת 6 ניסתה לסטור לנאשם והנאשם אמר לה "זה יותר מדליק אותי". המתלוננת 6

אמרה לנאשם שהיא מפחדת מהיריון והנאשם בתגובה אמר לה ש"לא יהיה כלום" ו"הוא לא יגמור בפנים". בהמשך, הנאשם ביקש מגבונים מהמתלוננת 6 והגיע לפורקן מחוץ לגופה.

בהמשך, הנאשם הורה למתלוננת 6 להעסיק את בתה ששהתה באותה העת בבית והיא עשתה כן.

לאחר מכן, הנאשם בעל את המתלוננת 6 מספר פעמים נוספות באותו היום, ללא הסכמתה החופשית. הנאשם יצא אל מחוץ לדירה ואמר למתלוננת 6 שיחזור, אך הוא לא שב.

בגין מעשים אלו מיוחס לנאשם ביצוע העבירות הבאות: מעשה העלול להפיץ מחלה, לפי סעיף 218 סיפא לחוק העונשין, מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין; אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

אישום שביעי:

המתלוננת 7 לוקה בפיגור שכלי בינוני ולקות שמיעה, הוריה נפטרו ואחותה משמשת לה כאפוטרופוס. המתלוננת 7 הכירה את הנאשם בדירתה של בת זוגה - א., עימה התגורר הנאשם כמתואר בחלק הכללי לכתב האישום.

במועד שאינו ידוע במדויק, ישנו הנאשם, המתלוננת 7 וא. בדירה. בשעת בוקר מוקדמת, יצאה א. מהדירה ובדירה נשאר המתלוננת 7 והנאשם.

באותן הנסיבות, ביקש הנאשם מהמתלוננת 7 שתלטף אותו בשיערו ותחבק אותו והיא עשתה כן. בהמשך, ביקש הנאשם מהמתלוננת 7 שתלטף אותו כפי שהיא מלטפת את א. וביקש ממנה להושיט את ידה לכיוון רגלו וללטף את גופו ליד איבר מינו. המתלוננת 7 נענתה לבקשתו והנאשם אמר לה "את לא מבינה מה את גורמת לי ומה זה עושה לי בגוף" או מילים בדומה לכך.

לאחר מכן, הורה הנאשם למתלוננת 7 להוריד את חולצתה והיא עשתה כן. בשלב הזה, נצמד הנאשם למתלוננת 7, ליטף את חזה והורה לה להוריד את תחתוניה, והיא עשתה כן. בהמשך לאמור, הוריד הנאשם את תחתוניו, פיסק את רגליה של המתלוננת 7 והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה ללא אמצעי הגנה ומבלי ליידעה כי הוא נושא את נגיף האיידס. המתלוננת 7 דחפה את הנאשם ואמרה לו פעם אחר פעם כי היא רוצה להפסיק שכן איננה מעוניינת לפגוע בא. וכי מעשיה עמו מהווים בגידה בא.. הנאשם בתגובה השיב כי א. לא תדע והתעלם מדבריה. המתלוננת 7 שכבה במיטה ולא אמרה דבר במשך 20 דקות בהן הנאשם המשיך לבעול אותה תוך שציין בפניה "את לא יודעת מה את עושה לי, את הבחורה הראשונה שאני שוכב איתה" או מילים בדומה לכך.

בהמשך לאמור, לאחר זמן מה, הוציא הנאשם את איבר מינו מאיבר מינה של המתלוננת 7 וביקש ממנה לבצע בו מין אוראלי תוך שהוא אוחז בראשה ומקרבו לאיבר מינו. המתלוננת 7 סירבה והנאשם החדיר פעם נוספת את איבר מינו לאיבר מינה. הנאשם שאל את המתלוננת 7 האם באה על סיפוקה, משהשיבה שכן וזאת על מנת שיחדל ממעשיו, הפסיק.

בשל האמור מיוחס לנאשם ביצוע העבירה הבאה: מעשה העלול להפיץ מחלה, לפי סעיף 218 סיפא לחוק העונשין.

דיון והכרעה

עמוד 10

הערה מקדימה:

נוכח היקפו של כתב האישום האוחז שבעה אישומים שונים (המתייחסים לשבע מתלוננות שונות) ועל מנת להקל על ההתמצאות, הכרעת הדין תהיה ערוכה כך שביחס לכל אישום יפורט המענה של הנאשם ונגזרת ממנו זירת המחלוקת. לאחר מכן יפורטו עיקרי עדותה של המתלוננת ויערך דיון ביחס לעדות המתלוננת ואל גרסתה בכללותה. ככל שיש ראיות חיזוק לגרסת המתלוננת הן תפורטנה. התייחסות לגרסת הנאשם תיעשה במיוחד ובפרק נפרד. פרק נוסף ייוחד לעבירה של מעשה העלול להפיץ מחלה לצד לנקודות שונות שההגנה העלתה, שלאחריו יבוא פרק הסיכום.

אישום ראשון:

המענה:

הנאשם אישר את מרבית העובדות המפורטות באישום זה הנוגעות לרקע ולקשר שנרקם בינו לבין המתלוננת 1, כמו גם הגעתה לדירה, והרצון שלו לראות עמה סרט. לטענתו, המתלוננת הגיעה לדירה ביום שישי ולא ביום שבת ושהתה בה עד ליום ראשון. הנאשם הכחיש את כל סעיפי העובדות שהתייחסו לביצוע מעשים מגונים על ידו כלפי המתלוננת.

הנאשם אישר דבר יציאתו לעבודה; הצטרפות המתלוננת 1 אליו; חזרתה לדירה תוך שהבהיר כי לשם כך הזמין עבודה מונית; הגעתו לדירה בשעת לילה מאוחרת; העובדה כי נשכב לצד המתלוננת 1 במיטה כשגבה מופנה אליו. הנאשם הכחיש כל פגיעה מינית במתלוננת 1 וטען כי בין השניים היה "מגע בהסכמה הדדית" שכלל מסאז' וגם מגע בחזה של המתלוננת 1. הנאשם אישר כי היה אירוע בו המתלוננת 1 התעוררה בבהלה וקמה בוכיה; הנאשם אישר את ההתכתבות בינו לבין המתלוננת 1 אם כי הכחיש שזו נעשתה על רקע הפגיעה הנטענת.

זירת המחלוקת:

האם הנאשם בעל את המתלוננת 1 וביצע בה מעשים מגונים בניגוד להסכמתה; האם יידע אותה שהוא נשא איידס, האם עטה קונדום בעת שהחדיר איבר מינו לאיבר מינה; האם במועד הרלוונטי העומס הנגיפי בגופו היה נמוך בשל נטילת תרופה, ומכאן גם לא יכול היה לדבק (בזיקה לעבירה של מעשה העלול להפיץ מחלה).

תמצית עדות המתלוננת 1 :

המתלוננת 1, העידה לפנינו ביום 13.11.22. בעדותה מסרה כי הכירה את א. דרך הרשת החברתית "פייסבוק". הפעם הראשונה בה פגשה בנאשם הייתה כאשר א. הגיעה לעיר מגוריה יחד עם הנאשם להיפגש עם חברה משותפת והמתלוננת הגיעה לפגוש אותם. הפעם הבאה שנפגשו הייתה ביום שבת, כאשר א. והנאשם תכננו להגיע לחברה המשותפת וזה לא הסתדר להם אז הם ביקשו מהמתלוננת להגיע אליהם לדירה והנאשם הגיע לאסוף אותה מעיר מגוריה במונית.

המתלוננת תיארה כיצד הנאשם התיישב לידה במושב האחורי כאשר במהלך הנסיעה עשתה "לייב" בפייסבוק עם א. ועם ידיד שלה. כשהגיעו לדירה, ה"לייב" עדיין היה פתוח והם ישבו עם א. ודיברו. לדבריה, הנאשם ניסה לחבק אותה שוב ושוב ולא הרפה כשהוא אומר לה לסגור את ה"לייב". בהמשך הנאשם הציע שיראו סרט והיא סגרה את ה"לייב":

"נשענתי כזה אחורה במיטה והוא שם עליי את היד שלו, כאילו העפתי לו את היד ממני" (עמ' 290).

לאחר מכן א. והנאשם הזמינו אוכל ואכלו. בסביבות השעה 20:30 הנאשם הציע לה להתלוות אליו לעבודתו בקניון. היא נענתה להצעתו והנאשם הכיר לה את מנהל העבודה שלו "איזה אחד הודי". בהמשך, הזמין לה הנאשם מונית חזרה לדירה והוא נשאר בעבודה. כאשר הנאשם חזר לדירה, היא וא. ישנו באותה מיטה ואז "כאילו הרגשתי אותו נוגע בי עם הידיים שלו נוגע לי בחזה, מנסה להוריד לי את התחתונים כאילו הרגשתי את זה בהתחלה ואז אני אמרתי לו מספיק. ואז אני נרדמתי ואז משום מה כאילו הרגשתי את האיבר מין שלו בתוכי כאילו וממש הדפתי אותו ממני והתחלתי לבכות. הוא סתם לי את הפה עם היד שלו. והוא אומר לי תפסיקי לבכות, תפסיקי, עוד קצת, עוד קצת אני מסיים, עוד קצת. כל שניה ואני ממש כאילו דחפתי אותו. והוא סתם לי את הפה בחוזקה שאני לא אבכה ולא אעיר את [א.]. הוא הבטיח לי שזה לא יקרה שוב. היה כבר 03:00 בלילה לא היה לי לאן ללכת ואני נמצאת במקום שהוא לא העיר שלי ואני לא מכירה אף אחד. האמנתי לו. חזרתי לישון ותוך כדי שהאמנתי לו הוא שוב נוגע בי ושיחקתי את עצמי כאילו אני ישנה והתפללתי לאלוהים שייגמר הלילה" (עמ' 291).

כשהגיע הבוקר א. יצאה לעבודה והיא תכננה לנסוע באוטובוס אך הנאשם הציע לה הזמין לה מונית "על הדרך גם אמר לי אולי תחכי עד ש[א.] תחזור מהעבודה? כי [א.] הלכה ב - 06:00 בבוקר לעבודה. ואמרתי לו לא, מה פתאום? ועל הדרך הוא הציע לעשות לי מסאז' כאילו גם סירבתי" (שם). היא נסעה הביתה. לא. סיפרה על מעשיו של הנאשם רק כעבור כשבועיים לאחר ששיתפה את ידיד שלה והוא ייעץ לה לספר לא., והיא עשתה כן. במעמד השיחה א. אמרה לה שקרה לה מקרה דומה שהתרחש גם בביתה עם חברה אחרת י'. בהמשך, הנאשם שלח לה מסרונים בהם הוא מתנצל על שעולל לה "ואז הוא שלח לי צילום של ים והוא אמר לי שהוא הולך להתאבד. וביקש ממני סליחה ושלח לי הודעות קוליות של אני מצטער וסליחה..." (עמ' 294).

הערכת עדותה של המתלוננת 1:

עדותה של המתלוננת 1 לפנינו הותירה רושם חיובי ואותנטי. גרסתה בנוגע לקשר עם הנאשם ככלל, ובנוגע לאינוס בפרט, מורכבת, רבת פרטים, גרסה המעוגנת במקום ובזמן. חלקים גדולים ממנה כללו פרטי שיחות וחילופי דברים בינה לבין הנאשם כאשר היא נמסרת באופן כרונולוגי וקולח. אמרותיה של המתלוננת במשטרה הוגשו לבית המשפט, ולאחר בחינתן, ניתן לומר כי על פני הדברים מדובר בגרסה קוהרנטית כפי ביטוייה בחקירות, בעימות ובעדות לפנינו.

ההיכרות בין המתלוננת 1 לנאשם עובר לאירועים נשוא כתב האישום שטחית, ובאה לידי ביטוי במפגש קודם יחיד בתאריך 20.09.21 שלאחריו השניים התכתבו מספר פעמים באמצעות הווטסאפ (תכתובות בהן הנאשם מחזר אחריה). עד למפגש בתאריך 02.10.21 אין למתלוננת כל סכסוך קודם עם הנאשם, ואין לה מניע גלוי או סמוי להעליל עליו כי הוא פגע בה מינית. המתלוננת 1 הותירה רושם של אישה נעדרת תחכום שלא לומר תמימה, אך מנגד ישירה וכנה. המתלוננת נעדרת "מעטפת תומכת" ועל פניו הפרוטה אינה מצויה בכיסה. לדבריה, היא עברה בילדותה תקיפה מינית קשה (על ידי ארבעה גברים) מבלי שהתלוננה עליה למשטרה.

גרסת המתלוננת 1 כוללת בתוכה מספר "רכיבים" שמוצאים ביטוי בכל אחת מן הפעמים בהן נדרשה לפרט את שעברה, לרבות שימוש באותן מטבעות לשון ייחודיים. חלק ניכר מהדברים אותם היא מוסרת מאומת על ידי הנאשם, וזירת המחלוקת, בעיקרה, מתפרסת אך ביחס למעשיו בלילה לאחר שחזר מעבודתו בשמירה.

באשר לאינוס עצמו, המתלוננת 1 מתארת כי בשעה שהנאשם חזר לדירה, לאחר חצות, היא כבר הייתה במיטה מנומנמת כאשר א. ישנה יחד עמה באותה המיטה; היא נרדמה והתעוררה בהפתעה מוחלטת כאשר היא מרגישה את איבר מינו בתוך איבר מינה. המתלוננת הדפה את הנאשם והחלה לבכות בעוד הנאשם מנסה להסות אותה לבל תעיר את א. שנמצאת בסמיכות להם במיטה; הנאשם ביקש להמשיך במגע המיני ובהמשך הבטיח לה כי הוא לא יחזור על מעשיו; המתלוננת האמינה לו וחזרה לישון ואולם הנאשם הפר הבטחתו ושב ונגע בה בחזה; בבוקרו של יום היא נסעה חזרה לביתה במונית שהזמין לה הנאשם. נקדים את המאוחר ונציין כי הנאשם מאשר שהמתלוננת התעוררה בבכי באמצע הלילה (יש להניח מתוך הבנה שלא יוכל להכחיש עובדה זו לאור התכתובות ביניהם).

גם אם תמצא לומר שישנו שוני מסוים בין אמרותיה השונות של המתלוננת 1, אין אנו סבורים כי יש בכך משום גרסה מתפתחת או סתירות משמעותיות. אדרבא, בליבת תיאורי הפגיעה המינית, ניתן להבחין בעקביות בתיאוריה של המתלוננת 1, בפרט ככל שהדבר נוגע להפתעה שאחזה בה בעת שחשה את איבר מינו של הנאשם בתוך גופה, הדיפתו, בכייה וניסיונות הנאשם להשתיקה: "עוד קצת, עוד קצת אני מסיים, עוד קצת" (עמ' 291); "הוא אומר לי, סותם לי את הפה ונוגע לי בחזה והאיבר מין שלו בתוכי והוא אומר לי עוד שנייה, עוד שנייה, עוד רגע, עוד רגע" (עמ' 292); "הוא חוזר אלי והוא אומר לי עוד קצת, עוד קצת עוד קצת העפתי אותו ממני ואז הוא סתם לי את הפה...הוא סתם לי את הפה ואמר לי תהיי בשקט ש[א.]. לא תתעורר" (עמ' 320); "אני מרגישה את איבר המין של[ו] בתוכי ואז התחלתי להגיד לו מספיק תעזוב אותי ותשחרר אותי תעוף ממני ואז הוא אומר לי לא, לא עוד קצת, עוד קצת" (ת/7, עימות עם הנאשם, ש' 16).

לדברי המתלוננת 1, האינוס, מבוצע בשעה שבצמידות אליה ולנאשם ישנה יחד איתם בצפיפות באותה המיטה א.. נוכח האמור, ולא בכדי, המתלוננת נשאלה ארוכות הכיצד א. לא התעוררה במהלך האינוס או שמעה את הנאשם מורה לה להיות בשקט כפי דבריה. בהקשר לכך, לו כל רצונה של המתלוננת היה להעליל על הנאשם או אז הייתה "ממקמת" את האינוס כרונולוגית בחלון הזמנים בו נכחה ביחידות עם הנאשם בדירה בזמן שא. הלכה לעבודה (עובדה שאינה שנויה במחלוקת). אדם הבודה סיפורים מלבו, ברגיל, לא "ישלב" בגרסתו נוכחותם של אחרים ובכך יאפשר הפרכת גרסתו בדרך של חקירתם של אותם עדים. ובמיוחד כך, כאשר בדיעת המתלוננת העובדה שא. לא התעוררה במהלכו של האינוס.

המתלוננת לא הפריזה בתיאוריה, לא הציגה תיאור חד ממדי שכל תכליתו להשחיר פניו של הנאשם. בדומה, לא החסירה חלקים מהשתלשלות האירועים, לא ניסתה לייפות דבר ובתוך כך, מסרה פרטים שלכאורה פועלים לחובתה ועוררו תהייה. כך לדוגמא, המתלוננת 1 סיפרה מיוזמתה כי המשיכה לישון יחד עם הנאשם באותה המיטה גם לאחר שהותקפה על ידו מינית. הסנגור הטיח הדבר במתלוננת 1 שענתה מצדה, כי: "אז אני בן אדם ביום שבת אין לי איפה ללכת, אין לי אוטו, אין לי כאילו אני באתי למקום שאני לא יודעת כלום שמה" (עמ' 337). בדומה, המתלוננת מסרה שנתרה לבד עם הנאשם בדירה בבוקרו של יום ואף נענתה להצעתו להזמין לה מונית על חשבון. גם חלק זה בגרסתה הביא לרצף שאלות שהוטחו בה על ידי ההגנה.

דוגמא מוחשית נוספת להעדרה של מגמת השחרה או הפרזה באה לידי ביטוי בסוגיה המצויה בליבת כתב האישום ונוגעת לשאלה האם הנאשם עטה קונדום בעת שחדר לאיבר מינה. בעניין זה המתלוננת בכל אמרותיה ציינה שלא הבחינה האם הנאשם עטה על איבר מינו קונדום. גם כאשר בבית המשפט העידה כי היא חשה שהנאשם ללא קונדום הסבירה שזו מסקנה המבוססת על תחושה בלבד ולא דבר שהבחינה בו במו עיניה. נקל לשער כי לו כל רצונה של המתלוננת 1 היה להעליל על הנאשם, או אז הייתה מציינת שראתה בעיניה שהנאשם ללא קונדום (ור' התייחסות נפרדת

בהמשך הכרעת הדין בסוגיה שבנדון).

בדומה, בחקירתה במשטרה דאגה לדייק ולציין כי הנאשם החדיר את איבר מינו לאיבר מינה לזמן קצר ביותר "מאית השנייה שהוא נכנס מעט לאיבר המין שלי עם איבר המין שלו ואז ישר דחפתי אותו ממני...". היא אינה חושבת שהנאשם הגיע לפורקן מיני: "לא חושבת, זה היה בדיוק שנייה" (נ/2, עמ' 5, עמ' 7).

המתלוננת 1 מוסרת מיוזמתה כבר במשטרה פרט "ייחודי" לפיו היא הייתה במחזור בשעה שהנאשם חדר אליה. ושוב, אם כל רצונה היה להעליל על הנאשם, לא הייתה בודה סיפור שכולל חדירה בסיטואציה שלכאורה אינה "שכיחה" ועשויה לעורר תהייה מפי השומע לגבי היתכנותה. ואכן, בעקבות תיאור ייחודי זה, המתלוננת 1 נשאלה שאלות הבהרה רבות כבר במהלך החקירה המשטרתית בכללן, הכיצד המיטה לא התלכלכה בדם, כפי שנשאלה גם בחקירתה הנגדית (נ/3, ש' 10-1). יצוין כי הנאשם מאשר שהמתלוננת 1 הייתה במחזור ובעניין זה, לא בכדי המתלוננת 1 תהתה (בקול) כיצד ידע זאת, אם כפי דבריו כל שעשה הוא לחבקה.

עדוּתה של המתלוננת 1, כמו גם הודעותיה במשטרה לוו בתחושות, לבטים ומחשבות שליוו אותה בזמן התרחשות האירועים או בסמוך להם, כך למשל תיארה את תחושותיה בשעה שהנאשם החדיר לגופה את איבר מינו: "אני פשוט הדפתי אותו ממני, כאילו באמת זה הזכיר לי דברים שאני עברתי בעבר שלי, בעברי הרחוק, זה אוטומטית הביא לי פלאשבקים כאילו ממש התחלתי לרעוד, התחלתי לבכות..." (עמ' 293).

כך תיארה את שעבר בראשה לאחר התקיפה המינית: "היה כבר 03:00 בלילה לא היה לי לאן ללכת ואני נמצאת במקום שהוא לא העיר שלי ואני לא מכירה אף אחד. האמנתי לו. חזרתי לישון ותוך כדי שהאמנתי לו הוא שוב נוגע בי ושיחקתי את עצמי כאילו אני ישנה והתפללתי לאלוהים שייגמר הלילה" (עמ' 291); ובדומה, את שחשבה ביום למחרת: "...ואני כשחזרתי הביתה וכל הדרך במונית אמרתי לעצמי איך זה הגיוני ש[א]. לא שמעה את זה, איך זה הגיוני שכאילו אני באמת בכיתי, בכיתי באמת. ממש בכיתי" (עמ' 337)[ההדגשות אינן במקור, וכך כל יתר ההדגשות].

המתלוננת 1 נחקרה במשך שעות ארוכות ונדרשה לענות לשאלות רבות, חלקן שאלות אינטימיות חודרניות. מעמד העדות היה עבורה, קשה עד מאוד. בחלקים רבים מעדותה היא מיררה בבכי, כעסה, התרגשה ולא אחת ביקשה הפסקות. בשלב מסוים (בעיקר לקראת סוף חקירתה הנגדית) לא הייתה מוכנה עוד להמשיך ולהיחקר. אף שכך, "אספה" את עצמה, המשיכה עד לסוף חקירתה הנגדית, וענתה על כל השאלות שנשאלה.

גם אם תשובותיה של המתלוננת 1 לא היו "רהוטות", חלקן נמסרו בכעס ואף בציניות (ואולי דווקא בשל כך) הן היו משכנעות והותירו רושם מהימן. כך למשל ענתה לשאלה האם היא יכולה לפרט עד לאיזה עומק חדר הנאשם עם איבר מינו: "תגיד לי, אני בדיוק התעוררתי משינה. אני לא אמורה לדעת איזה חדירה לא חדירה אני רואה בן אדם שוכב עליי עם האיבר מין שלו פשוט מעיפה אותו. אני לא אומרת וואלה שניה, אני אראה עד איפה הוא נכנס לי בשביל שאני אדע איזה חדירה הוא הכניס. נו באמת" (עמ' 320).

בדומה, ראה תשובתה לאפשרות שהוצגה לה על ידי הסניגור לפיה, גם אם חשה את איבר מינו של הנאשם במהלך השינה, לא היה זאת כתוצאה מניסיון החדרה אלא כחלק מ"זקפת לילה" שאותה חווים גברים ללא קשר לקיום יחסי מין: "אבל מאיפה אני אמורה לדעת שיש לו זקפה, אני כולה ישנתי ואני ראתי אותו עליי עם האיבר מין שלו בתוכי. אני לא יודעת אם הם מקבלים זקפה, אני לא יודעת מה קרה לו, אני לא יודעת, כאילו באמת. מאיפה אני אמורה לדעת בזמן שאני ישנה מה קרה לו?" (עמ' 334).

כך ענתה בכעס כאשר התבקשה להסביר מדוע לא מיהרה להתלונן או לפרט את כל מעשיו של הנאשם במשטרה: "...אני לא צריכה ללכת לפרסם לכל העולם אוי עברתי אונס, איזה כיף לי. לא. זה אני נושאת את זה על הכתפיים שלי יום יום. לא אתה ולא אף אחד אחר"; "כי אני לא מאמינה סליחה, אבל אני לא מאמינה לא במשטרה ולא כאילו באמת בשום דבר. אני לא מאמינה אפילו לצל של עצמי. באמת. אז אם אני הגעתי לבית המשפט כדי להגיד את האמת שלי. זה לא משנה מה אני אמרתי לכל העולם סבבה? כי זה ממש לא גאוה לעבור את מה שעברתי, זה פוגע, אני חולמת על דברים. אני נמצאת במצוקה נפשית, אני בחרדות יומיומיות וזה ממש לא פייר ולא הוגן שיבואו וינזפו בי כי אני אמרתי משהו כזה כי אני לא רוצה שכל העולם יבוא ויידע מה עברתי." (עמ' 328).

במהלך עדותה אף התנצלה על סגנון דיבורה: "... מורן [התובעת] התקשרה אליי כמה פעמים בשביל שאני אגיע לבית המשפט, אני לא הייתי במקום הזה, אני לא מכירה את המקום הזה ובחיים שלי אני לא הייתי במשטרה, אני לא הייתי בחקירות ובחיים שלי אני לא התנהגתי בצורה כזאת. הנה כבר כמה פעמים שלחת לי הודעה ואני אמרתי לך לא, לא, לא? כי אני באמת אני לא מבינה בנושאים האלה, בדברים האלה. אתה רואה גם בסגנון דיבור שלי, אני מצטערת שאני יוצאת עליך, זה הסגנון דיבור שלי, אין לי סלוטייפ בפה" (עמ' 352).

כשהמתלוננת 1 לא זכרה דבר מה, או לא הייתה בטוחה בנוגע לעובדה מסוימת ציינה זאת במפורש. מנגד, כאשר הייתה בטוחה בדבריה, לא שינתה מהם, עמדה על דעתה, גם כאשר נאמר לה שעדים אחרים שלכאורה שיתפה אותם במה שעברה מוסרים תיאורים שונים. כך למשל, כאשר הוטח בה שהגיעה לנאשם ביום שישי (ולא ביום שבת כפי טענת המאשימה) ענתה: "אני לא ישנתי שם יומיים"; "אני הייתי שם בלילה אחד, באתי בשבת כי לא היה תחבורה ציבורית. אני לכן רציתי לנסוע באוטובוס ביום ראשון [א.א.] עבדה בבוקר, זהו" (עמ' 303). בדומה עמדה על כך שלבשה מכנסיים וחולצה במהלך הלילה ולא חצאית וזאת גם לאחר שהוטח בה שלכאורה הידיד שלה א' סיפר שהיא אמרה לו שהנאשם הרים לה את החצאית: "אני לא הייתי בחקירה שלו או בעדות שלו בשביל לדעת מה הוא אמר ומה לא..." (עמ' 305).

שפת גופה של המתלוננת 1, הבעות פניה, תיאוריה הסנסוריים, כל אלה מחזקים את אמיתות גרסתה. זהו גם הרושם מצפייה בעימות שנערך בין המתלוננת 1 לנאשם, במהלכו זו הטיחה בו באומץ כיצד פגע בה מבלי לעדן את הדברים ובאופן ישיר. הקושי של המתלוננת 1 לשמוע את הכחשתו של הנאשם בלט לעין ולא אחת זו נשמעה מתפרצת וצועקת לעברו כי הוא שקרן, הוא מסלף דברים, והיא לא יכולה לשמוע אותו (ת/17א דקה 19:10, 19:40). המתלוננת הטיחה בנאשם כי רק "פסיכופת" יכול לעשות את מה שעשה.

הדברים הגיעו לכדי שיא כאשר הנאשם הכחיש כל מגע מיני עם המתלוננת 1, דבר שהביאה להתפרץ לעברו באופן ספונטני ולצעוק: "אני, אני, צריכה לעשות בדיקות איידס!, אני צריכה לסבול! אני צריכה לבכות כל יום בגלל הזבל הזה, למה אני צריכה לסבול לעשות את החקירות האלה, ולבזבז את הזמן שלי בגלל הזבל האידיוט הזה, הרוצח הזה שהוא רוצח נשים למה והוא בא לו הוא מסתכל לי בפנים ומשקר יזין יאפס אפס מאופס. משקר פה". בהמשך, לאחר שהנאשם טען שהוא לא מבין על מה המתלוננת מלינה, היא לא הצליחה לעצור עצמה וצעקה לעברו "שיתאבד, שיעשה טובה לעצמו ויתאבד" (ת/17א).

מנגד, לא ניתן להתעלם מגרסתו המיתממת והקורבנית של הנאשם במהלך העימות שלא מבין מדוע המתלוננת 1 מטיחה בו שאנס אותה "אחרי כל הטוב שעשיתי" תוך שהוא מזכיר ומציין את הבאתה באמצעות מונית והאוכל שקנה עבורה משל מדובר באצילות נפש שבגינה המתלוננת מחויבת להיענות לגחמותיו המיניות. נקדים את המאוחר ונציין, כי "מוטיב" "המונית ספיישל" ו"האוכל" שזור ברבות מהעבירות המיוחסות לנאשם.

שילובם של כל אלה מביאנו לתת אמון מלא בגרסת המתלוננת 1 ואת מלוא המשקל לעדותה לפנינו.

ראיות חיזוק לעדות המתלוננת 1:

בשורה של פסקי דין, נקבע על ידי בית משפט עליון, כי די במתן אמון מלא בגרסת המתלוננת כדי למלא אחר דרישת ההנמקה בהתאם להוראת סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. בעניינינו, מעבר לאמון שנתנו בעדותה של המתלוננת 1, זו אינה עומדת לבדה ומצטרפים לה ראיות חיזוק משמעותיות הכוללות תכתובות בין הנאשם למתלוננת; ראיות בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת; עדויות מכריה ושקרי נאשם מוכחים בליבת גדר המחלוקת.

התכתובות בין הנאשם לבין המתלוננת 1:

לבית המשפט הוגשו תכתובות שהוחלפו בין הנאשם לבין המתלוננת 1 הכוללות הודעות כתובות, צילומים והקלטות אודיו (בעיקר באמצעות אפליקציית ווטסאפ). התכתובות הוחלפו עובר ולאחר האירועים נשוא כתב האישום. אין מחלוקת בנוגע לזהות הכותבים ומועד שליחתן.

כפי שיפורט בהמשך, יש בתכתובות אלו, שנערכו ב"זמן אמת" משום חיזוק משמעותי לגרסת המתלוננת ואף סיוע. לטענת ההגנה, הייתה קנוניה בין עיתונאית ואחרות על מנת להפיל את הנאשם. מתכתובות אלו עולה בבירור כי לא ליאור שלו העיתונאית (להלן: "ליאור"), לא א. א. ולא כל אדם אחר "שתלו" אצל המתלוננת 1 גרסה לפיה נפגעה על ידי הנאשם שכן היא זו שמיזמתה מטיחה בנאשם שפגע בה בסמוך לאחר המפגש ביניהם.

יתרה מכך, המתלוננת 1 הטיחה בנאשם שפגע בה מינית לפני שנודע לה שיש מתלוננת נוספת הטוענת כי נאנסה על ידי הנאשם (מתלוננת 3), לפני ששמעה מא. שהנאשם פגע גם בחברתה המתלוננת 7 ולפני שנודע לה שהנאשם חולה איידס. יש בכך לשלול גם את הטענה שהמתלוננת 1 מונעת מתוך רגשות נקם או כחלק מקנוניה רבתית.

אף שהדברים מוצאים ביטוי מפורש בתכתובות, הטחת הפגיעה המינית בנאשם כשלושה חודשים לפני הגשת התלונה מלמדת על העדר מגמת הפללה ומחזקים את דבריה של המתלוננת 1 לגבי כך שהיא אינה סומכת על המשטרה ולא ששה להתלונן כנגד הנאשם.

עוד יש בתכתובות אלו לתמוך בגרסת המתלוננת 1 ביחס למועד שבו השניים נפגשו; משכה של הפגישה; מצבה הנפשי של המתלוננת במהלך הלילה; מספר הפגיעות המיניות שהתרחשו באותו הלילה ואי הסכמתה של המתלוננת 1 למגע בגופה מצדו של הנאשם.

טרם הדברים יפורטו, יוער כי התכתובות בין השניים לא נתפסו על ידי המשטרה כקובץ דיגיטלי אלא כצילומי מסך שהודפסו שלא באופן כרונולוגי ובערבוביה (ת/5). בנוסף, ההודעות הקוליות תומללו והודפסו במסמך נפרד, תוך ציון משך השיחה אולם ללא ציון השעה המקורית (ת/6א)). משכך, על מנת שיווצר רצף כרונולוגי ברור, התרשומות מפורטות לפי השעות המופיעות בת/5 ולא לפי סדר הצילום. שגיאות כתיב, ככל שקיימות, הן במקור.

תכתובות מיום 02.10.21 החל משעה 00:05

עמוד 16

באשר למועד המפגש ומשכו, לטענת הנאשם, המתלוננת 1 הגיעה לדירה ביום שישי, 01.10.21, ושהתה בה במשך כל סוף השבוע. המתלוננת 1 טוענת באופן עקבי כי הגיעה ביום שבת, 02.10.21 וביום למחרת כבר עזבה את הדירה. התכתובות בין השניים מאששות את גרסת המתלוננת 1 ואינן מותירות עוד ספק לגבי מועד הגעתה. ובמה דברים אמורים?

אם אכן המתלוננת 1 הגיעה לנאשם כבר ביום שישי 1.10.21 כפי טענתו, אך מסתבר כי לא היו מתכתבים האחד עם השניה ביום 2.10.21. עצם קיום התכתובות בין הנאשם למתלוננת 1 במועד זה מלמדת כי היא אינה נמצאת יחד עמו.

כך, בתאריך 2.10.21 בשעה 00:05 (חצות בין שישי לשבת) הנאשם שולח למתלוננת 1 תמונה של מצתים ומבקש ממנה לבחור מה היא רוצה, בהמשך בשעה 01:05 הנאשם כותב למתלוננת 1: "אז תעיפי את המגן זכוכית, מחר אביא לך עוד אחד חדש ונלך לחנות הפלאפונים". השניים מתכתבים פעם נוספת בשעה 00:51.

ביום שבת 2.10.21 בשעה 11:59, נלמד שהשניים עדיין אינם האחד עם השנייה שכן המתלוננת 1 מתקשרת לנאשם באמצעות שיחת וידאו לנאשם (שלא נענית) ומיד לאחר מכן כותבת לו בשעה 12:06 "איפה אתה כבר". תוכן התכתובת ושעת עריכתה מתיישבים היטב עם גרסת המתלוננת 1 לפיה לא הייתה תחבורה ציבורית בשל כך שדובר ביום שבת, והיא המתינה לנאשם שהיה בדרכו אליה עם מונית. יצוין כי לצד המפורט, אין תכתובות בין הנאשם למתלוננת מיום 1.10.21 שילמדו או ירמזו על ההגעה שלה אליו במועד זה.

התכתובות בין הנאשם למתלוננת 1 ביום 03.10.21 (יום א'):

אין חולק כי ביום ראשון, 03.10.21, המתלוננת 1 עזבה בבוקרו של יום את הדירה וזאת לאחר שהנאשם הזמין עבורה מונית. נטען על ידי ההגנה כי התכתובות ביום 03.10.21 וכך גם חלקן של אלה מיום 04.10.21 אינן מתיישבות עם טענת המתלוננת 1 לפיה היא נאנסה על ידי הנאשם. בעניין זה, אכן השניים לכאורה מתכתבים על ענייני דיומא באופן שאינו מתיישב עם פגיעה מינית. כך, הנאשם ביום 03.10.21 שולח למתלוננת 1 צילום מסך, בהמשך מודיע לה כי בכוונתו לקנות לה במפגש המתוכנן (ביום שישי שלאחר מכן) 15 מצתים ואילו המתלוננת 1 מצדה, עונה לו, מבלי להזכיר את האונס הנטען.

תכתובות בין הנאשם למתלוננת 1 ביום 04.10.21 (יום ב'):

התנהלות "שגרתית" קיימת גם בתחילת התכתובות בבוקרו של יום שני, 04.10.21. השניים שולחים האחד לשני הודעות קוליות באמצעות הווטסאפ כאשר המתלוננת 1 מספרת לנאשם כי היא בדרך לבדיקות. הנאשם מצדו כותב לה כי ברצונו לקנות לה מצתים. בחלק מהתכתובות המתלוננת 1 עונה לו, בין היתר: "חחחח מתה ממך"; "כפרוני" (ר' תכתובות מהשעה 09:42, 09:43, 09:44, 09:48, 11:12, 11:22, 11:26, 11:32, 12:32, 12:37).

המשך תכתובות ביום 04.10.21 - המתלוננת 1 מטיחה בנאשם כי פגע בה מינית

בשעה 13:49 הנאשם שולח הודעה קולית למתלוננת 1 ושואל אותה האם היא מתכוונת להגיע אליהם ביום שישי.

המתלוננת 1 עונה לנאשם כי היא אינה יודעת. כאשר הנאשם שואל אותה מדוע אין בכוונתה להגיע היא עונה לו כי היא אינה מעוניינת שיפגע בה פעם נוספת.

כך מצאו הדברים את ביטויים:

"נאשם (13:49) - הודעה קולית: ...אז יום שישי רואים אותך בעזרת השם? הלוואי

מתלוננת (14:14): לא יודעת דקל

נאשם (14:24): למה לא חיימשלי?

מתלוננת (14:24): כי אני לא רוצה שמה שהיה איתך יחזור על עצמו

מתלוננת (14:25): אני לא אשקר שמאוד נפגעת מזה.

נאשם - הודעה קולית (14:26): לא יחזור מבטיח לך שלא יחזור בסדר? לא יחזור הכל בסדר לא יחזור.

מתלוננת (14:27): דקל די אני אפסקתי להאמין באנשים.

נאשם (14:27): מבטיח לך לא יחזור די באלוהים אני בסוף יתאבד לא רוצה שתפגע ממני.

[תרשומת לא ברורה]

מתלוננת (14:36): דקל גם אחרי שחוויתי את זה שכבת במיטה והכנסת את הידיים שלך לחזה שלי זה אומר שלא אכפת לך ממני רק מהצרכים שלך.

נאשם - הודעה קולית (14:36): ממש לא ממש לא נכון בטח שאכפת לי ממך ממש לא מה שחשבת

נאשם (14:37): לא חיימשלי את ממש חשוב שלי פשוט יצאתי טמבל ממש לא חשבתי על הצרכים שלי

מתלוננת (14:37): זה משהו שבאמת פגע בי ואני מצטערת אני באמת אוהבת את [א.]. ומכבדת אותך אבל עד שפוגעים בי בצורה כזו אני אוטומטית מוחקת אנשים מהחיים שלי ואיתך המשכתי לדבר אבל אני מעדיפה שלא ניפגש יותר

נאשם (14:37): שאני ואת לא ניפגש יותר זאת הכוונה שלך

מתלוננת (14:38): אתה היית שמח להיפגש עם בן אדם שפוגע בך

נאשם (14:39): אני לא התכוונתי לפגוע בך לא ידעתי שזה מה שעברת באמת שלא ואם הייתי יודע לא הייתי עושה את זה פשוט יצאתי טמבל לא נורא עזבי אני סתם סמרטוט רצפה מגעיל ודוחה אני עד יום ראשון עוזב את אשדוד.

מתלוננת (14:39): דקל

מתלוננת (14:40): לא ידעתי כן ידעתי וגם אם לא הייתי עוברת לא עושים דבר כזה!

מתלוננת (14:40): בחורה היא לא בובת מין.

נאשם (14:40): בסדר יצאתי טמבל ואני לא מסתכל עלייך בצורה כזאת נשבע לך

מתלוננת (14:40): ובטח שלא קורא מקרה כזה אתה עוד אומר שלא יקרה כלום אתה עוד מכניס את הידיים שלך לחזה שלי אחרי כל זה.

מתלוננת (14:41): זה כבר לא משנה באיזה צורה אתה מסתכל עלי! לא מתנהגים ככה לבחורה

מתלוננת (14:41): ויתרה מזאת באמת שאתמול לא היה לי מה לעשות וכן יכולתי להישאר עד ש[א.] חוזרת

מתלוננת (14:41): אבל עצם העובדה שהיית עושה זאת שוב העדפתי ללכת מוקדם

מתלוננת (14:42): וגם אתמול שאמרת לי להתקשר ווידאו לא באמת הלכתי לישון פשוט אני לא יכולה להסתכל על בן אדם שפוגע בי

מתלוננת (14:42): ועם כל הכבוד לא אתן לאף אחד יותר לפגוע בי בשום דבר

מתלוננת (14:42): *דרך

מתלוננת (14:43): וגם מקודם דיברתי עם [א.] בווידאו לא סיפרתי לה מה שהיה בינינו היא חושבת שאני באה בשישי לא אמרתי לה שאני לא באה אני מעדיפה להמציא לה משהו אחר בשביל להגיד לה שאני לא באה".

על בסיס התכתובות הנ"ל, ניתן ללמוד כי מעבר לכך שהמתלוננת 1 מטיחה בנאשם שפגע בה מינית, התרחשו שני אירועים במהלך הלילה. המתלוננת 1 אמנם אינה מפרטת מה קרה בשלב הראשון, אך מציינת בפני הנאשם כי אחרי מה שהיא חוותה הנאשם הבטיח לה שהדברים לא יחזרו על עצמם וחרף הבטחתו הוא שלח את ידיו לעבר חזה ("גם אחרי שחוויתי את זה שכבת במיטה והכנסת את הידיים שלך לחזה שלי"; "ובטח שלא קורא מקרה כזה אתה עוד אומר שלא יקרה כלום אתה עוד מכניס את הידיים שלך לחזה שלי אחרי כל זה"). המתלוננת 1 כותבת לנאשם כי הסיבה שלא נשארה בדירה הגם שלא היה לה תכניות להמשך היום היא חששה כי יחזור על מעשיו.

תכתובות בין הנאשם למתלוננת מיום ד', 06.10.21:

בדומה לתכתובות מיום 04.10.21, כך גם בתכתובות מיום 06.10.21 המתלוננת מטיחה בנאשם כי פגע בה מינית. כפי הנלמד, בשלב זה המתלוננת 1 כבר שוחחה עם א. וכך גם עשה הנאשם. בתכתובות, עולה בברור כעסה של המתלוננת 1 על כך שלדבריה הנאשם שיקר בשעה שמסר לא. שהיא הייתה מעוניינת במגע עמו.

טרם פירוט התכתובות, נזכיר כי לטענת הנאשם (עד כמה שניתן לדבר על גרסה אחת) המגע הפיזי שהיה לו עם המתלוננת 1 בלילה היה אקראי כתוצאה מגודל המיטה ואילו המגע בחזה במהלך העיסוי היה בהסכמה כאשר המתלוננת 1 אף אמרה לו שהמגע מחרמן אותה והשניים אף החלו להתנשק (חקירה נגדית, עמ' 980-981). אין לגרסת ההגנה של הנאשם כל זכר בתכתובות הנ"ל. אדרבא, הנאשם מתנצל בפני המתלוננת 1 פעמים רבות, לכאורה

מכה על חטא, ומציין את רצונו להתאבד. (עוד "מוטיב" חוזר בהתנהלותו של הנאשם). יתרה מכך, הנאשם מבקש מהמתלוננת שלא תגיש נגדו תלונה למשטרה. כך מצאו הדברים את ביטויים:

"נאשם (22:13) - הודעה קולית: [מתלוננת 1] עכשיו יצאתי מהבית של [א.]. ורק אמרתי לה שאני הולך, אני הולך קונה לי אלכוהול הולך לים ואמרתי לה שלא תחפש אותי גם אם אני לא חוזר תדאגי שהיא תשב בבית ולא תצא אלי בסדר? זהו תודה לך על הכל [מתלוננת 1] אני מבקש סליחה שפגעת בך.

מתלוננת (22:23): מההההההההה??? לא הבנתי[ים] מה שאתה מדבר

הנאשם (22:44): [מתלוננת 1] סליחה על כל מה שהיה זה המכתב פרידה ממני אליך באמת סליחה אני עכשיו בים שותה עד רמת שיכרון ונכנס למים אז סליחה על הכל.

מתלוננת (23:22): [הערת בית המשפט - לפי צילום מסך נלמד כי המתלוננת מעבירה לנאשם קובץ אודיו] - אין תמליל שלו.

מתלוננת (23:23): תקשיב אתה לא מתבייש

מתלוננת (23:23): להגיד שקרים עלי?

מתלוננת (23:23): באמת כאילו עברת כול גבול מסוים אם עד עכשיו שתקתי ולא הגשתי תלונה זה נטו בגלל שאני אוהבת ומעריכה את [א.]

מתלוננת (23:23): אבל ללכת ולזרוע שקרים על ידי שקרים עליוויי

מתלוננת (23:23): עברת כל גבול אפשרי

[המתלוננת מבצעת לנאשם העברה של הודעה שלא ניתן להבין את תוכנה בשל הצילום - לאחריה יש תכתובת חלקית בה הנאשם רושם: אני חשבתי שבא (לא ברור)]

מתלוננת (23:29): בקבר של אבא שלי אני הולכת להגיש נגדך תלונה

מתלוננת (23:29): ואני ידאג לעשות פוליגרף

מתלוננת (23:29): אתה חושב שאני צוחקת איתך

מתלוננת (23:29): אתה חתיכת שקרן עלוב

נאשם (23:29) [כתגובה לתרשומת של המתלוננת בה היא אומרת לו שהיא הולכת להגיש נגדו תלונה] אל תלכי פליז.

נאשם (23:29): אני חשבתי שבא לך יתחבקת איתי והכל

מתלוננת (23:29): אל תפנה אלי תחכה לצו מבית משפט אף אחד לא ימציא עלי סיפורי סבתא

נאשם (23:29): אז חשבתי שבא לך

נאשם (23:30): אני לא ממציא

מתלוננת (23:30): לא התחבקתי איתך אתה פאקינג עטפת אותי עם כל הגוף שלך

מתלוננת (23:30): עד הבית משפט לא לפנות אלי

מתלוננת (23:30): אתה הולך לעבור פוליגרף

מתלוננת (23:30): עד אז תחשוב טוב טוב על כל מה שאתה עושה בחיים העלובים שלך ואיך אתה מתנהג לנשים כי לפי מה שידוע לי כבר אני לא הראשונה

מתלוננת (23:30): מקווה שאעצור תבחורה השנייה

נאשם (23:31): [מתלוננת 1] אני מבטיח לך שאני מצטער

נאשם (23:31): על הכל

מתלוננת (23:32): היית צריך לחשוב על זה לפני זה!

נאשם (23:36): [מתלוננת 1] אני מבקש סליחה פליז

נאשם (23:36): אל תהרסי אותי[י]ע

מתלוננת (23:36): ולמה אתה הורס אותי וממציא עלי שקרים

מתלוננת (23:37): למה אתה משקר שלא ידעת שעברתי אונס

מתלוננת (23:37): למה אתה משקר שזזתי והראיתי לך יענו שאני רוצה?

נאשם (23:37): לא ידעתי שעברת אונס חשבתי שעברת הטרדה

נאשם (23:37): אונס

מתלוננת (23:37): למה אתה משקר שמתי שבכיתי הבטחת שלא תיגע בי ודקה אחרי התחלת לגעת לי בחזה

מתלוננת: גם אם לא הייתי עוברת לא היית צריך לעשות מה שעשית זה לא סותר את זה

נאשם (23:41): צודקת

נאשם (23:41): אני באמת מבקש סליחה

נאשם (23:44) - הודעה קולית: [מתלוננת 1] תנסי לסלוח לי באמת אני אני אני את צודקת תנסי את צודקת

בקיצור את צודקת זהו, את צודקת בסדר

נאשם (23:46) - הודעה קולית: [מתלוננת 1] בבקשה [מתלוננת 1] אני מוכן לעשות הכל כאילו באמת אני מוכן ללכת להתאבד בשבילך בסדר אני מוכן להתאבד בשבילך [מתלוננת 1] אני מצטער על המצב הזה שהגענו אליו נשבע לך שלא התכוונתי [מתלוננת 1] בבקשה

מתלוננת (23:48): שתחרר לא לשלוח לי הודעות".

נאמר את הברור מאליו: אם המגע בין המתלוננת 1 לנאשם היה בהסכמה (ואף בתשוקה כפי דבריו), הוא לא היה מתנצל, מביע חרטה, מפעיל מניפולציות במסגרתן הוא טוען שהוא עומד לפגוע בעצמו, או מתחנן שלא תגיש נגדו תלונה במשטרה. הדברים אותם כותב הנאשם סותרים את טענתו לפיה המגע המיני המוסכם כפי טענתו, התרחש תוך כדי המסאז' ולא בלילה שאז אם נגע בה זה היה במקרה בשל הממדים של המיטה.

מנגד, ההתכתבויות הנ"ל מתיישבות היטב עם גרסת המתלוננת 1 על כך שהנאשם פגע בה מינית במהלך הלילה, על כך שלא הייתה מעוניינת במגע הזה. כפי שנאמר ביחס לתכתובות מיום 04.10.21 כך גם יש לומר ביחס לתכתובות מיום 06.10.21: בכך שהמתלוננת 1 כותבת לנאשם "למה אתה משקר שמתתי שבכיתי הבטחת שלא תיגע בי ודקה אחרי התחלת לגעת לי בחזה נלמד כי בכייה נגרם כתוצאה מהמגע של הנאשם שאם לא כן, מדוע היה עליו להבטיח שלא יגע בה בהקשר לבכי. עוד עולה כי מבחינה כרונולוגית, הבכי קודם למגע בחזה באופן השולל טענה אפשרית לפיה המתלוננת 1 התעוררה בבכי מהמגע בחזה. תכתובות אלו מאששות גם את דבריה של המתלוננת 1 לגבי כך שהנאשם הבטיח לה שהוא לא יגע בה ועד מהרה הפר הבטחתו ושלה את ידיו לעבר חזה.

מצב נפשי קשה:

הלכה מושרשת היא כי ראיות בדבר מצב נפשי קשה של המתלוננת בסמוך לאחר האירוע הנטען או בעת שהקורבן נדרש לנסיבותיו של אותו אירוע יכולה לשמש כראיית חיזוק ואף ראיית סיוע. בעניין זה, ר' ע"פ 9288/20 פלוני נ' מדינת ישראל (26.5.22): "חיזוק נוסף העולה מחומר הראיות נמצא במצבה הנפשי הקשה של המתלוננת בשעות שקדמו להגשת התלונה, ובהתכתבויות האוטנטיות שלה עם חבריה ק' ו-ד', מיום הגשת התלונה ... לא למותר לציין כי מצבו הנפשי של נפגע העבירה מהווה חיזוק שעולה כדי ראיה מסייעת. מדובר בראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לתמוך בעדותה של המתלוננת (ראו לעניין זה גם: ע"פ 8680/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 28 [פורסם בנבו] (5.6.2013); ע"פ 5348/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.4.2016))." על הלכה זו חזר בית המשפט העליון זה מכבר גם בע"פ 2189/23 ישי אהרוני נ' מדינת ישראל (20.2.24).

בענייננו, יש ראיות לכך שבמהלך האירוע המתלוננת 1 הייתה נסערת ובוכייה: "אני פשוט הדפתי אותו ממני, כאילו באמת זה הזכיר לי דברים שאני אמ[עב]רתי בעבר שלי בעברי הרחוק, זה אוטומטית הביא לי פלאשבקים כאילו ממש. התחלתי לרעוד, התחלתי לבכות. הוא ממש סתם לי את הפה..." (עמ' 293). בעניין זה, לכאורה הראיות למצב הנפשי הקשה אינן חיצוניות לעדותה ועל כן, יטען הטוען שאין לראות בכך משום ראיית חיזוק.

ודוק, הנאשם מאשר את התיאור הנ"ל בנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת 1 כפי שנחשף אליו במהלך שנתם (אם כי לא קשר זאת למעשיו): "היא פשוט הייתה בוכייה ונסערת, היא לא סיפרה לי בדיוק מה קרה שם" (עמ' 981); "היא הייתה טיפה נסערת כאילו טיפה בוכייה אבל זהו...אה, כן, היה לה הדבר הזה של הבנות...כולם יודעים היה לה מחזור

בקיזור" (עמ' 866). מתוך שאנו דוחים את גרסת הנאשם לפיה הווסת שקיבלה הוא זה שהביא את המתלוננת 1 להתעורר ולבכות, או אז בכייה של המתלוננת בנסיבות המתוארות הוא בבחינת ראיית חיזוק המגיעה לכדי סיוע. בכי זה מתיישב עם דברי המתלוננת 1 על כך שהנאשם החדיר את איבר מינו לאיבר מינה בהפתעה וכי הדבר העלה לה זיכרונות הקשורים לתקיפה מינית אותה עברה בצעירותה.

עדוּתה של א.:

טרם נידרש לעדותה של א., מן הראוי לעמוד בקצרה על מאפייניה של א.א וקורות חייה, כפי שאלו עולים מתוך הראיות שהובאו לפנינו. בעניין זה, מדובר בעדה ששכרה לבדה את דירת החדר. לאחר שהכירה את הנאשם דרך קבוצת ווטסאפ, הוא הציע לה לגור יחד עמו כאשר הם חולקים בהוצאות - היא משלמת על השכירות בעוד הוא משלם על הקניות.

בעת הרלוונטית היא הייתה בזוגיות עם המתלוננת 7 ועבדה בתחום הקונדיטוריה שישה ימים בשבוע. לטענתה, עברה תאונה קשה בנערותה ומאז היא סובלת מבעיות זיכרון. בתקופה מסוימת צרכה מריחואנה על מנת להקל על כאביה. עוד מסרה כי בעקבות ניתוח בקיבה אינה שותה אלכוהול.

הרושם שהותירה א. הוא של אישה פשוטה, קשת יום, מעט ילדותית. א. נחקרה תחת אזהרה במסגרת תיק זה בחשד שסייעה לנאשם בשל כך שמתלוננות 1 ו-3 הוזמנו לדירה שלה, וכאשר האינוס מבוצע בשעה שהיא ישנה במיטה בסמיכות לנאשם.

כפי הנלמד לא היו די ראיות בהקשר לכך להגשת כתב אישום. מצדנו נוסיף כי התקשינו לראות את א., בשים לב למאפייניה ותשובותיה בעניין זה, כמי שהייתה חלק מקנוניה שתכליתה הבאת קורבנות לדירה עבור הנאשם. אין לא. כל אינטרס גלוי או סמוי לשתף פעולה עם הנאשם, לא כל שכן לעשות עמו יד אחת ולפגוע במתלוננת 1 אותה היא מגדירה כחברה. ההגנה, על מנת להדגיש את חלקה של א. בייזום התלונות, ביקשה להיבנות מדברים אותם מסרה העיתונאית ליאור ביחס אליה בציינה שא. הייתה זו שהובילה את החקירה. בעניין זה ליאור העיתונאית הבהירה בעדותה לפנינו כי אמרה דברים אלו לאחר שנאמר לה שיש כוונה לחקור את א. כחשודה והיא על מנת לשכנע את המשטרה שאין לעשות כן, הסבירה את חלקה: "...הם [המשטרה] חשבו שהיא גם אשמה, הם אמרו זה היה בדירה ש[א.] אירחה... בגלל זה אני הגבתי ככה כי אני רציתי ממש, פחדתי על [א.]. כי [א.] קישרה אותי באמת ל - 3 בנות או 4...אני רציתי לשמור עליה ולהבהיר לחוקר ש[א.] היא לא בצד השני" (עמ' 363). כל זאת ייאמר בנפרד מכך שהטענה לפיה סייעה לנאשם כוללת בתוכה את ההנחה שהנאשם אכן פגע במתלוננות השונות. בשל האמור, התקשינו גם לרדת לסוף דעתו של הסניגור שהטיח בא. כי טענתה לפיה השינה שלה "כבדה" ובשל כך לא התעוררה מהאונס שהתרחש בצמידות לה באה לעולם רק כאשר היא הפכה לחשודה בסיוע לאונס (עמ' 226-228).

לא התרשמנו גם ממגמת הפללה או הפרזה מצדה של א. ביחס למעשיו של הנאשם, גם אם היא הייתה סבורה (למעשה עד לעדותה בבית המשפט) שהנאשם אנס את חברתה (מתלוננת 7). הדבר בא לידי ביטוי בצורה המובהקת ביותר בשים לב לכך שלדבריה לא ראתה את הנאשם פוגע או מנסה לפגוע מינית בחברתה המתלוננת 1, לא שמעה אותה בוכה או את הנאשם 1 מורה לה להיות בשקט. א. דבקה בגרסה זו, הגם שההתרחשות הנטענת על ידי המתלוננת 1 הייתה במרחק נגיעה ממקום הימצאם, תרתי משמע. אם כפי טענת ההגנה, כל התלונות הן תוצאה של רצון לנקום בנאשם, או אז קלה הייתה הדרך לומר שאכן שמעה וראתה את המיוחס לנאשם על ידי חברתה (מתלוננת 1). זאת ועוד, יש להניח

שגרסתה בנוגע לכך שלא שמעה או ראתה דבר (ובכך פועלת לטובת הנאשם) עוררה תהיות ובכך הקימה נגדה את החשד בנוגע לשיתוף פעולה עם הנאשם. חרף האמור, הלה לא שינתה מדבריה.

בדומה, גם כאשר בחקירתה הנגדית הוצגו לה דבריה של חברתה, המתלוננת 7, לפיהם זה הפריע למתלוננת 7 שהנאשם היה מחבק אותה תוך כדי שינה, היא שללה כוונה מינית מצדו של הנאשם בהתנהלות זו. למעשה א. שללה כל פגיעה מינית מצדו של הנאשם ביחס אליה, בין אם מדובר במגע בישבן, בחזה, ליטוף או קיום יחסי מין (עמ' 217). עוד אישרה כי עד לרגע בו גילתה שהנאשם קיים יחסי מין עם חברתה (המתלוננת 7), מערכת היחסים ביניהם הייתה טובה (עמ' 218). כך לא נוהגת עדה כוזבת המונעת מתוך תחושת נקם.

לעצם עדותה, הגם שא. לא הייתה עדה לאיננו הנטען יש בעדותה לפנינו משום תמיכה בגרסת המתלוננת 1 במספר נקודות שנויות במחלוקת. כאשר ליום בשבוע שבו המתלוננת 1 הגיעה אליהם, א. מוסרת בעדותה, בדומה לגרסתה של המתלוננת 1 כי: "זה היה בשבת בבוקר". א. גם מוסיפה תוך כדי תיאור כרונולוגי של השתלשלות האירועים: "אני הייתי בבית קיפולתי כביסות, את יודעת יום שבת אני אוהבת לקום בבוקר מוקדם זה ארגונים בבית..." (עמ' 168). בהמשך עדותה, אף הסבירה שהלכה לישון לפני המתלוננת 1 "כי אני קמה מוקדם בבוקר לעבודה" (עמ' 170). תיאור המתיישב אף הוא עם כך שדובר היה ביום שבת ולא ביום שישי.

הגם שחזרה של מתלוננת על תיאור הדברים בזמנים שונים אינו יכול להיות בבחינת חיזוק עצמי, נלמד כי המתלוננת 1 מספרת לא. את האופן בו תקף אותה הנאשם מינית בדומה לגרסתה לפנינו: "ואז היא מספרת לי שהוא עשה לה...הנאשם מתוך שינה היא התחילה לבכות הוא חדר אליה הוא אמר לה ככה היא מספרת שהיא תהיה בשקט והיא לא תעיר אותי...כאילו היא הייתה באותו יום במחזור הוא אומר לה להיות שקט אל תצעקי [וחדר] לאיבר המין לה, ככה היא מספרת שהיא עברה טראומה בילדותה...וזה החזיר אותה אחורה" (עמ' 171).

א. נשאלה האם נוכח מידותיה של המיטה בדירה, אפשרי ששלושה אנשים בוגרים ישנו בה יחדיו. א. הסבירה כי הדבר אפשרי ואף התקיים בפועל בין כאשר מתלוננת 1 ישנה יחד איתה ועם הנאשם ובין כאשר המתלוננת 7 ישנה אף היא בדירה בהזדמנות אחרת. א. אמנם אישרה כי שלושה אנשים יכולים לישון כשהם צפופים וישנים על הצד ואולם, לא אישרה שזו הדרך היחידה שבה ניתן לישון שלושה אנשים במיטה. בנוסף, לא נלמד מעדותה שהשינה על הצד מחייבת ששלושת האנשים יהיו מופנים לאותו כיוון וכך גם לא נלמד מעדותה שנוכח ממדי המיטה היא הייתה חייבת להניח את ראשה על ידיו של הנאשם (עמ' 216-217).

א. מספרת כי הקשר עם ליאור העיתונאית נוצר בעקבות פנייה של ליאור אליה באמצעות פייסבוק. דברים אלו של א. מתיישרים עם עדותה של ליאור העיתונאית לפיהם היא זו שיזמה את הפנייה לא. (אחרי שראתה שהיא עושה לייקים לפוסטים שהנאשם העלה). לדבריה, מבחינה כרונולוגית, בעת שליאור העיתונאית פנתה אליה כבר היה בידיעה שהמתלוננת 1, המתלוננת 3, המתלוננת 7 ומתלוננת נוספת כבר נפגעו על ידי הנאשם. יש בדברים אלו כדי לשלול הטענה שהתלוננות באו לעולם בשל לחץ מצדה של ליאור. כך גם יש באמור לנטרל את החשש שמא סברתה שחברתה (המתלוננת 7) נאנסה על ידי הנאשם היה זה שהביאה להתנקם בנאשם. התגובה של א. לכך ששמעה וסברה שהנאשם שפגע מינית בחברתה, מתלוננת 7, באה לידי ביטוי בכך שהורתה לו לעזוב את הדירה ולא בתלונה למשטרה. התנהלות זו מתיישבת עם דבריה של העיתונאית ליאור שתיארה בעדותה כי המתלוננות עמן הייתה בקשר לא היו מעוניינות בהגשת תלונה.

לטענת ההגנה, יש בעדותה של א. לחזק את גרסת הנאשם וזאת בשים לב לכך שזו מאשרת את דבריו של הנאשם לגבי

כך שעשה למתלוננת 1 מסאז', בעוד המתלוננת 1 מכחישה זאת. לא מצאנו באמור משום תמיכה ממשית בגרסת הנאשם. הדברים אמורים בשים לב לכך שלדברי הנאשם, המסאז' שהעניק למתלוננת 1 גלש לכדי מגע אינטימי שכלל גם נגיעות בחזה של המתלוננת 1 נשיקות באופן השונה תכלית שוני מהתיאור של א. שבמהותו דומה יותר לניסיונות לחבק ולהניח הידיים על כתפה של המתלוננת 1 ופחות "עיסוי חושני".

למעשה, גם המתלוננת 1 מציינת שעם הגעתם לדירה הנאשם חיפש את קרבתה הפיזית על ידי כך שהניח את ידיו על גופה. "ההבדל" בגרסאות, אם בכלל, הוא בכך שבעוד שא. חשבה שמדובר במסאז', המתלוננת לא ראתה בכך מסאז' אלא ניסיון של הנאשם לכפות עליה מגע בניגוד לרצונה: "אמרתי שלום ל[א.]. וישבנו ודיברנו ודקל כל שנייה ניסה לחבק אותי וכל שנייה הוא אומר לי לסגור את הלייב...וכל שנייה שם עלי את הידיים שלו ואז הוא אמר לי בוא נראה סרט אז סגרתי את הלייב...נשענתי כזה אחורה במיטה והוא שם עלי את היד שלו, כאילו העפתי לו את היד ממני..." (עמ' 290). לא למיותר להוסיף כי א. גם אישרה בעדותה (לאחר שזיכרונה רוענן) שעל פני הדברים נדמה היה שאותו מגע לא היה לרוחה של המתלוננת 1: "אני אמרתי לה גם אם זה מפריע לך תגידי לו" (עמ' 170).

עדות א.ב.מ -ידיד של המתלוננת 1 (להלן: "הידיד"):

פרק זמן קצר לאחר האירוע נשוא כתב האישום, המתלוננת 1 התקשרה אל ידידה וסיפרה לו על מעשיו של הנאשם. בעניין זה, הגם שלא היה ברור מתי בדיוק לדברי הידיד המתלוננת שוחחה עמו (לטענתו ועל פי הפלאפון שהיה ברשותו בזמן החקירה דובר ב-04.10.21), אין חולק כי השיחה עצמה נעשתה לפני המעורבות של העיתונאית ליאור.

לדברי הידיד, במהלך השיחה עם המתלוננת 1: "היא הייתה נסערת, בכתה בטלפון אני ניסיתי להרגיע אותה..." ובהמשך, פירט כי המתלוננת 1 סיפרה לו סיטואציה: "שפשוט היא התעוררה מתוך שינה ומרגישה שהאיבר מין של הנאשם בתוך איבר המין שלה...היא התחילה לבכות והוא אמר לה תשתקי, ש[א.]. לא תתעורר. לאחר מכן היא פשוט הרגישה את היד שלו מונחת על החזה שלה הוא ביקש ממנה שהיא תהיה בשקט בבוקר למחרת כאילו נשאר עד הבוקר היא לא נרדמה [...] הוא אמר לה פשוט לא לספר שום דבר, שהוא בדרך לים. להתאבד. שלא תספר שום דבר [...] היא פשוט התנגדה, היא הייתה בהלם היא הייתה המומה. היא אמרה לו פשוט לנאשם כאילו מה אתה עושה. מה קורה פה? הוא אמר לה שתהיה בשקט ושתרגע, הכל טוב ושלא תעיר את חברה שלה ששוכבת לידה במיטה ישנה [...] היא הייתה בזמן המחזור נכון, שכחתי את הפרט הזה היא פשוט אמרה שכאילו איך הוא היה מסוגל גם לעשות את זה כביכול בזמן מחזור" (עמ' 657-658).

הנה כי כן, המתלוננת 1 תיארה לידיד שלה את שחוותה, באופן דומה, גם אם לא זהה לאופן שהעידה לפנינו. המתלוננת 1 הייתה נסערת בעת תיאור הדברים ור' התייחסותנו מעלה ביחס ל"מצב נפשי" כראיית חיזוק.

אכן, לא נעלמה מאתנו העובדה כי במספר נקודות, הדברים שמסר הידיד שונים מאלה שעליהם העידה המתלוננת 1: לדברי הידיד, המתלוננת 1 אמרה לו שהנאשם החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה (דבר שלא הוזכר על ידה במשטרה ובעדותה); לדברי הידיד המתלוננת 1 אמרה לו שלבשה חצאית (בעוד שבבית המשפט ובמשטרה תיארה מכנסים קצרים); לדברי הידיד המתלוננת 1 אמרה לו שהיא הגיעה לסופ"ש (בעוד שלפנינו טענה שהיא הגיעה רק ביום שבת).

בעניין זה אנו סבורים כי השוני המתואר נעוץ בעיקרו מכך שהידיד אינו זוכר את הדברים שתיארה בפניו המתלוננת 1 במדויק, יכול ובשל חלוף הזמן מאז השיחה עם המתלוננת 1 ועד לעדותו (למעלה משנה). בהקשר לכך, דברי הידיד

לגבי כך שהמתלוננת 1 סיפרה לו כי הנאשם החדיר אצבעות לאיבר מינה עלו לראשונה רק בעדותו בבית המשפט ולא בא זכרם גם בהודעתו במשטרה. למעשה, גם המתלוננת 1 מעולם לא טענה שהנאשם החדיר אצבעות לאיבר מינה. כאשר הידיד התבקש להסביר זאת, כיצד בכל זאת ראה לציין פרט זה, ענה: "אני לא קומפיוטר אני בן אדם עדיין בסופו של דבר" (עמ' 661).

ביחס ללבוש, הרי שהמתלוננת 1 הייתה עקבית בגרסתה ולא מְשֶׁה ממנה במשטרה כמו גם בעדותה לפנינו. המתלוננת 1 גם הסבירה: "[א.] הביאה לי מכנס אפור שלה כי אני לא חשבתי להישאר לישון שמה. אני חשבתי שאני אסע להיות איתם שעה או שעתיים ואז אני אחזור, כאילו זה מה שסוכם איתם" (עמ' 292). זאת יאמר בנפרד מכך שאין רבותא מנקודת מבטה של המתלוננת 1 בכך שבפני הידיד שלה תיארה חצאית ואילו בבית המשפט תיארה מכנסיים, בפרט, כשאינו מצד הנאשם התייחסות כל שהיא לבגדים שלבשה (בין שהדבר תואם את עדותה ובין אם לאו).

גם ביחס למשך שהותה בבית (יום או יומיים) המתלוננת 1 הייתה חד משמעית ועקבית ביחס לכך בכל אמרותיה. ודוק, גם לפי גרסת הידיד, המתלוננת 1 סיפרה לו שבבוקר שלמחרת האירוע היא חזרה לביתה (בניגוד לטענת ההגנה לפיה המתלוננת 1 נותרה בבית יום נוסף).

האם הנאשם עטה קונדום בעת שהחדיר את איבר מינו לזה של המתלוננת:

הנאשם הכחיש כאמור קיום יחסי מין מלאים עם המתלוננת וממילא גם לא טען כי ידע את המתלוננת 1 בדבר היותו נשא של נגיף האיידס. ברם, מתוך שאנו מאמינים לגרסת המתלוננת 1 כי הנאשם בעל אותה שלא בהסכמתה, או אז יש להידרש לשאלה האם עטה על איבר מינו קונדום בזמן זה.

בעניין זה, מלכתחילה, המתלוננת 1 לא מסרה בשום שלב כי ראתה בעיניה את איבר מינו של הנאשם בעת ההחדרה. בחקירתה במשטרה במענה לשאלה האם הנאשם עטה קונדום ענתה: "אין לי מושג, לא ראיתי את איבר המין שלו". (ור' התייחסותנו לעיל בנוגע לכך שהמתלוננת ביקשה לדייק בדבריה). בעדותה בבית המשפט מסרה כי הגם שלא ראתה את איבר המין היא חשה שהנאשם היה בלי קונדום: "אני יודעת איך ההרגשה עם קונדום ואני יודעת איך ההרגשה בלי קונדום" (עמ' 343). בהמשך חקירתה הנגדית, ציינה: "באמת שאני לא זוכרת אם הוא השתמש בקונדום או לא, אבל כאילו אני הרגשתי את זה, וזה היה נראה לי שלא".

בשים לב לכך שמלכתחילה במשטרה המתלוננת 1 לא ידעה לומר האם השתמש בקונדום במענה לשאלה ישירה בעניין; בשים לב לכך שמדובר בבעילה שנמשכה זמן קצר; בשים לב לכך שגם בעדותה בבית המשפט דיברה על "תחושה" תוך שהיא מציינת כי "היה נראה לי", לדידנו, לא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר שהנאשם היה ללא קונדום.

נדגיש כי ספק זה לא פוגם בשום דרך באמון שאנו נותנים לדברי המתלוננת 1, אדרבא, הוא נוצר מתוך הזירות בה היא נקטה בשעה שנדרשה לעניין. בהמשך הכרעת הדין נתייחס ליתר יסודותיה של עבירת מעשה שעלול להפיץ מחלה כשאנו לוקחים בחשבון את הספק כאמור לעיל.

אישום שני

המענה לכתב האישום :

הנאשם אישר את מרבית העובדות המפורטות באישום הנוגעות לרקע ולקשר שנרקם בינו לבין המתלוננת 2 למעט הטענה כי הציג עצמו כעורך דין. באשר למעשי הפגיעה המינית שאירעו לכאורה ביום 24/11/21 - הנאשם טען כי מעשיו נעשו במטרה ללמד את המתלוננת 2 הגנה עצמית כאשר כל המגע בינו לבין המתלוננת 2 היה מעל לבגדים. באשר לפתיחת מכנסיו - אישר זאת ואולם לדבריו עשה כן כיוון שכפתור המכנסיים לחץ על בטנו.

זירת המחלוקת :

אלו הן הסוגיות שעל בית המשפט להכריע בהן: מה כלל המגע של הנאשם בגופה של המתלוננת (שכן הנאשם כופר בכך שהחדיר אצבעות, הוריד את מכנסיה או שנגע בחזה מתחת לחולצתה); האם המגע בגופה של המתלוננת 2 (ביחס לחלק אותו מאשר הנאשם) נעשה כחלק מאימון קרב מגע לגיטימי או שמדובר במעשים שנעשו בכסות של אימון ובפועל נעשו לצורך גירוי סיפוק או ביזוי מיני; האם המעשים נעשו בהסכמתה של המתלוננת 2 ואם כן, האם מדובר בהסכמה שהושגה במרמה ביחס למיהות העושה והמעשה.

תמצית עדות המתלוננת 2:

המתלוננת 2, כיום כבת 22, בת למשפחה חוזרת בתשובה, המתגוררת במרכז הארץ, עברה פגיעה מינית קודמת בשנת 2017. אובחנה בגיל 17 כפוסט טראומטית וסובלת מהתקפי חרדה (עמ' 709 וכן עמ' 718).

בחודש נובמבר 2021 העלתה פוסט ברשת החברתית "פייסבוק" בו ביקשה לאתר עו"ד העוסק בתחום הרשלנות הרפואית כיוון שרצתה לתבוע את הפסיכיאטרית שטיפלה בה. לאחר כחצי שעה פנה אליה אדם שהציג עצמו בשם נתנאל ששונקר - עו"ד לרשלנות רפואית וביקש את מספר הטלפון שלה. לאחר מספר דקות, בשיחה טלפונית, הציג עצמו כעו"ד, וכן הסביר לה כי בעקבות מצבה הכלכלי יגבה ממנה מחיר סמלי בלבד של 350 ₪ עבור השירות. בנוסף, ביקש ממנה להעביר אליו מסמכים רפואיים (עמ' 710). במסגרת חקירתה הנגדית דייקה והסבירה שהבינה בשיחת הטלפון ביניהם שהמתקשר אליה הוא עורך דין כיוון שהוא פנה אליה בתוך קבוצה ברשת החברתית שמטרתה מתן ייעוץ משפטי לפונים (עמ' 724).

המשיכה והעידה כי אותו אדם ביקש להיפגש עמה 'מתחת לביתה'. משכך, ביקשה קודם שאמה תדבר אתו כדי לוודא שאין המדובר במתחזה (עמ' 710-711).

ביום למחרת, 'דקל' הגיע למקום מגוריה, ביקש ממנה את הכסף וצילם את מסמך האבחנה הרפואית שלה. המתלוננת 2 העידה כי בשיחת הטלפון הראשונה ביניהם היא סיפרה לנאשם שהיא מפחדת ללכת ברחוב. משכך, בפגישתם הציג לה הנאשם לקנות דרכו אקדח גז לאחר שאף טען בפניה כי הוא עובד כאחמ"ש בשדה התעופה והציע ללמדה איך משתמשים בו (עמ' 710-712).

בהמשך אותו שבוע נפגשו השניים פעם נוספת, הנאשם לקח את המתלוננת 2 ליער בסמוך למקום מגוריה ולימד אותה איך להשתמש באקדח. בשלב זה, הוא הציג את עצמו כמדריך קרב מגע המלמד בנות נוספות, הציע לנהל איתה קרב מגע, והדגים עליה סיטואציות מיניות בטענה שכך הוא ילמד אותה "איך זה לא יקרה".

בתחילה נישק אותה מספר פעמים, והיא חשה "לא נעים בסיטואציה", אך לא עשתה דבר. בשלב הבא, הנאשם הרים

את חולצתה והכניס את ידיו "מתחת לחזיה" ונגע בה באזור החזה. בשלב זה המתלוננת 2 אמרה לו כי זה "לא נעים לי וזה לא לעניין". בתגובה ענה לה הנאשם "לא נעים תשאירי בבית", כך פעמיים, כל זאת, תוך שהנאשם טען בפניה כי הוא מראה לה סיטואציה ואיך להימנע ממנה. עוד הסבירה המתלוננת 2 כי היא תפסה את ידיו של הנאשם וניסתה להוציא אותן בכח, אך "הוא שוב פעם עשה את זה במשך 3 פעמים".

בשלב הבא, הנאשם ניסה להוריד למתלוננת 2 את מכנסיה בכח, היא לא הסכימה, ניסתה לדחפו "והוא הצליח. הוא מכניס לי את האצבעות שלו לתוך איבר המין שלי ותפסתי את הידיים שלו והוצאתי אותם בכוח". הוא הכניס את ידיו ל"כמה שניות". בחקירתה הנגדית דייקה והבהירה כי לאור התנגדותה הנאשם לא הצליח להפשיט אותה ממכנסיה, אך "הצליח להוריד קצת" (עמ' 740-741). אז טענה המתלוננת 2 כי היה לה מאד קשה כיוון שהייתה "במחזור" ואמרה לו שזה לא נעים לה. בהמשך, תיארה כי "הוא מנסה להכניס את הידיים שלי לתוך איבר המין שלו... הוא פשוט לוקח חושף את איבר המין שלו, לוקח את הידיים שלי ומנסה להכניס בכח", תוך שהיא אומרת לו שזה "לא הולך לקרות והוא ניסה בכח ולא הצליח". זאת כ- 3-4 פעמים (עמ' 713-715).

למחרת, המתלוננת 2 קיבלה שיחת טלפון מאחותה שראתה כתבה שהנאשם במעצר, שהמשטרה פתחה קו מתלוננות להגשת תלונה וביקשו ממנה להגיע, "אז היה לי את האומץ להגיע והגעתי ופתחתי תלונה" (עמ' 715).

הערכת עדותה של מתלוננת 2

עדותה של המתלוננת 2 בבית המשפט הותירה רושם חיובי ואמין. גרסתה הייתה לרוב עקבית וקוהרנטית וניכר כי עשתה מאמץ להיצמד לאמת ולדייק בתשובותיה לשאלות שנשאלה. בעדותה, שזרה המתלוננת 2 תיאורים ייחודיים, היא זכרה פרטים שוליים ואוטנטיים המחזקים את אמינות גרסתה, תוך שהקפידה לדייק בסיפור האירוע, גם אם דיוק זה לעיתים לא תמיד "פעל לטובתה". בנוסף לאמור, המתלוננת 2 נמנעה מהגזמה ומהשחרת דמותו של הנאשם. זאת יאמר, חרף ההתרשמות כי יכולותיה האישיות מוגבלות, גם בשל מצבה הנפשי.

המתלוננת 2 ענתה על כל שאלה שנשאלה כמיטב יכולתה, נתנה הסבר לכל תהיה שהעלו ב"כ הנאשם גם כשהיה ניתן להתרשם כי הדבר קשה לה. גרסת המתלוננת 2 בעלת חיזוקים משמעותיים, פנימיים וחיצוניים, המעידים כי אכן חוותה את שסיפרה, כפי שיפורט:

המתלוננת 2, לאורך כל עדותה מסרה תיאור עקבי, סדור וקוהרנטי לאופן קרות האירועים גם ביחס לאלו שקדמו למפגש ביער: הפגיעה המינית הקודמת, מצבה הנפשי, האירוע בגינו פנתה לקבל עזרה לצורך הגשת תביעה והן ביחס לקשר שנרקם בינה לבין הנאשם בשל כך. למעשה לא הייתה מחלוקת עובדתית של ממש בין הצדדים בנוגע לנושאים אלה.

ביחס לפגיעה המינית במהלך המפגש ביער, תיאורה של המתלוננת 2 היה תיאור עקבי וקוהרנטי שנותר ככזה גם לאחר חקירה נגדית ארוכה, במהלכה דבקה בגרסתה. המתלוננת 2 הקפידה לדייק ולתאר באילו שלבים היא שתפה פעולה עם "הסימולציות" ובאילו שלבים היא הביעה התנגדות. כך לדוגמה, ביחס למגע בחזה היא דייקה וציינה כי רק לאחר

שהנאשם הכניס פעם ראשונה את ידיו "מתחת לחזה" היא הביעה את מורת רוחה בפני הנאשם וציינה בפניו "שזה לא נוח לי", זאת בניגוד ל"סימולציה" הראשונה בה נישק אותה והגם שלא חשה בנוח היא לא אמרה דבר, וכי "על אף ההתנגדות שלי הוא המשיך" (עמ' 739).

כשהמתלוננת 2 לא הייתה בטוחה בנוגע לעובדה מסוימת היא ציינה זאת במפורש אך כאשר הייתה בטוחה בגרסתה, עמדה על דעתה, גם כשעומתה עם גרסת עדים שלכאורה שתפה אותם במה שעברה ומסרו תיאור שונה. כך לדוגמה כאשר גם כאשר עומתה עם גרסת אמה שטענה בחקירה במשטרה שבתה תיארה את אירוע הנגיעה בחזה כנגיעה מעל הבגדים (תיאור שמתאים לגרסת הנאשם), המתלוננת 2 ידעה להסביר כי ייתכן ויש דברים ספציפיים ששכחה בשל האירוע הטראומתי שעברה ובסופו של יום לא יכלה לסתור את דבריה של אמה שהנאשם נגע בה מעל הבגדים - "אני לא יכולה להגיד משהו שאני לא זוכרת. מצטערת" (עמ' 738). על אף האמור, בהמשך כשתיארה את האירוע היא חזרה על גרסתה ולפיה "הוא הכניס לי ידיים מתחת לחזה. הוצאתי אותו אמרתי לו שזה לא נוח והוא החזיר את הידיים שלו בחזרה". לשאלת בית המשפט דייקה ואמרה "נכון. בחזיה" (עמ' 739). דהיינו, הגם שלא חששה לומר כי יתכן וישנם דברים שהיא שכחה (ויתכן ויהיה בכך כדי לפגוע במהימנות גרסתה), והגם שעומתה עם מידע שעשוי היה לסתור את גרסתה, היא לא שינתה את גרסתה ועמדה על דבריה. ודוק, יש לשוב ולזכור בעניין זה את יכולותיה האישיות כפי שתיארנו לעיל.

המתלוננת 2 נתבקשה לא אחת לתאר בחקירתה הנגדית את הסיטואציה בה החדיר הנאשם אצבעותיו לאיבר מינה. הגם שניתן היה להתרשם כי הדבר היה לה קשה, היא שבה ותיארה פעם אחר פעם תיאור דומה של האירוע, כפי שתיארה אף בחקירתה הראשית, תוך התייחסות גם לפרטים רבים כמו מספר האצבעות שהחדיר, משך זמן ההחדרה, האופן בו היא והנאשם עמדו במהלך האירוע, המעשים שלה למנוע את המעשה אל מול מעשיו של הנאשם (עמ' 739-743).

במהלך חקירתה הנגדית ניסה ב"כ הנאשם להציג למתלוננת 2 תזות שיש בהן כדי לשלול את היתכנות גרסתה. על אף התרשמותנו מיכולותיה האישיות המוגבלות, גרסתה נשארה עקבית והיא ידעה ליתן הסברים ותשובות לתהיות שהעלה ב"כ הנאשם. כך לדוגמה, כשניסה ב"כ הנאשם לטעון כנגדה כי מה שתיארה לא יכול להתרחש במציאות שכן בעוד הנאשם ניסה להוריד את מכנסיה מהמותן, דבר שדרש נגיעה בצידי גופה, עת אחזה בידי, הוא לא יכל להחדיר אצבעות לאיבר מינה, היא הסבירה כיצד הדבר קרה בשני שלבים. בתחילה, הנאשם ניסה להוריד את מכנסיה תוך אחיזה בצידי גופה - פעולה אותה הצליחה לסכל. בהמשך, הצליח הנאשם להחדיר את ידיו מתחת למכנסיה ואת אצבעותיו לתוך איבר מינה (עמ' 743-744).

בא כוח הנאשם ניסה להציג למתלוננת 2 תזה נוספת ולפיה, כיוון שבחקירתה במשטרה טענה כי רק "הרגישה" את החדירה, מבלי שהיה לה ניסיון מיני קודם יתכן והיא פשוט נתנה פרשנות לאירוע ולא תיארה את שבאמת אירע. המתלוננת 2 דחתה הדברים הללו, דבקה בגרסתה ("אני עומדת על שלי") והבהירה כי הנאשם החדיר ממש את אצבעותיו לתוך איבר מינה (עמ' 746). גם כשהסנגור ניסה לשכנעה כי הדברים נעשו בהסכמתה (לאור כך שסיפרה בחקירתה כי כשאמרה לנאשם להפסיק הוא הפסיק), עמדה המתלוננת 2 על גרסתה והבהירה כי "זה לא היה בהסכמה. פעם ראשונה הוא לא הפסיק, פעם שניה כשאמרתי לו להפסיק הוא התייאש" זאת כיוון ש"הוא ראה שהוא לא מצליח להכניס את הידיים שוב פעם, כי עצרתי אותו והוא הפסיק בגלל זה" (עמ' 746-747).

במהלך עדותה אישרה המתלוננת 2 חלקים מגרסת הנאשם, הגם שהיה בכך בעקיפין לתמוך בגרסת ההגנה לפיה המגע שהתרחש בקרחת היער לא היה לצורך גירוי סיפוק או ביזוי מיני אלא כחלק מלימודי הגנה עצמית. כך לדוגמה אישרה

בחקירתה הנגדית כי הנאשם אכן הדריך אותה וכיום היא מבינה איך להפעיל את האקדח וכיצד להרכיבו (עמ' 733-734). בדומה, לא חששה לאשר כי לאורך האירוע, על אף הפגיעה בה, הנאשם אף לימד אותה כיצד להתגונן (עמ' 739 וכן עמ' 742-743). עוד אישרה כי לאחר האירוע הנאשם ליווה אותה לתחנת האוטובוס, הכל היה בסדר ומשם היא המשיכה לעבודה ואף המשיכה לשוחח עם הנאשם וקבעה עמו פגישה נוספת (עמ' 751).

לא זו אף זו, המתלוננת 2 אישרה כי לאחר האירוע, היא סיפרה לאמה את שארע ואף אמרה לה שהיא רוצה לקבוע ולהיפגש עם הנאשם פעם נוספת ולהביא את אחותה למפגש הנוסף (עמ' 756). כמו כן, אישרה כי אילולא הכתבה שהתפרסמה על הנאשם, היא הייתה נפגשת עמו פעם נוספת על אף שאמה הזהירה אותה כי מדובר במעשה הטרדה ופגיעה מינית (עמ' 758).

הגם שכאמור, היה בדברים אלה כדי לתמוך במידת מה בגרסת ההגנה, המתלוננת 2 בעדותה נתנה הסבר להמשך הקשר שלה עם הנאשם שכן "בשלב הזה אני עדיין לא כל כך מבינה הכל" (עמ' 751). ביחס להתנהלותה האמורה של המתלוננת לאחר המפגש עם הנאשם והסבריה, מושכלת יסוד היא כי לצורך הוכחתה של עבירת מין (ולמעשה בדומה לכל עבירה אחרת), יש להוכיח את היסוד הנפשי של הנאשם, היינו מודעותו לכך שהדברים נעשו שלא בהסכמה חופשית ולא את היסוד הנפשי של הקורבן ומודעותו. כך למשל, פגיעות מיניות הנעשות בקטינים, בפרט פגיעות מיניות בתוך המשפחה, הם דוגמה מובהקת לסיטואציה שבה הקורבן פעמים רבות כלל אינו מודע לכך שמדובר במעשים אסורים. בדומה, עבירות מין שמבוצעות בידי אחראיים על חסרי ישע, מאופיינות לא אחת בחוסר יכולת של הקורבן להבין את מהות המעשים ופשרם. ברי כי אין להשוות בין דוגמאות אלו לבין המקרה שלפנינו, ואולם אין פירוש הדבר כי נפגעת עבירת מין גם כאשר מדובר בבגירה, מבינה בהכרח ובאופן מידי את הסיטואציה אליה נקלעה לא כל שכן את המשמעויות המשפטיות שלה.

בענייננו, הדברים מקבלים משנה תוקף בשים לב לרקע ממנו מגיעה המתלוננת 2, יכולותיה האישיות, מצבה הנפשי כמו גם ההתרשמות כי מדובר במתלוננת נאיבית, עם יכולות אישיות מוגבלות. חשוב מכך, התקיפה המינית נעשת במסגרת בדיה שבדה הנאשם לפיה הוא מדריך קרב מגע, מתמחה במשפטים, המעוניין לסייע לה תוך שהוא רוכש עבורה "אקדח גז" ומבצע עמה סימולציות של "תקיפות מיניות". טרם המפגש, הנאשם אף שוחח עם אימה של המתלוננת 2 וקיבל ממנה "הכשר". יש בכך להשפיע על התובנה של המתלוננת 2 לגבי הסיטואציה בכללותה והמעשים המיניים בפרט. בהינתן אלה, הסברה של המתלוננת 2 לפיו לא הבינה עד תום שחוותה - הוא הסבר מניח את הדעת.

ודוק, גם אילולא נתנה הסבר זה, אין זו הפעם הראשונה בה אנו נתקלים בסיטואציה שבה מתלוננת לכאורה פועלת באופן שאינו "מצופה" מקורבן עבירת מין. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.07.13) (להלן: "פס"ד ניימן"): "במצב הדברים הרגיל בוחן בית-המשפט את התנהלותו והתנהגותו של קורבן העבירה, במהלך האירוע ולאחריו, במדדים של היגיון ו'רציונאליות'. לא כך הוא הדבר בעבירות מין, באשר ניסיון החיים מלמדנו, כי פעמים רבות התנהגותו של קורבן עבירת המין, עשויה להידמות, למתבונן מהצד, תמוהה, לא רציונאלית וכזו שאינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. לפיכך, אף אם התנהגותו של קורבן עבירת המין נראית למתבונן הסביר, בלתי הולמת, לא הגיונית או לא ראויה בנסיבות העניין, הרי שאין בכך כדי להעיד, בהכרח, כי גרסת הקורבן אינה אמת לאמיתה" [ראו גם: ע"פ 1647/17 פלוני נ' מדינת ישראל (09.01.19)].

המתלוננת 2 לא הפריזה בתיאוריה, נמנעה מלהעצים הפגיעה בה או להשחיר את הנאשם שלא לצורך או באופן מלאכותי. כך למשל, המתלוננת 2 מסרה כי בתחילת האירוע בקרחת היער, הנאשם לימד אותה להשתמש באקדח, תוך שהוא מחבק אותה מאחור לשם כך (עמ' 713), זאת מבלי שטענה כי התנגדה או חשה לא בנוח והתייחסה למגע זה

כחלק מהליך הלמידה. גם כשתיארה את מעשי הפגיעה טענה כי בתחילה עת נישק אותה, על אף שלא חשה בנוח, היא לא אמרה על כך דבר (עמ' 713-714) ואף אישרה בחקירתה הנגדית כי הנשיקה הייתה בהסכמתה כיוון שחשבה כי מדובר בחלק מהליך ההדרכה (עמ' 734). בנוסף, עת התבקשה להסביר לכמה זמן הכניס את אצבעותיו לאיבר מינה לא הפריזה בזמן וטענה כי אירוע זה ארך "כמה שניות" בלבד (עמ' 715). בחקירתה הנגדית אף אישרה כי החדרת האצבעות לא גרמה לה לכאב (עמ' 745), חזרה על כך שהחדרת האצבעות ארכה "כמה שניות" (עמ' 746) ואף הבהירה כי הגם שהנאשם ניסה לגרום לה לגעת באיבר מינו, היא לא נגעה בו (עמ' 754).

התרשמו מהמתלוננת 2 כמי שענתה לכל שאלה ועשתה כמיטב יכולתה ליתן תיאור מדויק של האירועים, גם בנושאים שנדמו כשוליים. כך לדוגמה דייקה כשסיפרה שאת הפנייה לרב עשתה באמצעות שיחת טלפון (עמ' 729). מאוחר יותר כשנשאלה על ידי ב"כ הנאשם פעם נוספת על ההיתר ההלכתי וזה השתמש במילה "הולכת לרב שלך" הקפידה המתלוננת 2 לדייק וענתה "אני לא הולכת, אני מתקשרת" (עמ' 732). כך גם כשנשאלה בחקירה נגדית באשר לאירוע בו ניסה הנאשם לגרום לה לגעת באיבר מינו, הבהירה (כפי שעשתה לאורך כל עדותה), שהנאשם לא הוריד את תחתונו אך היא הצליחה לראות את איבר מינו - "לא אמרתי שהוא הוריד, אני אמרתי שהוא הוציא את איבר המין שלו מחוץ לתחתון" (עמ' 754).

עוד במסגרת רצונה של המתלוננת 2 למסור מידע מלא ככל הניתן ולדייק בגרסתה, היא אישרה מידע 'לא מחמיא' בעניינה ואף נידבה מידע נוסף רלוונטי, הגם שלכאורה היה בו כדי להאירה באור לא חיובי. כך לדוגמה אישרה כי היא משתמשת מגיל 17 בקנביס מבלי שקיבלה רישיון לעשות כן ואף הוסיפה מיוזמתה כי הייתה לוקחת מאמה קנביס ללא רשותה. כמו כן אישרה כי באותה העת אף הייתה מכורה לאלכוהול (עמ' 722).

גרסתה של המתלוננת 2 הייתה רוויה בפרטים, בתיאורים ומחשבות שנלוו למעשיה באופן המעיד כי חוותה את שהיא מתארת. בעדותה ידעה המתלוננת 2 לנקוב במחיר אקדח הגז - 600 ₪ ואף ציינה שהנאשם סיפר לה שקנה אקדח שכזה לשתי אחיותיו (עמ' 712) - טענה שאף מתיישבת עם דברים שכתבה המתלוננת 2 לנאשם בהקשר לקניית אקדח הגז עת רשמה לו (כשעלתה שאלה ביחס לחוקיות המוצר) "זה פשוט בלבד אותי בגלל שקנית למשפחה שלך..." (ת/34 עמוד 14).

בדומה, כשתיארה את יום המפגש ביער ידעה לפרט את כלי התחבורה שנעשו בהם שימוש - "הוא מגיע במונית ספיישל מתחת לבית שלי ומשם אנחנו נוסעים באוטובוס כאילו צומת..." (עמ' 712).

צפייה בתיעוד השחזור שערכה המתלוננת 2 מעלה כי גם שם, על אף שהתבקשה רק להצביע על מקום האירוע ולתאר באופן כללי את שארע, היא מסרה פרטי מידע רבים. כך לדוגמה תיארה בפירוט באיזו דרך היא והנאשם הלכו עד הגיעם לעץ מאחוריו אירע האירוע (ת/19 דקה 01:45), הצביעה על האבן עליו היא והנאשם הניחו את התיקים שלהם (שם, דקה 01:58), ובסיום אף מסרה פירוט מלא ומדויק כיצד היא והנאשם עזבו את המקום ונסעו כל אחד לדרכו (שם, 04:15).

עדותה בבית המשפט נחוותה כעדות אותנטית. לאורך עדותה היה ניתן להתרשם שהמתלוננת 2 התרגשה והיה לה קושי לשחזר ולתאר את האירוע. כך לדוגמה התחילה לספר כי הנאשם נישק אותה מספר פעמים אך כשהפרקליטה ביקשה ממנה להתמקד ולפרט את כל שאירע, טענה בתחילה כי יש לה "נוק אאוט" [התכוונה ל"בלאק אאוט"] (עמו' 713). זאת ועוד, במהלך העדות נזקקה המתלוננת 2 לא אחת להפסקה כדי להצליח ולגייס כוחות להמשך העדות (עמ' 730 ו-742).

תכתובות של המתלוננת 2 עם הנאשם:

מעבר להתרשמותנו הבלתי אמצעית מאופן העדתה של המתלוננת 2, לגרסתה אף נמצאו תימוכין בדמות התכתבויות בינה לבין הנאשם (עמ' 715 שורה 23), המהווים חיזוק של ממש לגרסתה.

בטרם נפרט תכתובות אלה, נפנה להערה שהערנו בפתח ניתוח התכתובות בין המתלוננת 1 לנאשם באשר לאופן בו תועדו תכתובות אלה. כמו כן, בהצגת התכתובות, ככל שקיימות שגיאות כתיב, הן במקור.

עיון בהתכתבויות אלה מעלה כי כבר בתחילת הקשר בין השניים, המתלוננת 2 פונה לנאשם ושואלת אותו: "אתה עורך דין" והנאשם עונה: "מתמחה" ואף מתקיים בין השניים שיח על גובה התשלום עבור שירותיו (ת/33).

תכתובת זו היא ראייה חד משמעית על כך שהנאשם, בניגוד להכשתו, הציג עצמו כמי שעיסוקו הוא בתחום המשפט, גם אם לא כעורך דין של ממש. יש בכך ללמד כי הקשר בין השניים, מתחילתו, מבוסס על מצג שווא של הנאשם. מן העבר השני, יש בכך לחזק את גרסת המתלוננת 2 על כך שחיפשה אחר עורך דין וסברה כי הנאשם הוא עו"ד, מבלי שידעה להבחין בהבדלים שבין עורך דין למתמחה בעריכת דין.

התכתבות נוספת בין השניים מעלה כי הנאשם ביקש מהמתלוננת 2 לשלוח לו תמונה שלה "כדי לראות אם מי אני מדבר בבקשה". כמו כן, כאשר המתלוננת 2 כותבת לנאשם "אני רואה שאתה עובד גם באבטחה", עונה לה הנאשם "עושים השלמת הכנסה" "אני עובד בנמל התעופה בן גוריון", ובכך המשיך את יצירת הקשר בין השניים על בסיס מצג שווא.

בהמשך, מתנהל בין השניים שיח בנוגע לקביעת שעה ומיקום המפגש ביניהם בגינה מתחת לביתה של המתלוננת 2. מתכתבות זו עולה כי המתלוננת 2 מציינת בפני הנאשם כי אמה תתקשר אליו כדי לדבר איתו ולאחר מספר דקות מעדכן הנאשם את המתלוננת 2 ששוחח עם אמה ורק אח"כ הם קובעים להיפגש. כך למעשה ההתכתבות בין השניים מחזקת באופן מלא את גרסת המתלוננת 2 באשר לאופן בו נרקם הקשר בין השניים ואף לעובדה כי הנאשם הציג עצמו בכזב כעובד רשות שדות התעופה.

אל האמור נוסף כי בהקלטה מיום 22/11/21, ללא קשר לשיח שהתנהל בין השניים, הנאשם ראה צורך להבהיר למתלוננת 2 כי הרקע לשיחותיהם מקצועי "בסדר אנחנו על רקע מקצועי נשמה אנחנו לא הולכים לרקע אחר או משהו אחר אנחנו תמיד נשארים על רקע מקצועי" (ת/34 א שורה 47). הצורך של הנאשם להבליט את ה"רקע המקצועי" של המפגש, מבלי שהדברים נמצאים בהקשר הגיוני כלשהו לשיח או ביחס לאיזשהו חשש שהעלתה המתלוננת 2 בפניו, מעידים על התחכום והעורמה בהם פועל הנאשם ליצור כלפי המתלוננת 2 מצג שווא ולהוליקה שולל בדבר מהות המפגש שעתיד להתרחש ביניהם.

בהמשך ב- 21/11/21 מתנהל בין השניים שיח סביב קניית אקדח גז - מהיכן לקנות ומה העלות. כשהמתלוננת 2 מעדכנת את הנאשם כי: "בדיוק סגרתי איתם עסקה" [לקניית אקדח הגז] והיא מתכננת לנסוע אל החנות כדי לשלם ולקחת את האקדח, מציע הנאשם שהוא יעשה כן, אך כשמסבירה לו המתלוננת 2 ש: "אני צריכה שילמדו אותי איך לירות" מיד מציע הנאשם את שירותיו: "אני אלמד" "את מדברת עם אחמ"ש" (ת/34).

בסיכומי ב"כ הנאשם ניסתה ההגנה ללמוד מהתכתבות זו כאילו המתלוננת 2 היא זו שיזמה וביקשה מהנאשם ללמדה

כיצד לתפעל את אקדח גז. אלא שקריאה של ההתכתבות מעלה כיצד דבריה - מהם עולה כי צריכה שילמדו אותה איך לירות - נכתבו ביחס לנסיעתה לחנות (בה סברה כי שם תקבל הדרכה) ואילו הנאשם הוא זה שהציע ללמדה כיוון שהוא "אחמ"ש".

לקראת נסיעתו של הנאשם ביום 23/11/21, לאסוף את האקדח עבורה, ביום 21/11/21 המתלוננת 2 שולחת הקלטה לנאשם בה היא מספרת לו שהאקדח "הולך להציל אותי שמחר זה מגיע אליי בערב כי אני קצת מפחדת כי אחרי 4 שנים של התקיפה המזורגגת סליחה על המילה אבל באמת שאין לי מילה יותר יפה מזה אני אפסיק לפחד ללכת ברחוב" (ת/א 34 שורה 14). ודוק, התנהלות זו בה הנאשם מאתר את הצורך של המתלוננת, מציע את שירותיו באותו עניין ממש כדי לאפשר לנאשם גישה למתלוננת ולייצר מצב של מפגש ללא נוכחות אחרים, עוברת כחוט השני בין כל קורבנותיו.

סיכום עד כאן - פירוט ההתכתבות בין הנאשם למתלוננת 2 כמפורט לעיל, מחזק את גרסת המתלוננת 2 בשני מישורים - האחד, חיזוק לגרסתה בנוגע לסיפור המסגרת והקשר עם הנאשם גם ביחס לעובדות השנויות במחלוקת (למשל, האופן בו הציג עצמו הנאשם בפני המתלוננת 2). השני, במישור בו פעל הנאשם ליצור בפני המתלוננת 2 (תוך ניצול מצוקתה ומאפייניה האישיים), מצג שווא אשר אפשר לו לייצר סיטואציה מתאימה לבצע בה את זממו.

מההתכתבות בין השניים עוד עולה (כפי שעולה מהתכתבויות נוספות עם מתלוננות אחרות) שהנאשם התנהל באופן לא מותאם לשיח בין נותן שירות למקבל שירות, בין המתלוננת 2 ובין מי שאמור ליתן לה מענה מקצועי בהיותו מתמחה שאמור לסייע לה בהגשת תביעה. לאחר שביקש מהמתלוננת 2 לשלוח לו תמונה שלה (בקשה תמונה בתוך מערכת יחסים "מקצועית" כהגדרת הנאשם), ובהמשך פעם אחר פעם הוא מתייחס לצבע השיער של המתלוננת 2, תוך שהוא אף מציין "אני אשב אם ג'ינג'ית סוף סוף". כשהמתלוננת שואלת אותו אם לא פגש בחייו ג'ינג'ית הוא עונה לה "לא זה החלום של תסלחי לי חח" (ת/א 34). ודוק, לא מצאנו לקבוע כי ההתכתבות בין הנאשם למתלוננת 2 יכולה לייצר אצלה הבנה באשר לאופי המפגש בין השניים, כאילו היה עליה להבין שהמפגש ביניהם יגלוש אל מעבר לרקע "המקצועי" שלו. ראשית, לא הייתה זו טענת ההגנה. שנית, גם אם הייתה זו טענת ההגנה היינו דוחים אותה בשתי ידיים לאור מאפייני אישיותה של המתלוננת 2 כמו גם הרקע ממנו מגיעה, שהיו ידועים לנאשם והיו מבחינתו כר נוח לפגיעה. (בהקשר זה יצוין כי ביום 21/11/21 המתלוננת כתבה לנאשם כי היא עובדת ב"עבודה שיקומית" (ת/א 34)). נדמה כי התכתבויות אלה מלמדות על שהנאשם עסוק בסיפוק צרכיו, הא ותו לא.

אישום שלישי

המענה לכתב האישום:

הנאשם אישר את מרבית העובדות המפורטות באישום זה הנוגעות לרקע ולקשר שנרקם בינו לבין המתלוננת 3 אם כי הכחיש שהציג עצמו כחרדי או בשם "דקל כהן". הנאשם אישר כי לאחר שהמתלוננת שיתפה אותו כי הוצאה מדירתה, הוא הזמינה להתארח בדירה ואף מימן עבורה מונית. הנאשם אישר שהמתלוננת 3 צרכה סמים בדירה ואולם הכחיש כי סיפק לה סם כלשהו. הנאשם הכחיש את כל הסעיפים המייחסים לו את בעילתה של המתלוננת 3 באופן המתואר בכתב האישום. הנאשם טען כי פעם אחת במוצאי אותה שבת כשהמתלוננת 3 הייתה בדירה, השניים קיימו יחסי מין מוגנים בהסכמה. לדבריו, המתלוננת 3 ידעה כי הוא נשא איידס.

זירת המחלוקת:

האם התקיימה ההתרחשות אותה מתארת המתלוננת 3 לפיה הנאשם בעל אותה תוך כדי השינה, ללא הסכמתה כשלצדם א. ישנה על אותה המיטה; האם הנאשם ידע אותה שהוא נשא איידס, האם עטה קונדום בעת שהחזיר איבר מינו לאיבר מינה; האם במועד הרלוונטי העומס הנגיפי בגופו היה נמוך בשל נטילת תרופה, ומכאן גם לא יכול היה לדבק.

תמצית עדותה של המתלוננת מתלוננת 3 :

המתלוננת 3 העידה לפנינו ביום 19.7.23. המתלוננת רווקה בת 34 אם חד הורית לילד בן 15 שנולד ללא נישואים ומתגוררת בצפון הארץ. היא נפגשה לראשונה עם הנאשם לאחר שפרסמה ב"פייסבוק" פוסט על מצבה הבריאותי, מצבה הכלכלי הרעוע והתמודדותה מול רשויות הרווחה. הנאשם יצר עמה קשר והציג עצמו כ"דקל כהן" מבני ברק שסיפר לה שגם הוא סובל ממחלת האפילפסיה והיא חשה חיבור עמו ושותפות גורל. במפגש הראשון עמו, הנאשם נתן לה 1,000 ₪, עזרה בתשלום דמי השכירות.

בחלוף זמן, "הייתי עוד פעם תקופה באיזה ברוך עם עצמי, העלתי שוב פעם פוסט לפייסבוק". בעקבות הפוסט נוצר בינה לנאשם קשר פעם נוספת (עמ' 88). הנאשם סיפר לה שחי באשדוד ביחידת דיור עם ידידה שלו. הנאשם שילם לה עבור מונית על מנת שתגיע לדירה שלו באשדוד. כשהגיעה הם ישבו עם א., דיברו, צחקו וצרכו סמים ("באתי עם קריסטל שאני הבאתי והוא דאג לירוק" (עמ' 89)).

המתלוננת 3 תיארה כי צרכה כמות גדולה של סם: "וחיכיתי שכאילו הגוף שלי יירדם. כאילו שאני אפול מהרגליים ולמיטה". כשהגיע הלילה: "ידידה שלו כאילו נשכבה, הוא היה באמצע ואני נשכבתי כאילו מהסטלה ליד הקיר, אמרתי יאללה אני ארדם וזה... גם הראש היה מסופק כאילו והגוף היה עייף מכל היום של הנסיעות וגם לגעת כל היום בחומר ולא לצפות שהגוף לא יהיה עייף וזה מה שעשיתי עליתי לישון עד שכנראה התחיל לעבור. ואז הרגשתי כאילו שמשהו לא תקין מאחורה קורה..." (עמ' 92).

המתלוננת 3 מתארת כי התעוררה כשאיבר מינו של הנאשם בתוך איבר המין שלה ומכנסיה מופשלים עד לברכיה: "כשקלטתי והבנתי מה, אני פשוט העפתי את הבן אדם מעליי, כאילו נתתי לו ברכיה וקמתי מהמיטה. ישבתי כמה שניות בגינה כאילו לקח לי להבין מה הולך..." (שם). המתלוננת 3 השיבה כי הנאשם לא השתמש באמצעי הגנה "כי מרגישים כזה עם קונדום או לא" (עמ' 94). המתלוננת 3 חיכתה שיעלה הבוקר והלכה לתחנה המרכזית, שם ביקשה נדבות על מנת שיהיה לה כסף עבור נסיעה חזרה לביתה. משהגיעה הביתה ננעלה בבית "אני הבקבוק והסיגריות". מעל 3 חודשים לא יצאה מהבית (עמ' 94). היא דיממה מאיבר מינה כמעט חודש "כי אני צרה מבפנים. כי עדיין חצי מהחיים שלי חייתי עם נשים..." (עמ' 95).

בהמשך, קראה פוסט בפייסבוק וגילתה שהנאשם ישב בכלא בשל כך שהפיץ מחלת מין. בעקבות מה שקראה, היא התקשרה לא. שידעה על מה שעולל לה, לשאול האם הנאשם חולה וא. ענתה לה בחיוב. לאחר השיחה עם א. המתלוננת 3 התקשרה לנאשם ושאלה מדוע לא אמר לה שהוא חולה בייחוד נוכח מצבה הרפואי. הנאשם אמר לה כי בחורה שיצא עמה הפיצה את השמועה עליו וכי מדובר בפרסום שקרי. היא קיללה אותו וניתקה. השיחה המוקלטת הוגשה על ידה למשטרה.

הערכת גרסתה של מתלוננת 3:

אנו נותנים אמון מלא בגרסתה של מתלוננת 3. כחלק מהסיבות שהביאנו למסקנה זו שומה להקדים ולפרט במעט על מאפייניה של העדה ונסיבות חייה כפי שהדברים השתקפו מחומר הראיות.

המתלוננת 3 פתחה בפנינו "צוהר" לשגרת חייהם של אלה המצויים בשולי החברה, ללא כל תמיכה, כשכל יום הוא בבחינת מאבק הישרדות. המתלוננת 3 העידה בפנינו בנוגע לנסיבות חייה הקשות כמו גם למיחוס לנאשם בצורה ישירה, מחוספסת, ואף בוטה. זו לא ניסתה ל"התנחמד" או לייפות דבר מהדברים שעשתה, או נאלצה לעשות, נוכח מצוקותיה הרבות החולשות על כל מישורי חייה.

בהסבירה מדוע לא הפריע לה לישון בצפיפות באותה מיטה יחד עם הנאשם וא. ציינה: "...זה מה שיש, אני לא התפנקתי, ...יש לפעמים שאפילו את המיטה הזאת אין לי, אז הכל טוב. גם עם המיטה הזו אני אסתדר" (עמ' 115). המתלוננת 3 העידה על עצמה כאדם אובדני בציינה כי נמסרה לאימוץ: "אמא שלי מכרה אותי בשביל כסף. אתה לא רוצה שאני אהיה בן אדם אובדני? כשאמא מפסידה אותך בשביל שטר" (עמ' 134). יתר אחיה של המתלוננת 3 אף הם נמסרו לאימוץ. היא חולת אפילפסיה כאשר מצבה הבריאותי התדרדר במרוצת השנים. היא נאלצה לעבור אשפוזים רבים, כשלטענתה באחד מהאשפוזים הורעלה ונאלצה לעבור שיקום. בשל מצבה הרפואי היא נאלצה להפסיק לעבוד באופן סופי משנת 2018.

חרף דלותה החומרית, המתלוננת 3 ראתה לנכון להדגיש כי כסף אינו מניע אותה בחייה: "כסף לא מעניין אותי, לא קונה אותי, אני רציתי לעזור לו גם בלי כסף. אני הלכתי ל NA שאני הלכתי לשם בשביל לעזור לו. לא עניין אותי כסף, כי השם שלי מוכר ב[...], אני האמא של הנרקומנית. לצערי הרב, מה לעשות" (עמ' 123).

מתוך עדותה, ובפרט מתוך תיאוריה לגבי קורות חייה, נלמד כי מתלוננת 3 היא אישה דעתנית שאומרת את שבלבה באופן נחרץ בין אם הדבר עשוי לסייע לה ובין שיש באמור לפגוע בה. כך למשל אישרה שסילקו אותה מדירת חירום לנשים: "כי לא אהבו את האמת שלי בפנים" (עמ' 107).

המתלוננת 3 הכתה על חטא ביחס לגידול בנה בן ה-15 ואולם לא אחת פירטה כיצד בתוך המחסור החומרי המוחשי היא מנסה לסייע לו, גם אם באופן מועט: "... אני רציתי להיות קרובה לבן שלי. אני הייתי שם בהתחלה בדירת חירום אבל זה לא מסתדר גם כי זה היה קשה גם לראות את הילד. הילד לא רצה לראות אותי יותר ויותר... אז איפשהו גם הכאב של הילד כאב לי אז אמרתי יאללה, כאילו הפסדתי כל כך הרבה אז אני אפסיד עוד קצת כסף בשכירות אבל העיקר אני אראה את הילד יום יום... עד שיום אחד נתקעתי גם בלי שכירות חודש אחד והעלתי פוסט לפייסבוק" (עמוד 87).

בדומה, בחקירה הנגדית תיארה את היום בו עזבה את העיר בצפון הארץ בה התגוררה: "ב-23 עזבתי את [..]. ואיך שהבאתי לבן שלי...נראה לי השארתי לבן שלי כסף כאילו שיהיה לו עד שאני אסתדר כי לא היה לי לעמוד בתנאים של שכירות ואני לא עובדת. אני לא הייתי ביום הולדת שלו, אני הייתי כבר מבאוסית.. " (עמ' 110). כך גם גוננה עליו כאשר הסניגור הטיח בה שהבן יכול היה לאשש את טענת הנאשם לפיה הוא לא הגיע אליה בעבר כשהוא מחופש לחרדי: "אתה ממש לא היית מכניס את הבן שלי, הבן שלי קווקזי, אף אחד לא יודע מהמשפחה שלי על הסיפור הזה ואני אישית לא הייתי נותנת לך לערב את הבן שלי בגועל הזה.. " (עמ' 111).

הגם שההגנה ניסתה לייחס למתלוננת 3 "רווח משני" מהגשת התלונה בכך שהיא זוכה בסיוע מגורמי הרווחה (ובתוך כך משנה את תדמיתה), ניכר היה חוסר האמון הבולט שהיא רוחשת לגורמי ממסד כמו גם לגופי הסיוע השונים, בעבר

ובהווה. הדברים אמורים גם ביחס לקשר שלה עם גורמי רפואה, משטרה ורווחה: "אז אני גם אחת שפעם אני הייתי עם החברה של 'צדק חברתי', כל השנים האלה שאני הייתי נערה אני הייתי הולכת הרבה להפגנות אז עשיתי את המלחמה שלי נגד הרווחה בעצמי כאילו, דרך הפייסבוק שלי, בתי חולים שלי. כאילו לא היה תמיכה של הרווחה. אחרי שגם השתקמתי ואחרי שיום אחד קרסתי ב[בית חולים בדרום הארץ] ולפני זה אני הייתי עובדת ומתפקדת כמו כולם.."; "אני לא מתקרבת לרווחה גם אחרי המקרה שלו, גם אחרי שאני קיבלתי זלזול [...] יש לי את התמיכה שלי מעמותה מסוימת כשאני צריכה את התמיכה שלי אני פונה" (עמ' 106). בהמשך עדותה מסרה כיצד ברחו גם מבית חולים אחר.

הרושם הוא שנטייתה הטבעית של המתלוננת 3 היא לא לפנות לגורמי אכיפת חוק כמו גם לגורמים מוסדיים אחרים, לא כל שכן הגשת תלונה כוזבת נגד הנאשם על כל המשמעויות הנגזרות מכך (בכללן התייצבות מספר פעמים לחקירה במשטרה, כמו גם מסירת עדות בבית משפט).

המתלוננת 3 לא הסתירה דבר, דייקה בתיאוריה, לא השחירה אך גם לא יפתה דבר. עדותה כמכלול הייתה כרונולוגית, מעוגנת בזמן ובמקום ונמסרה באופן שוטף. המתלוננת 3 הייתה עקבית בתשובותיה ומתוך שהודעותיה במשטרה לא הוגשו לעיונינו (חרף הצהרת ההגנה כי היא שוקלת לעשות כן, ור' עמ' 132) יש להניח שעדותה תואמת את דבריה במשטרה.

לא ניכרה בעדותה כל מגמת הפללה. כך למשל וביחס לנסיבות ההיכרות בינה לבין הנאשם, מסרה כי בעקבות פוסט שהעלתה זה הגיע לדירתה, הציע את עזרתו הכלכלית, נתן לה 1000 ₪ מבלי שפגע בה או ביקש ממנה לבצע עבורו דבר מה. אין למתלוננת 3 כל מניע גלוי או נסתר להעליל על הנאשם. אדרבא, זה כאמור סייע לה בעבר והביע אמפתיה למצוקותיה.

למתלוננת 3 היכרות שטחית גם עם א. כאשר יום האירוע הוא גם היום הראשון שנפגשה עימה. (בבית המשפט אף לא ידעה לציין את שם משפחתה). יש בנתון זה כדי להקהות את טענת ההגנה שלפיה המתלוננת חברו יחדיו לא. שכעסה על הנאשם בשל סברתה כי הוא שכב עם חברתה (מתלוננת 7) בניגוד לרצונה של החברה.

המתלוננת 3, ככלל, לא ניסתה בשום דרך לגמד את השימוש שלה בסמים ונדמה כי מבחינתה פרט זה מצוי בשולי השתלשלות האירועים. כך למשל הסבירה כיצד משפיע עליה ערבוב סמים: ".. וברגע שאתה מערבב קריסטל לא נקי ואתה מערבב אותו עם חומרים אחרים אז גם זה אתה יכול להוציא מהאינטרנט, הגוף שלך או נרדם או שכן אתה יכול באמת לאבד הכרה או להגיע להרעלת מנת יתר בבית חולים"; "אני מעשנת הרבה" (עמ' 103). ביחס לשימוש בצוותא בסמים, העידה: "וגם לא נתתי להם, כי אני לא נותנת לאנשים שאני לא יודעת אם הם אי פעם עברו סטלה, לא מסתכנת אם היא יכולה למות" (עמ' 104). עוד הסבירה כי לאחר השיחה הטלפונית עם העיתונאית ליאור, לא יכלה להיפגש איתה שכן השתמשה בסמים: "פרקתי את הכאב שלי על חרא" (עמ' 120). לדבריה חלק מרצונה לעבור לדרום הארץ היה על מנת להשתלב בקבוצת NA על רקע אותה צריכת סמים.

המתלוננת 3 תיארה כיצד בסמוך לפני המפגש עם הנאשם היא השתמשה בסמים מסוג קריסטל והביאה את יתרת הסם יחד עמה לדירה: "אז אותו יום גם לפני שבאתי... אני גם השתמשתי וגם באתי עם קריסטל שאני הבאתי והוא דאג לירוק[...] לפני שאני הגעתי לשם אני הייתי כבר על קריסטל"; "לפני שאני הגעתי לשם אני הייתי כבר על קריסטל" (עמ' 89). ודוק, המתלוננת 3 עמדה על כך שהנאשם היה זה שהביא את ה"ירוק".

דברי המתלוננת 3 בנוגע לכך שהנאשם היה זה שהביא למפגש ביניהם "ירוק" (קנאביס) מעוררים אמון. מעבר לכך

שהמתלוננת 3 כמפורט מעלה, אינה חוששת כלל לספר על השימוש אותו היא עושה בסמים, היא מייחסת לעצמה את הבאתו של הסם "הקשה" מסוג "קריסטל" ובהמשך צריכתו באופן בלעדי, בעוד שאת הבאת הקנאביס שנמנה על הסמים ה"קלים" יחסית היא מייחסת לנאשם.

הסנגור הטיח במתלוננת 3 כי קריסטל הוא סם "מעורר" ואין זה סביר שגרם לה להירדם. בעניין זה, מבלי להקל ראש בידענותו של הסניגור, אין המדובר בידיעה שיפוטית, וכך גם לא הובאו לפנינו ראיות לגבי השפעותיו הממריצות/המרגיעות של סם הקריסטל עם צריכתו או עם התפוגגותו. מעבר לכך, המתלוננת 3 הסבירה שהערבוב של שני סוגי הסמים היה זה שסייע לה להירדם: "...אבל אני לא הסנפתי רק קריסטל, מסבירים לך. אם אתה מסניף חומר לבד למטרת היי אתה תקבל את ההיי שלך, אבל אם אתה מכניס לו במוח שלך גם הרי מחשבה מצירת מציאות, אני הכנסתי במוח שלי לא רוצה קריסטל להיי, לגעת, לערבב אותו עם עוד משהו וללכת ביי, ביי...". המתלוננת 3 אף ענתה בציניות בהתייחסה להשפעת הסם: "...אם אני הייתי מחפשת היי תהיה בטוח [א.] ודקל הם האחרונים ברשימה שאני הייתי הולכת להיי אליהם לבית, את ההיי שלי אני עושה במקומות אחרים" (עמוד 125).

מקום בו המתלוננת 3 הייתה בטוחה בדבריה, ציינה זאת ולא משה מתשובה גם כאשר הוטח בה שאחרים מתארים את הדברים בצורה אחרת, בין שהיה בכך לפעול לטובת הנאשם או לחובתו. כך וכמפורט לעיל ביחס להשפעה שהיה לסם קריסטל על ערנותה (חרף טיעוני הסנגור כי מדובר בסם ממריץ); כך ביחס לשינה בתנוחה עוברית (חרף טענת הסנגור שהדבר אינו אפשרי); כך ביחס לטענתה לפיה הנאשם ישן בצמידות אליה (הגם שנאמר לה שא. מוסרת דברים אחרים). המתלוננת 3 אף ענתה בסרקזם לסנגור: "לא זכור לי שהיא גם יש לה איבר המין [הכוונה לאיבר מין זכרי] גם אם היא הייתה מאחורי או מעלי אין לה איבר מין" (עמ' 117).

בדומה, המתלוננת 3 עמדה על כך שבעטה בנאשם לאחר שהחדיר את איבר מינו (גם כשהוטח בה שהדבר אינו מסתדר עם דבריה לגבי כך שישנה כשגבה מופנה אל הנאשם); כך הייתה ברורה וחד משמעית לגבי כך שהנאשם חדר אליה ללא קונדום: "...כמה שנים התנדבתי עם נשים שהן בעצם כבר בכביש וזה, אז אני יודעת, ה'פרופסור' שלי היו הן, ועוד פעם אני אמא לילד. בחורה אין סיכוי בעולם גם אם 20 שנה לא תלך עם גבר לא תרגיש את איבר המין שלו בפנים...אין סיכוי גם 20 שנה היא הייתה בלי" (עמ' 118).

אנו מקבלים את דברי מתלוננת כי במפגש הראשון עם הנאשם הלה הציג עצמו כ"דקל כהן" מבני ברק כשהוא לבוש כחרדי: "הוא היה לבוש גם כיפה, כמו שמתלבשים החרדים בבני ברק בלי מעיל, כאילו חולצה לבנה, מכנס שחור, כאילו הלבוש של בני ברק". בעניין זה עצם המפגש הקודם והעזרה שהעניק למתלוננת 3 מלפני מספר שנים מאושר על ידי הנאשם, מציגו באור חיובי, ועל כן לא ברור מה הרבותא מצדה של המתלוננת 3 לציין כי הנאשם הציג עצמו כדקל כהן והיה לבוש כחרדי. לא בלי קשר, הנאשם אישר בעדותו כי "תמיד אני הייתי עם כיפה אז..." (עמ' 961).

התיאור של המתלוננת 3 לגבי החדרת איבר המין של הנאשם לאיבר מינה "מינורי" נעדר הגזמות ומצומצם מאוד בזמן. לדבריה, ברגע שחשה את איבר מינו בתוך איבר מינה היא נתנה לו בעיטה, קמה ובכך הפגיעה הגיעה לסיומה.

אף שכך, עדותה ביחס ל"חדירה" אופיינה בתיאורים רוויי תחושות ובחלקים רבים אמוציונאליים. המתלוננת 3 התקשתה להסתיר את סלידתה מכך שהנאשם החדיר את איבר מינו למינה כמו גם את כעסה עליו: "לא, כי אני רציתי לעזור לו ולידידה שלו ואכלתי זין, סליחה על הביטוי" (עמ' 121). ובהמשך: "...אני לא חשבתי שכן אדם יראה בן אדם, אני לא חשבתי שיהיה גם כייף לגבר לזיין בובה, שלא מתפקדת גם. סורי" (עמ' 122).

כך תיארה את שהרגישה וחשבה בזמן החדירה: "...ואז הרגשתי כאילו שמשהו לא תקין מאחורה קורה. כשקלטתי והבנתי מה אני פשוט העפתי את הבן אדם מעליי, כאילו נתתי לו ברכיה וקמתי מהמיטה. ישבתי כמה שניות בגינה כאילו לקח לי להבין מה הולך מה קרה מה מו מי [...] האיבר מין שלו היה בתוכי. שזה הכי ביאס אותי" (עמ' 92); " לקח לי זמן לעכל מה שקרה לקח לי זמן. לקח לי עוד הרבה זמן להירגע ממה שקרה. אני ישבתי בחוץ".

כך ענתה כאשר נשאלה הכיצד לא ידעה לומר במשטרה האם איבר מינו של הנאשם היה זקור: "הוא היה בתוכי אבל כשהעפתי אותו אני לא עמדתי להסתכל מה נכנס בי, אל תגזים. אני העפתי את הבן אדם ממני. זה שהאיבר מין שלו היה בתוכי, הוא היה. אני רציתי להעיף אותו, לא להסתכל עוד, עומד או לא עומד. אולי רצית גם אני אשים נר? [...] אני מההלם זה לא עניין אותי, אני פשוט קמתי ויצאתי...אני עניין אותי שהעפתי את הדבר הזה ממני..". (עמ' 128).

כך עמדה על כך שהנאשם היה ללא קונדום בעת שהחדיר את איבר מינו תוך שהסבירה בחקירתה הראשית "כי מרגישים כזה עם קונדום או לא" (עמ' 94). אף בחקירתה הנגדית לא שינתה גרסתה, ואף הסבירה כיצד ידעה לומר כי הנאשם לא עטה קונדום על איבר מינו:

"עו"ד רונן: איך את יכולה לזהות אחרי 13 שנה שאת מקיימת יחסי מין רק עם נשים שגבר

באמצע סטלה מתוך שינה חודר אלייך עם קונדום או בלי קונדום?

העדה, [מתלוננת 3]: אני מאז שהשתקמתי כמה שנים התנדבתי עם נשים שהן בעצם כבר

כביש זזה, אז אני יודעת הפרופ' שלי היו הן ועוד פעם אני אמא לילד, בחורה אין סיכוי בעולם גם אם 20 שנה לא תלך עם גבר לא תרגיש את איבר המין שלו בפנים .

כב' הש' דניאל בן טולילה: לא, השאלה היא איבר המין או לא, השאלה עם קונדום או בלי.

העדה, [המתלוננת 3]: אין סיכוי . גם 20 שנה היא היתה בלי ...". (עמ' 118).

האינוס מתבצע לדברי המתלוננת 3 בשעה שבצמידות לה ובצפיפות ישנה א.. דברים שנאמרו בהקשר לכך ביחס למתלוננת 1 נכונים גם ביחס למתלוננת 3: לו כל רצונה של המתלוננת 3 היה להעליל על הנאשם או אז הייתה "ממקמת" את האינוס כרונולוגית בחלון הזמנים בו נכחה ביחידות עם הנאשם בדירה בזמן שא. הלכה לעבודה (יוזכר כי לטענת הנאשם השניים קיימו יחסי מין בהסכמה בזמן שא. הלכה לעבודה). אדם הבודה סיפורים מלבו לא "ישלב" בגרסתו את נוכחותם של אחרים ובכך יאפשר את הפרכת גרסתו בדרך של חקירתם של אותם עדים. הדברים אמורים בפרט בשעה שגם לגרסת המתלוננת 3 א. לא התעוררה חרף מעשיו של הנאשם. עד מכזב לא בונה גרסה שמלכתחילה כוללת בתוכה "רכיבים" שעשויים לסתור או להחליש אותה אלא אם כן מדובר בעד "מתוחכם". אין זו התרשמותנו מהמתלוננת 3, ואף לא קרוב לכך.

גרסתה של המתלוננת 3 לגבי מעשיה לאחר שעזבה את הדירה כמו גם ההשפעה הפיזית שהייתה להחדרת איבר המין של הנאשם לגופה, הייתה רווייה בתיאורים ייחודיים, אותנטיים, כאלה שמשתלבים עם התמונה העגומה של חייה ככלל, ומצב רוחה הירוד בפרט: "חייתי לבוקר... הלכתי לתחנת [...] מתחנה מרכזית הגעתי לשם ברגל. אני ביקשתי שם נדבות בשביל להגיע ל[...]. וכאילו הגעתי ל[...], ננעלתי בבית.. ננעלתי אני הבקבוק והסיגריות"; "אני הייתי יוצאת רק בחושך לסידורים, לסדר לעצמי את הסיגריות שלי את הקפה וזהו, חוזרת הבייתה..". (עמ' 94); "היה לי חודש כמעט

דימום, כי אני צרה בפנים. כי עדיין חצי מהחיים שלי חייתי עם נשים, חייתי לפני זה 5 שנים בזוגיות עם אישה ולפני שכל הסיפור גם אתו נפרדתי מזוגיות עם אישה כמעט 9 שנים. אז בגלל זה אני גם צרה בפנים".

בחקירתה הנגדית הוסיפה כי: "כמה ימים אחרי המקרה איתו התחיל להיות לי כאבים, היה לי ריח ממש רע למטה, מגעיל. לא הבנתי מה זה, אני עשיתי מקלחות אבל אני לא הלכתי לרופא כי פחדתי. לא יצאתי מהבית [...] יום או יומיים התחילו ישר להיות לי גם דימומים. בגוף. כאילו אני לא ידעתי אם זה מחזור או לא מחזור, אבל אני לא הלכתי לרופא...". (עמ' 116-117). ושוב, לו ביקשה המתלוננת 3 להעליל על הנאשם או אז הייתה מציינת כי הדימום ממנו סבלה החל מיד לאחר שהנאשם חדר לאיבר מינה ולא בחלוף מספר ימים.

המתלוננת 3 אישרה כי העיתונאית ליאור נסכה בה ביטחון להתלונן, אולם שללה כי היא דיברה איתה על כספי הפיצויים שתקבל לאחר הרשעתו של הנאשם "היא לא. בחיים לא. כסף זה לא מעניין אותי. אני בן אדם שאמא שלו מכרה אותו רק בשביל הכסף" (עמ' 123). המתלוננת 3 הדגישה כי מיום התלונה במשטרה היא לא דיברה עם העיתונאית ליאור ולא נפגשה עמה. בהקשר לטענה האחרונה, נוסף מצדנו כי אין כל פסול בכך שנפגעת עבירה מעוניינת שהאדם שפגע בה והסב לה נזק יפצה אותה גם כספית ובלבד שאכן נפגעה ממנו. שנית, גם אם סבורים היינו כי מדובר בתכנית זדונית שנרקמה אך על מנת להוציא כספים מהנאשם (ויודגש כי אין זו מסקנתנו), הנאשם דל אמצעים, ללא כל רכוש או עבודה של ממש ורחוק עד מאוד מלהיחשב כבעל פוטנציאל להתעשר על חשבנו.

הסנגור הטיח במתלוננת 3 כי לדברי הנאשם, לאחר שא. יצאה לעבודה והם נותרו לבדם בדירה, היא בישלה לו ארוחת צהריים והם קיימו יחסי מין. המתלוננת 3 דחתה דברים אלו מכל וכל. ההפתעה והבוז שהפגינה בתשובותיה לסנגור בעניין זה ניכרו לאוזן ולעין: "...ממש לא שמת לי צהריים, זה לא העבודה שלי. אני אשים לבן אדם צהריים אחרי שזיין אותי ולא מרצון? אני אשים לבן אדם צהריים וארוחת בוקר אחרי שנהייתי אתו במיטה, נשמה"; "...לא, ממש לא. ממש לא. אני לא. אני על הבוקר איך שיכולתי הזדיינתי סליחה על הביטוי לתחנה מרכזית ביקשתי נדבות וברחתי מ[...] ובחיים לא חזרתי לשם יותר"; "וואו, איזה פנטזיה ערוכה. לא"; "תשמע, חביבי, שישלח לי אלוהים, אני, איך אומרים, יש לי גם את הכבוד שלי, הגוף שלי זה לא פח זבל. מצטערת מה לעשות? גם אם כבר אני הולכת אז סליחה על הביטוי אני צריכה לראות מי עומד מולי. ולא תפתח ותסגור למי שבא ומי שהולך"; "סורי. ארוחת בוקר וואו, איזה יופי. כוס יין לא היה? וואו, סליחה...". (עמ' 129).

בשלב מתקדם של חקירתה הנגדית, המתלוננת 3 התבקשה לפרט בנוגע ללבוש שהיה לנאשם בעת שחדר לאיבר מינה. המתלוננת הסבירה כי היא אינה יכולה לומר האם הנאשם היה לבוש אם לאו והסבירה כי כל שעניין אותה הוא להדוף את הנאשם ולעוף מהמקום. לאחר שהסנגור שב וביקש את התייחסותה לנושא הלבוש, זו כעסה על מה שמבחינתה נתפס כהתעסקות בדברים שוליים וענתה: "אני אומרת לך, אני יודעת כשהתעוררתי הוא היה בתוכי, כשקמתי נעלמתי הוא לא עניין אותי יותר. אם היה מותר להוריד אותו אני הייתי מורידה אותו. אני לא מפחדת להגיד את זה פה". המתלוננת 3 אישרה לסנגור כי במשטרה התבטאה באופן דומה ואף ציינה כי במידה ויערך לה עימות עם הנאשם היא תדקור אותו. במענה לשאלה מדוע אם כן לא פגעה בנאשם במהלך האירוע, ענתה: "...יש לי גם את העקרונות שלי, אני לא מטומטמת להסתבך בשביל דבר כזה..." (עמ' 131).

האופן בו בחרה המתלוננת לענות, הדברים שנאמרו מדם ליבה ועוצמת הכעס שהפגינה על מעשיו, היו משכנעים.

חיזוק לגרסתה של מתלוננת 3

שיחת טלפון בין הנאשם לבין המתלוננת מיום 22.11.21:

בסמוך לפני שהמתלוננת 3 הגישה תלונה, היא התקשרה לנאשם ביום 22.11.21 ושוחחה עמו כשהשיחה מוקלטת על ידה. במסגרת חקירתה הנגדית, המתלוננת 3 נשאלה רבות בנוגע לזהות יוזם השיחה כשעל פי הנתען, השיחה נעשתה ביוזמתה של העיתונאית ליאור ולא על ידי המתלוננת לבדה. נקדים ונאמר, לא מצאנו בייזום השיחה (בין שליאור אמרה למתלוננת 3 לערוך אותה ובין שהמתלוננת יזמה את השיחה) משום נתון מכריע שיש בו לפגום במשקל הדברים שנאמרו בה. עוד נבהיר, כי נהיר שאין המדובר בשיחה ב"זמן אמת" אלא שיחה שבה המתלוננת "מדובבת" את הנאשם לגבי המפגש שהיה ביניהם, על מנת שתהיה לה ראייה תומכת בתלונתה. ודוק, חשובה לעניינו היא העובדה שהשיחה מתבצעת בשעה שהנאשם מבחינתו משיח לתומו. כך מצאו הדברים ביטויים.

"מתלוננת: מה קורה?"

נאשם: מה קורה מה המצב מה הלחץ מה קרה בן אדם לא עונה לטלפון, מה קרה? להרוג אותו?

מתלוננת: אה אה, לא, אתה עושה טעויות עם עצמך כפרה, אתה לא חוזר?

נאשם: את רואה שחזרתי אלייך, הייתי בשיחה, מה הלחץ?

מתלוננת: מה הלחץ? למה לא סיפרת לי שאתה חולה?

נאשם: אני לא, חיים שלי אני לא עוד הפעם אני אסביר לך

מתלוננת: דקל לא מספיק עשית איתי טעות אותו יום וסלחתי לך ואתה גם לא סיפרת לי שאתה חולה, למה?

נאשם: אבל אבל

מתלוננת: למה

נאשם: אבל אני לא, חיים שלי

מתלוננת: אז מה? [א.] שקרנית? עזוב שניצלת את זה שישנתי והייתי בסטלה סבבה, סלחתי לך. ראית, הלכתי לאנשהו נגדך? תהיה בן זונה תגיד גבר

נאשם: לא

מתלוננת: אז למה אתה בן זונה עד הסוף? למה יצאת בן זונה עד הסוף? למה לא אמרת לי דקל? אתה יודע שאני אמה חד הורית למה לא אמרת לי שאתה חולה?

נאשם: אבל עוד פעם אני אסביר לך

מתלוננת: אני יצאתי איתך בחורה אבל אני באתי ולא הפלתי אותך על זה שאנסת אותי דקל מתוך שינה, יצאתי איתך בחורה ואתה יצאת איתי סמרטוט רצפה ולא אמרת לי שאתה חולה שאני אלך לבדוק את עצמי אחרי שעשית איתי טעות

של החיים שלך?!

נאשם: אבל

מתלוננת: למה דקל למה? למה זה מגיע לי?

נאשם: אבל

מתלוננת: אני היחידה שכיבדתי אותך! כולם זלזלו בך! אז כן, עזרת לי פעם אחת, אבל למה אבל ניצלת את זה לטובתך אותו לילה דקל

נאשם: לא אבל, אבל עוד פעם אני מסביר לך שאני לא (לא ברור) לעשות בדיקה והכל בסדר.

מתלוננת: כן? אז למה מצאתי עליך כתבה שהיית פעם עצור על זה

נאשם: כי זה היה בעבר זה היה מישהי ש...

"מתלוננת: אז למה לא סיפרת לי בעבר שהיה לך טעות כזאת? למה לא כיבדת? לא מספיק פגעת בי יא זבל יא מניאק אתה גם לא באת וכיבדת וסיפרת (הנאשם נשמע צוחק ברקע), מה אתה צוחק? אתה חושב שזה מצחיק? אתה משחק פה ברגשות של נשים ואתה צוחק על זה? תגיד לי אתה רציני איתי?

נאשם: כפרה עליך, ההיא, ההיא, הייתה מטומטמת זאתי אקסית שזרקתי אותה..

מתלוננת: תפסיק דקל, תפסיק עם השקרים, [א.] אמרה לי שזאת הייתה האקסית שלה, מה הקשר, איך..?

נאשם: אקסית שלי! אקסית שלי! איזה אקסית שלה?

מתלוננת: אתה, רגע, אתה חי אצל [א.] עכשיו?

נאשם: לא, ממש לא.

מתלוננת: אז למה ברכת גם ממנה, מה עשית שם כבר יא דפוק?

נאשם: לא ברחתי פשוט... שמה לה אולטימטום, או אני או היא

מתלוננת: עשית לי בלגאן, גם פגעת בכבודי גם לא סיפרת וגם ברכת, איזה בן זונה יצאת דקל.

נאשם: לא חיים, למה? עברתי לקריות.

מתלוננת: אתה מה זה...איפה עברת?

נאשם: לקריות.

מתלוננת: אה ברחתי לקריות.

נאשם: לא ברחתי, אמרתי לך שאני עובר לשם.

מתלוננת: דקל, תהיה בריא תשמור על הדבשת שלך אבל יצאת בן זונה אחרי כל מה שעשית שאלוהים יחמיא לך כפרה, ביי."

הנה כי כן, מתוך תמליל השיחה עולה בבירור כי הנאשם לא אמר למתלוננת 3 דבר וחצי דבר בנוגע להיותו חולה איידס. אדרבא, זה ענה לה כי הוא אינו חולה באיידס (ולא טען כי לוקח "קוקטייל" תרופות). עוד עולה כי הנאשם לא עטה על איבר מינו קונדום בעת קיום יחסי המין שאם לא כן היה מציין זאת מיוזמתו על מנת להתגונן בפני הטענה החמורה שהוטחה בו וכך גם על מנת להרגיע את המתלוננת 3.

חשוב מכך, גם כאשר המתלוננת 3 אמרה לנאשם: "לא מספיק עשית איתי טעות אותו יום וסלחתי לך ואתה גם לא סיפרת לי שאתה חולה, למה?", אמירה זו לא זוכה לכל מענה מצדו. ואם ישנו ספק לגבי הבנתו של הנאשם מה היא אותה "טעות" הרי שספק זה נעלם לאחר שהמתלוננת מטיחה בו: "עזוב שניצלת את זה שישנתי והייתי בסטלה סבבה, סלחתי לך". הדברים מגיעים לכדי כך שגם כאשר המתלוננת מטיחה בנאשם (בכעס) ובאופן שאינו משתמע לשני פנים: "אני יצאתי איתך בחורה אבל אני באתי ולא הפלתי אותך על זה שאנסת אותי דקל מתוך שינה", הנאשם לא מתייחס לכך.

ברי לכל בר בי רב כי אדם שמטיחים בו כי הוא "אנס" שיזדעק, יכחיש הדברים, יכעס על כי מאשימים אותו בהאשמות כה חמורות, ולמצער, יסביר את הדברים מנקודת מבטו. בענייננו, הנאשם לאורך כך השיחה כלל לא מנסה להתעמת עם דברי המתלוננת הנוגעים לטענת האינוס. יפה לסיטואציה זו האמרה ולפיה "שתיקה כהודיה".

טרם סיום פרק זה - ובהקשר לחבלה הנטענת שנגרמה לאיבר מינה כתוצאה ממעשיו של הנאשם - נציין כי הואיל ולא הובאה בעניין זה חוות דעת, תעודה, או כל אסמכתא רפואית; והואיל ולדברי המתלוננת הדימום החל "כמה ימים לאחר מספר ימים לאחר המקרה... " ובהמשך "יום או יומיים אחרי"; והואיל וגם המתלוננת לא הייתה בטוחה האם יש קשר בין הדימום לבין החדרת איבר המין "לא ידעתי אם זה מחזור או לא מחזור, אבל אני לא הלכתי לרופא .." נותר ספק האם אותו דימום הוא כתוצאה ממעשיו של הנאשם או מסיבה אחרת.

ושבו, כשם שהערנו ביחס למתלוננת 1, ספק זה לא פוגם בשום דרך באמון שאנו נותנים בדברי המתלוננת, אדרבא, הוא נוצר מתוך הזהירות בה היא נקטה בשעה שנדרשה לעניין ורצונה לתאר את הדברים באופן מדויק.

סיוע לגרסת מתלוננת 3 - עדותה של א.:

במסגרת עדותה, א. תיארה כי במועד הרלוונטי, היא יחד עם המתלוננת 3 נסעו אל מקום עבודתו של הנאשם: "הוא היה הולך ואז אומר לנו לבוא אליו כי משעמם לו". בשלב מסוים, היא חזרה לדירה והלכה לישון בעוד מתלוננת 3 נשארה עם הנאשם בגן העיר.

כך תיארה את מהלך הדברים באותו הלילה: "אני שמעתי את [מתלוננת 3] באמצע הלילה צועקת 'די תפסיק' 'די תפסיק' 'די תפסיק' 'די תפסיק'. אני לא הבנתי כלום אני כזה, השינה שלי הייתה חצי ישנה חצי, לא הבנתי מה קורה שמה...אחרי

כמה ימים ש[מתלוננת 3] חוזרת הביתה היא מתקשרת אלי והיא מספרת לי שהנאשם עשה לה נזק בלתי הפיך באיבר המין. הוא פגע בה עשה לה דימום פנימי שמה" (עמ' 166).

אנו מקבלים את גרסתה של א. בנוגע לדברים אותם שמעה. לו ביקשה להעליל על הנאשם או אז הייתה מציינת במפורש כי ראתה אותו נוגע במתלוננת 3 או פוגע בה מינית. מן העבר השני, לו ביקשה לחפות על עצמה ולהרחיק עצמה מכל קשר למעשיו של הנאשם או אז הייתה מציינת כי לא שמעה דבר, כפי שהעידה ביחס לפגיעה במתלוננת 1 (שהתרחשה אף היא בשעה שהיא ישנה בסמיכות לנאשם). לא מן הנמנע כי בכך שאישרה ששמעה את המתלוננת 3 צועקת במהלך הלילה ולא עשתה דבר בנדון, א. הגבירה את החשד כלפיה ויש להניח שגם גרסה זו הביאה את המשטרה לחקור אותה כחשודה.

זאת ועוד, בעוד שמתלוננת 1 היא חברה של א., אין היכרות קודמת בין מתלוננת 3 לא. (הפעם הראשונה שדיברו ונפגשו הייתה ביום האירוע). אם דבריה של א. בנוגע למה ששמעה היו בגדר המצאה, או אז, מדוע לא ציינה זאת דווקא ביחס לתלונת חברתה הטובה, המתלוננת 1, ועל ידי כך הייתה מסייעת לה. העובדה שביחס למקרה אחד א. מציינת כי לא שמעה דבר וביחס למקרה אחר מציינת כי שמעה, מובילה למסקנה כי אין לפנינו גרסה מלאכותית בעלת תכלית אחת, אלא מסירת הדברים לאשורם כפי שיכולה ומסוגלת הייתה לקלוט אותם בחושיה תוך כדי השינה.

לעצם תוכן הדברים, הרי שעדות על כך שהמתלוננת 3 צעקה תוך שהיא מבקשת מהנאשם שיפסיק מהווה ראייה מפלילה עצמאית כמו גם ראיית סיוע לעדותה של המתלוננת. יש בכך ללמד על מעשים המבוצעים שלא בהסכמה ולמרות התנגדותה של המתלוננת.

אישום רביעי

המענה לאישום:

הנאשם אישר את מרבית העובדות המפורטות בכתב האישום הנוגעות לרקע ולקשר שנרקם בין השניים (פנייתה של המתלוננת 4 בבקשה לעזרה כלכלית והבטחתו לנסות ולסייע לה). עוד אישר הנאשם כי השניים קיימו יחסי מין אם כי לטענתו, אלו היו בהסכמתה המלאה של המתלוננת 4 לאחר שהתקיים ביניהם משא ומתן על סכום כסף שתקבל עבור קיום יחסי מין עמו. יחסי המין בוצעו באופן מוגן ולאחר שהוא הבהיר למתלוננת 4 שהוא נשא איידס.

זירת המחלוקת :

לאור המענה ומתוך כך שהנאשם מאשר קיומם של יחסי מין, מספר פעמים, בהסכמה מלאה בעוד שהמתלוננת 4 מתארת תיאור שונה לגמרי (לפיו הלה אנס אותה בכוח ובתוך כך אף גרם לפציעת איבר מינה) על בית המשפט לקבוע עובדתית מה התרחש במפגש בין השניים, והאם יחסי המין נעשו בהסכמת החופשית של המתלוננת 4. עוד יש להידרש לשאלה האם הנאשם יידע את המתלוננת שהוא נשא איידס ועטה קונדום במהלך קיום יחסי המין.

עיקרי עדותה של מתלוננת 4 :

המתלוננת 4, במועד מסירת העדות הייתה בת 24, אם לילד שמצוי בחזקת אביו, מתגוררת בעיר בדרום הארץ.

המתלוננת העידה כי במועד הרלוונטי לכתב האישום, הייתה שרויה בחובות כבדים, עד כדי מחסור בכסף לאוכל. בשל כך, העלתה פוסט ברשת החברתית "פייסבוק" בו תיארה את מצבה הכלכלי וביקשה סיוע כספי. או אז, פנה אליה אדם שהציג עצמו כנתנאל ששונקר ובהודעה נתן לה מספר של "איזה מישהו והוא אמר לי זה דקל והוא אמר שהוא יכול לעזור לי". מספר דקות אחר כך שלחה המתלוננת 4 לאותו 'דקל' הודעה בוואטסאפ, בו הסבירה לו על מצבה הכלכלי, הוא הציע לה סיוע והשניים קבעו להיפגש בדירתה.

במהלך הפגישה, לבקשתו, היא הציעה לנאשם מסמכים הנוגעים לחובות שלה, ואז הם עשו 'סיבוב בדירה' והנאשם הציע להביא שתי ידידות שלו שיבואו לעזור לה לנקות את הדירה. לשאלתה מהיכן יש לו כסף, הנאשם השיב כי הוא עובד באבטחה ו"יש לו צוואה מאבא שלו". בהמשך, הנאשם שוחח בטלפון עם בעלת הדירה של המתלוננת 4 ואמר לה שהוא ישלם את החוב שנוצר בגין אי תשלום שכר הדירה ובכך רכש הנאשם את אמונה של המתלוננת 4 (עמ' 527-528). עם זאת, משביקש הנאשם מהמתלוננת 4 ללבוש טייץ ואף סיפר לה שהוא שילם לאחרות לעשות כן, היא הסבירה לו שלא תעשה כן, והעידה כי חשה לא בנוח.

לאחר שהמתלוננת 4 סיפרה לו שהיא רעבה כיוון שלא אכלה מספר ימים, הציע לה הנאשם להזמין אוכל עבורה דרך הטלפון שלו, והיא בחרה 'מה שהיא רוצה'. לדבריה, עשתה כן כדי שהנאשם כבר ילך מדירתה, אז הוא ביקש ממנה חיבוק אך היא סירבה. לאחר שהציע שוב, היא הסבירה לו שיש לה חבר והיא לא רוצה בעיות אך בסוף הסכימה לחיבוק כיוון שהוא הציע לה את עזרתו.

המתלוננת 4 מתארת, כי מרגע החיבוק "הוא התחיל לגעת... כמובן שלא בהסכמה. הוא נגע לי בישבן כאילו התחיל ממש כאילו להיכנס כאילו לתחתונים. אני ניסיתי לדחוף אותו... בעצם הוא משך ודחף אותי לספה... בשתי ידיים". בהמשך, הוריד את בגדיה - "את החלק התחתון ואז הוא רצה שאני אבצע בו מין אוראלי". המתלוננת 4 התנגדה ואף הדפה אותו. אז, כשהנאשם על הספה, הוא הוריד את בגדיו התחתונים והכניס את איבר המין שלו לאיבר המין שלה, תוך שהוא תופס אותה בכח - יד אחת על המותן שלה ויד אחת תופסת את איבר המין שלו. כל זאת עשה תוך שהיא צועקת מכאב, "אומרת לו שלא", ותוך שהיא מציינת בפניו כי יש לה חבר. אחרי שהנאשם "גמר" לה על הבטן, הוא ירד מהספה וביקש כי תבצע בו מין אוראלי אך היא דחפה אותו ואז הוא אמר לה כי מגיע לה עוד 15 אלף ש"ח. כל זה קרה בלי קונדום ומבלי שידעה שהנאשם נשא איידס (עמ' 529-530). בהמשך, תיארה כי "כתוצאה מהחיכוך נוצר איזה שהוא פצע מדמם קצת. וזהו" (עמ' 531).

ניתוח גרסת המתלוננת 4:

עדותיה של המתלוננת 4 בבית המשפט וגרסתה ככלל, הותירו רושם חיובי ואמין. גרסתה הייתה לרוב עקבית, וקוהרנטית, וניכר כי עשתה מאמץ להיצמד לאמת ולדייק בתשובותיה לשאלות שנשאלה, זאת על אף שניתן היה להתרשם כי מעמד העדות היה קשה עבורה. למתלוננת 4 אין כל מניע לטפול אשמת שווא על הנאשם, במיוחד בשים לב לעובדה, שאיננה שנויה במחלוקת, ולפיה הגעת הנאשם לביתה הייתה על מנת לסייע לה במצוקתה. המתלוננת 4 זכרה פרטים שוליים ואוטנטיים ואף שזרה בתיאור האירוע פרטי מידע ייחודיים המחזקים את אמינות גרסתה.

המתלוננת 4 לא ניסתה להסתיר מידע, גם אם היה בו לכאורה לפעול לטובת הנאשם. המתלוננת נמנעה מהגזמה ומהשחרת דמותו של הנאשם. אמנם, חלק מההתכתבויות של המתלוננת 4 לאחר האירוע היה בהן לעורר תהייה הנוגעת ללב הסוגיה שבמחלוקת, אך היא ידעה ליתן הסבר לאותן תמיהות במסגרת עדותה, הסבר אותו אנו מקבלים.

גם תגובתה האוטנטית עת עומתה פעם אחר פעם בחקירה נגדית כי המגע בין השניים היה בהסכמה, כך בין היתר, כשענתה לב"כ הנאשם כי "אני לא עושה מעצמי צחוק. אם זה היה בהסכמה אני לא הייתי נמצאת פה" (עמ' 552) - היה בה כדי לחזק את התרשמותנו החיובית מעדותה על המתלוננת 4.

גרסת המתלוננת בעלת חיזוקים משמעותיים, פנימיים וחיצוניים, המעידים כי אכן חוותה את שסיפרה, כפי שיפורט:

גרסתה של המתלוננת 4 הייתה עקבית ולא נמצאו בה סתירות מהותיות שיורדות לשורשו של עניין, זאת הן ביחס לאופן בו נוצר הקשר בינה לבין הנאשם - העלאת הפוסט בפייסבוק, יצירת הקשר של נתנאל ששונקר עימה והפנייתה לדקל לצורך קבלת עזרה כספית, הצגת מצג כאילו יסייע לה והן לעצם קרות המפגש בביתה. רקע זה אושר על ידי הנאשם ואיננו שנוי במחלוקת.

הנאשם ניסה להציג מצג ולפיו השימוש שעשה בשמות שונים - "נתנאל" ו-"דקל" - במסגרת יצירת הקשר עם המתלוננת 4 היה תמים, מקרי, ללא כוונה מיוחדת. אלא שכפי שיפורט בהמשך, ההתכתבויות בין השניים מעידות באופן ברור כי הדבר נעשה בכוונת מכוון, כאשר "נתנאל" מדבר בשבחו של "דקל", כחלק מבדיה שנועדה להכשיר את כניסתו של "דקל" לתמונה (ובפועל לדירתה של המתלוננת). יש בכך לחזק את עדות המתלוננת 4 כי הנאשם יצר כלפיה מצג שווא בנוגע לאפשרות הסיוע הכספי - סוגיה שהייתה נתונה למחלוקת עובדתית במהלך שמיעת הראיות.

עוד המשיכה המתלוננת 4 ומסרה גרסה עקבית בנוגע לאופן קרות האירוע, מרגע החיבוק הראשון שלו הסכימה, ועד אירוע האונס. אמנם, במסגרת תיאור הפגיעה על ידה, במשטרה ובעימות תיארה המתלוננת 4 שהיה ניסיון לבצע בה מין אוראלי רק בהזדמנות אחת לאחר אירוע האונס, בעוד בבית המשפט תיארה כי היה ניסיון דומה גם לפני האונס (עמ' 544). עם זאת, כשעומתה עם סתירה זו, עמדה על גרסתה כפי שהוצגה בבית המשפט. לא מצאנו בקיומה של סתירה זו כדי לפגוע במהימנות גרסתה ובמשקל שהענקנו לה שכן למעט שוני זה, יתר גרסתה הייתה עקבית ולא מצאנו סתירות מהותיות אחרות בגרסה. מה גם שיכול ושוני זה נובע מחלוף הזמן ומטיבו של הזיכרון האנושי, במיוחד כשעסקין במי שחוותה טראומה. [ראו: ע"פ 3372/11 קצב נגד מדינת ישראל (פסקה 137) (10/11/11), וכן ע"פ 8141/12 פלוני נגד מדינת ישראל (25/10/12)].

המתלוננת 4 בעדותה, ולמעשה כבר בשלבי החקירה, לא היססה לאשר פרטים מגרסת הנאשם, הגם שהיה בכך לכאורה כדי לחזק את גרסתו. כך לדוגמה, אישרה בחקירתה הנגדית שהנאשם רק הראה כוונה טובה לסייע וכדבריה - "אומר אני אדאג" (עמ' 539). כמו כן, כבר משלבי החקירה במשטרה סיפרה המתלוננת 4 שבתחילת האירוע, היא הסכימה לחיבוק הדדי בינה לבין הנאשם (ת/17 שורה 10 וכן עמוד 529). בנוסף, כבר בעימות עם הנאשם, אישרה המתלוננת 4 כי לאחר האירוע, עת התקשר אליה הנאשם, היא אישרה שטענה בפני הנאשם ש"כן, היה בסדר" (ת/17 שורה 44). כך גם בעדותה בבית המשפט תיארה כי זמן קצר לאחר האירוע, הנאשם התקשר אליה ושאל אותה אם הכל בסדר והיא ענתה לו שכן ואף אישרה שבשיחה שלאחר האירוע היא אמרה לנאשם שהכל בסדר והייתה נשמעת כאילו לא קרה כלום (עמ' 554-555). עם זאת, הן בעימות והן בעדותה הבהירה שעשתה כן "למרות שממש לא היה בסדר, פשוט זה היה ברגע שאני עדיין בהלם. הוא שאל אותי פשוט דברים אם זה היה בהסכמה... אז פשוט אמרתי שכן... העיקר פשוט שאני אראה את הכסף" (עמוד 530) [ר' גם דבריה בעימות ת/17 שורה 45].

כמו כן, אישרה כי בסיום אירוע האונס הם ישבו והיא התכוונה להזמין על חשבון הנאשם אוכל (עמ' 550). ההגנה

ביקשה להתבסס על התנהגות זו של המתלוננת 4 לאחר האירוע כדי להסיק שהמגע המיני בין השניים היה בהסכמה. המתלוננת 4 הסבירה פשר התנהגותה ברצונה להסתייע בנאשם לאור מצבה הכלכלי הקשה. במהלך שמיעת עדותה של המתלוננת 4, היה ניתן להתרשם עד כמה היא הייתה נתונה במצוקה כלכלית קשה, מצוקה שאף הובילה לידי מצב כי העבירה את הטיפול בבנה לידי אביו, והרצון שלה לעשות הכל על מנת למצוא פתרון למצוקה אליה נקלעה. מעבר לעדותה של המתלוננת 4 וכפי שיפורט בהמשך, הדברים אף מצאו את ביטויים במסרונים ששלחה לנאשם בו פעמים רבות ממש התחננה בפניו כי יקנה עבורה מזון. הנאשם (כפי שעשה במקרים אחרים), ניצל מצוקתה זו של המתלוננת 4 לטובת סיפוק צרכיו. מתוך שכך, הגם שהסבריה של המתלוננת 4 למעשיה היו יכולים להישמע לצופה מן הצד כתמוהים, הם מתקבלים על ידנו. בהקשר לכך וכידוע, "אין נאנסת טיפוסית, אין סולם תגובות אחד ואחד בלבד שלו ניתן לצפות. התנהגות של קורבן עבירת מין נראית לעיתים לא הולמת, טיפשית, לא ראויה, ועדיין היא משקפת את האמת, ואינה מצביעה על כך שהמתלוננת שיקרה" [ראו: ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל (24/07/06)(פסקה ו)].

בעדותה שזרה המתלוננת תיאור של רגשות ופרטי מידע ייחודים ואף שוליים שהיה בהם כדי לחזק מהימנות גרסתה. חלק מהתיאורים, בפרט אלה הנוגעים לפגיעה המינית, היו סנסוריים. כך לדוגמה תיארה כי "בזמן האונס הרגשתי המון כאב פיזי גם בגלל ההחדרה שזה היה מאד אגרסיבי" (עמ' 530), וכן העידה ש"צעקתי מרוב כאב, כאילו שזה היה הנאה" (עמ' 549-550). כמו כן תיארה כיצד חשה אף בסיום האירוע - "כולי נשארתי בהלם על הספה" (עמ' 530).

מעבר לאמור, המתלוננת 4 מסרה תיאורים ייחודים לאופן קרות האירוע, שנתנו נופך אותנטי ומהימן לגרסתה. כך לדוגמה היא תיארה שבזמן האונס הנאשם תפס לה את המותן ביד אחת וביד שניה את איבר המין שלו (עמ' 530) - תיאור מאד ייחודי לאירוע שיש בו תיאור מדויק של מנח ידיו של הנאשם עובר לאירוע האונס. בדומה, חזרה פעם אחר פעם על טענתה שהנאשם, בסיום אירוע האונס, הבטיח לה 15 אלף ₪ "תמורה" ליחסי המין (ת/17 שורה 47 ושורה 50, וכן עמ' 529 ו-531). כמו כן חזרה והסבירה לא אחת כי התעקשה לספר לנאשם שיש לה חבר כחלק מהתנגדותה למגע מיני עם הנאשם (ת/17 שורה 11-12, וכן עמ' 527 ועמ' 529).

המתלוננת לא הגזימה בתיאור האירוע ולא התרשמנו ממגמת הפללה מצד המתלוננת. כך לדוגמה אישרה המתלוננת 4 שבתחילת האירוע, כשביקש ממנה הנאשם חיבוק והיא סירבה הוא לא "עט עליה", כך גם כשניסה לנשקה והיא הזיזה את ראשה וכשהתנגדה לבצע בו מין אוראלי (עמ' 543 וכן עמ' 545). בנוסף, בהתייחסה לחבלה שנגרמה לאיבר מינה ציינה: "אני ראיתי שכתוצאה מהחיכוך נוצר איזה שהוא פצע מדמם קצת. וזהו" (עמ' 531).

במסגרת חקירתה הנגדית נשאלה ארוכות בנוגע למצבה האישי והמשפחתי וענתה על כל שאלה בעניין באופן ישיר, מבלי לנסות ל"יפות" את מצבה או את הדרך שבה היא מנסה להתמודד עם אותם קשיים. כך ענתה על שאלות הנוגעות לבנה, על הקשיים הכלכליים שעמם התמודדה, הקשר עם אבי בנה והעובדה כי אף מסרה את בנה לחזקת האב כיוון שלא היו לה את האמצעים לטפל בו (עמ' 536-537). כמו כן, לא הסתירה כי באותה העת הייתה בתקופה קשה מבחינה כלכלית וגם נפשית, לא תפקדה, והזניחה את הטיפול במשק הבית (עמ' 532). עוד ענתה על כל השאלות שנשאלה בנוגע למערכת היחסים עם מי שניהלה קשר זוגי נכון לאותה עת - כמה זמן ארכה מערכת היחסים, טיב הקשר, מדוע לא פנתה אליו בבקשה לסייע כלכלי ועוד (עמ' 540-541).

בדומה, בחקירתה הנגדית לא היססה לאשר שציפתה שאדם שהכירה ימים ספורים בלבד יכסה לה חוב של שכר דירה (עמ' 538). לא זו אף זו, במסגרת חקירתה הנגדית אישרה כי היא לא יזמה את הגשת התלונה כנגד הנאשם ואף נידבה

פריט מידע שכלל לא היה ידוע עד אותה עת ולפיה בפעם הראשונה שמשטרת ישראל פנתה אליה בבקשה למסור עדות, היא מסרה ש'אין צורך בתלונה' (עמ' 552).

במסגרת מענה לשאלות ההגנה בחקירתה הנגדית ידעה המתלוננת 4 ליתן הסבר לתמיהות שהעלו ב"כ הנאשם. כך לדוגמה, ידעה המתלוננת 4 להסביר מדוע לא ברחו בזמן שהנאשם החל להתפשט עוד טרם מעשה האינוס, כשענתה שהוא "סוג של חסם אותי", תוך מתן תיאור כיצד חסם אותה (עמ' 547-548). עוד ידעה להסביר למה התכוונה עת כתבה לנאשם בהתכתבות ביניהם לאחר האירוע "זה שקיבלת את הפעם הראשונה לא אומר שתקבל פעם שניה" כשענתה כי זה היה "בלי הסכמה. אני רציתי רק לראות את הכסף" (עמ' 551). והסבירה מדוע הרגישה שהיא יכולה לדרוש ממנו להזמין לה אוכל במשך השבועות שלאחר האירוע כיוון ש"ברגע שהוא עשה את המעשה הרגשתי שבן אדם חייב משהו" (עמ' 554). בעניין זה נפנה לדברים שכתבנו ביחס למצבה האישי שיש בהם כדי לקבל את הסבריה כסבירים.

ב"כ הנאשם ניסו להיבנות על תשובת המתלוננת 4 בחקירתה הנגדית עת אישרה שהשיח סביב 15 אלף ₪ היה לאחר "ששכבתם" (עמ' 554). עם זאת, עיון בפרוטוקול הדיון מעלה כי שאלה זו הייתה ארוכה ומורכבת ממספר שאלות ועל כן לא ניתן לומר כי המתלוננת 4 אישרה דווקא את המינוח "שכבתם" שיש בו אלמנט של הסכמה. זאת ועוד, בחקירה חוזרת הסבירה שכאשר עשתה שימוש במונח זה היא התכוונה לאיך שאולי הנאשם ראה את הדברים אך היא מבחינתה נאנסה (עמ' 555).

צפייה בתיעוד ויזואלי של העימות שנערך בין המתלוננת 4 לנאשם (ת/17א) מעלה, כי למתלוננת 4 היה קשה להתמודד עם הכחשותיו של הנאשם את אירוע האונס. כך לדוגמה כשהנאשם טען שהציע חיבוק עם מגע מיני תמורת תשלום, המתלוננת התפרצה לעבר הנאשם עת אמרה לו: "אתה לא אמרת את זה! למה לשקר?" וכשהמשיך לטעון שהיא הסכימה לדבר, היא הנידה את ראשה לשלילה (שם, מדקה 1:01:02). כך גם בהמשך, עת טען הנאשם כי העניינים התלהטו ו"שכבו", המתלוננת 4 ממש הרימה את קולה וצעקה "ממש לא!" (שם, דקה 1:01:53) (ראו גם תגובות המתלוננת 4 בדקה 1:05:40 ו-1:06:35). תגובותיה, שנחוו כאותנטיות והביעו את מצוקתה הקשה אל מול גרסת הנאשם - היה בהן כדי לחזק את התרשמותנו ממהימנות גרסתה.

כבישת העדות

טרם סיום פרק זה נעיר, כי אין חולק שמתלוננת 4 לא הגישה תלונה בסמוך לקרות האירוע ועשתה כן רק לאחר פניה יזומה של משטרת ישראל שנחשפה להתכתבות בינה לבין הנאשם תוך כדי חקירת תיק זה ולאחר עיון בטלפון הנייד של הנאשם (ת/17 שורות 72-73). לכאורה, יש בכבישת התלונה, ללא הסבר מניח את הדעת, כדי לפגום במשקלה. ודוק, המתלוננת 4 הסבירה בעדותה לפנינו כי פחדה לגשת למשטרה "גם בגלל כל החובות והבלגן שהיה לי וכל הדיכאון פחדתי לאבד את הילד שלי. היו לי מלא בעיות אז אני לא רציתי להתמודד עם עוד משהו" (עמ' 532).

בעניין זה, הקשיים הכרוכים בהגשתה של תלונה בגין תקיפה מינית, באשר היא, מוכרים וידועים. לדאבונו, יש ולעיתים מתלוננות מעדיפות לנצור את סוד תקיפתן חלף פסיעה בהליך המורכב של הגשת תלונה. לא בכדי, הפסיקה הכירה בקושי של קורבנות עבירת מין להתלונן, ועל כן עצם השתהות בהגשת תלונה לא מובילה בהכרח לפגיעה במהימנות הגרסה. [ראו התייחסות לכבישת עדות קורבנות עבירות מין בע"פ 6722/22 פלוני נגד מדינת ישראל (10/09/23) (פסקה 30) וכן ע"פ 6773/17 זליג נגד מדינת ישראל (03/04/19) (פסקה 38)]. מתוך שנחשפנו למכלול מאפייניה של

המתלוננת 4 לרבות קשייה החומריים והאחרים (כשהיא נעדרת תמיכה), ועל כן אנו מוצאים את הסברה זה כמניח את הדעת.

חיזוקים לגרסת המתלוננת 4

התכתבויות בין המתלוננת 4 לבין הנאשם:

ההתכתבות בין המתלוננת 4 לבין הנאשם (ת/14) מחזקת את גרסתה בנוגע לאופן בו פנה אליה הנאשם, וחשוב מכך, לסיבה שבגינה מלכתחילה, מנקודת מבטה, נוצר ביניהם הקשר (סיוע כלכלי).

בטרם הצגת התכתובות נציין כי ככל שקיימת שגיאת כתיב, זו הייתה במקור.

כך, ביום 05/11/21 הנאשם, תחת השם "נתנאל ששונקר", מסר למתלוננת 4 מספר טלפון, כביכול, של אחר בשם 'דקל' בציינו:

"דיברתי איתו בישראל, והוא מחכה לשיחה מימך או הודעת וואצפ".

המתלוננת 4 שואלת: "עכשיו לדבר איתו"

בתגובה משיב לה 'נתנאל ששונקר': "כן מתי שנוח לך שלחי לו הודעה בוואצפ ואם הוא זמין הוא יגיד לך".

בהמשך הנאשם אף פונה אל המתלוננת 4 ושואל אותה: "הוא ענה לך או שאני יגיד לו"

כשעונה לו המתלוננת 4: "כן ענה לי תודה רבה לך"

עונה לה הנאשם "בכיף, תשמעי נפלת על בחור זהב הוא ידאג לך להכל בהצלחה".

בשלב זה ולמען הבהירות נדגיש כי הנאשם מאשר שהוא זה שפעל תחת שתי הזהויות "נתנאל" ו-"דקל". (לדבריו שם נעוריו). אילו, כפי שניסה הנאשם להציג את הסיטואציה, היה המפגש והמגע המיני מוסכם - מדוע היה עליו להתחזות לשניים, אם לא כדי ליצור אמון ולאפשר כניסה קלה שלו לביתה.

חיזוק נוסף להתרשמות כי הנאשם פעל כדי לבנות אמון ולאפשר כניסתו לביתה של המתלוננת 4 ניתן למצוא בהתכתבות נוספת (ת/14ב) - עת השניים ניסו לתאם מפגש ביניהם ברור כי מלכתחילה לא ביקשה המתלוננת 4 להזמין את הנאשם לביתה, שכן כששאל אותה הנאשם: "איפה את יכולה להיפגש ביום ראשון",

המתלוננת 4 ענתה לו: "איפה שאתה יכול אני יבוא"

או אז הנאשם כתב לה: "אני יכול להגיע לאן שתגידי"

רק אז הציעה המתלוננת 4: "אז אם תוכל לבוא לדירה שלי"

כל זאת תוך שהנאשם דואג לוודא שלא יהיו אנשים בבית כשכתב לה "כמובן לא אם הרבה אנשים את יודעת אני מעוניין

לעשות את זה בשקט"... "לא באלי שאף אחד ידע שאני עוזר לך" ובהמשך אף שאל אותה "ואת מתגוררת לבד אם אם בעלך או החבר לא יודע". כך גם כשהנאשם ביקש להקדים ביום את מועד המפגש והמתלוננת 4 עונה לו: "פשוט חבר שלי כאן אז אם אין לך בעיה עם זה ניפגש היום".

משיב לה הנאשם: "אההה לא".

יוצא אפוא כי במסווה של "צדיק" המקפיד ליתן צדקה בסתר, הנאשם הצליח לדאוג להזמנתו לביתה של המתלוננת 4, כשאישי איננו במקום (שיטת פעולה אשר תאפיין גם את ההגעה לביתה של המתלוננת 5).

ביום 07/11/21, טרם הגעת הנאשם לבית המתלוננת 4 שלח הנאשם למתלוננת 4 הודעה תמוהה, בלשון המעטה, לפיה: "את יכולה בבקשה לא ללבוש טייץ למה אני אישית יש לי בעיה עם זה".

המתלוננת 4 השיבה: "אוקיי".

ואם לרגע ניתן לטעות ולחשוב שבקשה זו מגיעה מטעמי צניעות, או אז, בהמשך לה הנאשם הוסיף וכתב: "לא שאכפת לי פשוט אני מכור לנשים בטייץ".

כשמאוחר יותר כתב לה הנאשם: "לא אכפת לי שתילבשי טייץ... ככה אני יום אחד נתתי למישהי 2000 שקל רק שתיתן לי לראות עליה טייץ".

בתגובה השיבה לו המתלוננת 4: "לובשת טייצים רק כשבא לי".

דהיינו, המתלוננת 4 בתשובתה, למעשה הבהירה לנאשם, כי היא לא מעוניינת בתשלום עבור סיפוק צרכי התמוהים.

לאחר המפגש בין השניים, במהלכו אין מחלוקת כי הנאשם הבטיח לסייע לה כלכלית וכן להזמין לה אוכל, ישנן התכתבויות רבות הנוגעות לבקשה של המתלוננת 4 מהנאשם להזמין לה אוכל ודרכים להבטיח לה שישלם את הכסף שהבטיח לה כדי לסייע לה כלכלית.

באחת ההתכתבויות המתלוננת 4 כתבה לו כך: "הבטחת תעמוד אחר המילה שלך מקווה שאין לך מחלת מין או משהו כזה ביקשתי לא להכניס והכנסת יש לי חבר וזה נחשב בגידה לכל דבר בגידה חמורה ואני מקווה שזה היה שווה את זה תן לי הוכחה שאתה לא תברח לי".

בהתכתבות זו יש כדי לחזק את גרסת המתלוננת 4 לפיה, יחסי המין בוצעו באופן לא מוגן, תוך שהנאשם לא הזהיר אותה על היותו נשא איידס. אילו היחסים קוימו בהסכמה, באופן מוגן כשהיא מודעת למצבו הרפואי של הנאשם - מדוע עליה לקוות שאין הוא חולה במחלת מין?! בנוסף, העובדה כי ציינה מפורשות שביקשה "לא להכניס והכנסת" מחזקים את טענתה כי הבעילה שלה נעשתה בניגוד להסכמתה ועל אף שהבהירה שאיננה מעוניינת בכך.

אכן, מספר התכתבויות הנוגעות לשאלת ההסכמה, עשויות לעורר תהיות באשר לשאלה האם המגע שקדם לאירוע האונס בוצע בהסכמה שהושגה במרמה - צפיית המתלוננת 4 לקבל סיוע כלכלי מצד הנאשם. כך לדוגמה: אמירתה שצוטטה לעיל שהיא "מקווה שזה היה שווה את זה..." וכן בהתכתבות נוספת מיום 9/11/21, כשהכסף מתמהמה במסגרתה כותבת המתלוננת 4 לנאשם: "דקל שוב אני אומרת לך שאם ניצלת וזה היה רק לטובת מה שאתה רוצה אז

תגיד לפחות אני יתחיל לקדם את התהליך כאן של הדירה ...".

בדומה, בהמשך להתכתבויות סביב בקשות של המתלוננת 4 שהנאשם יזמין לה אוכל כיוון שהיא רעבה וניסיונות שלה לברר מתי הוא יוכל להעביר לה את הסיוע הכספי שהבטיח לה קיימת התכתבות מיום 27/11/21 בו הנאשם מבקש שהמתלוננת 4 'תעזור לו'.

במענה לשאלה במה לעזור הוא ענה לה: "בוידאו"

או אז ענתה לו המתלוננת 4: "אחה הבנתי אותך וידיאו תמורת אוכל נראלי עדיף שאני ישאר רעבה למוות מאשר וידאו זה אתה שחייב לי על הקודמת לא אני לך אתה מתבלבל מהתחלה בכוונה של לעזור ולא להמשיך לעשות משהו בתמורה. קיבלת פעם ראשונה לא אומר שתקבל גם פעם שנייה. אני עדיין לא רואה את הכסף..." .

במקביל, התכתבה המתלוננת 4 עם מי שהציג עצמו כ'נתנאל ששונקר'. ביום 11/11/21, בתגובה לשאלה האם בכוונתה לגשת למשטרה, ענתה המתלוננת 4: "דקל עשה משהו שלא יעשה לדעתי אם הוא בא במטרה של לעזור... לא צריך לנצל על הדרך כי אני בחורה בלי כסף..."

הגם שההגנה ניסתה להיבנות מהתכתבויות אלה וללמוד מהן כי המגע בין השניים היה מוסכם, עת עומתה המתלוננת 4 עם התכתבויות אלה במהלך חקירתה הנגדית היא עמדה על כך כי המגע כלפיה, לאורך כל האירוע היה ללא הסכמתה, ואף ידעה להסביר, כפי שפורט לעיל, למה התכוונה במסרונים אלה, תוך שהבהירה כי אין בהתכתבויות אלה כדי להעיד על הסכמה כלשהי שלה, אלא התמקדות שלה במצוקה העיקרית שלה - המחסור הכלכלי הקשה שלה. לאור התרשמותנו החיובית מעדותה של המתלוננת 4, בשים לב לעובדה כי אלה מבהירים כי הבעילה הייתה שלא בהסכמתה, וכן לאור הסבריה להתכתבויות אלה, כפי שפורטו לעיל, לא מצאנו כי יש באלה כדי לפגום במהימנות גרסתה ואנו מקבלים את תיאורה לאירוע.

אישום חמישי

המענה:

הנאשם אישר כי ידע שהמתלוננת קטינה כבת 14 ואולם הכחיש ידיעה באשר לפגיעה מינית שחוותה בעבר. עוד אישר הנאשם שהיה בביתה של המתלוננת 5 פעמיים, לטענתו, לאור כך שהמתלוננת 5 הציגה עצמה כמומחית "פייסבוק" ואמרה לו שתעזור לו לאתר בחורה שהוא ניסה למצוא. הגעתו לביתה הייתה לצורך העברת תמונות לשם איתור אותה בחורה. בשתי הפגישות, מעבר לישיבה בסלון הבית ושיח לא ארע דבר נוסף.

זירת המחלוקת:

מה היה הרקע להגעתו של הנאשם לביתה של המתלוננת 5 (לטענת המתלוננת הנאשם היה זה שיזם את הקשר לאחר שהציג עצמו כמטפל רגשי שיוכל לעזור לה להתגבר על הפגיעה שעברה); האם הנאשם בעל את המתלוננת 5 שלא בהסכמתה, ובמידה שנקבע שכן, האם הנאשם עטה קונדום בזמן שעשה כן.

תמצית עדותה של המתלוננת 5:

המתלוננת 5, בת להורים גרושים כיום בת 21, במועד הרלוונטי לכתב האישום ניהלה אורח חיים חרדי. בעדותה תיארה כי על רקע פגיעה מינית קודמת שעברה היא הייתה מבודדת מחברים ולא הלכה לבית הספר ועל כן פתחה חשבון ברשת החברתית "פייסבוק". באחת הקבוצות בה הייתה חברה, פנה אליה הנאשם והציג עצמו בשמו, דקל ששונקר, והחל לשוחח עמה. באחת השיחות שתפה אותו המתלוננת 5 בפגיעה המינית שעברה, והוא טען, כי "יש לו דרכים לטפל כי הוא עשה את זה כבר עם נשים אחרות.. ואיך לגרום לי לשכוח את הנושא" (עמ' 17). עת נשאלה המתלוננת 5 איזה מידע היה לנאשם עליה הסבירה כי תיארה לנאשם בקווים כלליים את הפגיעה שעברה, את העובדה כי לא הולכת לבית הספר בשל התעללות שהיא עוברת שם וכן את גילה 13 (באותה העת). באשר לשיח סביב הפגיעה תיארה כי שבה ואמרה לנאשם כי היא רוצה לשכוח את הפגיעה שעברה וזה ענה לה כי יש לו דרך לטפל בכך (עמ' 21).

המשיכה ותיארה כי באחד הימים הנאשם יצר איתה קשר, שאל אותה האם אמה בבית, משענתה שהיא לבד בבית, הגיע הנאשם לפתח ביתה עם תיק גדול. הנאשם והמתלוננת 5 התיישבו על הספה בסלון ביתה והם החלו לשוחח. אז ביקש הנאשם לטפל בה בחדרה. בחדר, בתחילה, הנאשם ישב ושוחח עימה תוך שהסביר לה שהוא הולך לרפא אותה ולגאול אותה מזיכרונות האונס שעברה. או אז, ביקש ממנה לשכב על הבטן כשהיא לבושה והבטיח כי לא יפגע בה, תוך ששב והסביר כי יודע כיצד לטפל בה כיוון שטיפל בעבר בבחורות במצב דומה לשלה. בזמן ששכבה על בטנה, הנאשם החל לגעת בגבה ואז "היד שלו לאט לאט התחילה לרדת למטה", לכיוון הישבן, אז ביקשה מהנאשם לעצור, אך הנאשם לחש באוזנה שעליה לסמוך עליו. "בשלב מסוים, היד החליטה שהיא נכנסת לי לתוך המכנסים" ואצבעות ידיו של הנאשם נכנסו לתוך איבר מינה. בתגובה, ביקשה המתלוננת 5 מהנאשם לעצור אך לא הגיבה מעבר לכך ש"קפאה". או אז לקח הנאשם כרית ושם אותה על ראשה של המתלוננת 5.

בזמן החדרת האצבעות חזר הנאשם וטען לפניה כי זה מה שיגרום לה לשכוח את המעשה הקודם תוך שהיא אמרה לו שבפועל הוא עושה לה את אותו הדבר, אלא שהנאשם ענה לה שהמעשה הקודם היה נורא לעומת המעשה כעת, שהוא טוב. המשיכה ותיארה המתלוננת 5 כי בשלב זה ניסה הנאשם לגעת בחזה אך היא הצליחה להצמיד את ידיה לצדדים עת שכבה על הבטן ובכך לחסום את הנאשם מלגעת בה בחזה. בהמשך, הנאשם הוריד את מכנסיו ואת תחתוניה והחל לעלות לכיוון ישבנה, כשיד אחת שלו על הראש שלה ויד שניה על גבה כדי למנוע ממנה לזוז. או אז החדיר הנאשם את איבר מינו לתוך איבר מינה, זאת על אף שהמתלוננת 5 טענה בפניו כי הוא מכאיב לה. כשהגיע הנאשם לסיפוקו הוא הוציא את איבר מינו ו"גמר עליו". בשנייה שיכלה, התרוממה מהמיטה והנאשם אמר לה להיכנס להתקלח תוך שטען לפניה כי שטיפת הגוף והפנים יעזרו לה לשכוח את שקרה (עמ' 17-19).

לאחר סיום האירוע תיארה המתלוננת 5 כי התקלחה ולעת ערב ניסתה ליצור קשר עם הנאשם כפי שקבעו אלא שהתברר לה שהיא חסומה בחשבון ה"פייסבוק" שלו, אז תהתה האם היא דמיינה את שארע אך לדבריה "הבנתי שאני לא מדמיינת כי את יודעת מה עברתי". במהלך השבועיים שלאחר האירוע המשיכה לנסות ולאתר את הנאשם ללא הצלחה ומשהבינה כי לא נכנסה להיריון כתוצאה מהאירוע, הפסיקה לחפשו (עמ' 24).

ניתוח גרסת המתלוננת 5 :

התיאור אותו מוסרת המתלוננת 5 על כך שלפני כ-8 שנים, בהיותה בת 13, נערה מחוץ למסגרת הלימודים בבני ברק, הגיעה לביתה אדם זר, הגדול ממנה בעשור, למפגש אחד, שלאחריו נעלם, כאשר לפרקים חשבה שמדובר בחלום, על

פניו נשמע "פנטסטי". והנה כי כן, הנאשם מאשר את כל הפרטים הללו כשבפיו הסבר (בלתי משכנע בעליל) לאותו מפגש.

ואחר הקדמת מילים זו, עדותה של המתלוננת 5 בבית המשפט הותירה רושם חיובי ואמין. גרסתה הייתה עקבית וקוהרנטית וניכר כי עשתה מאמץ להיצמד לאמת ולהבחין בין פרטים שהיא זוכרת ובין פרטים שהיא משערת או הסיקה לגביהם מסקנה.

בעדותה, שזרה המתלוננת חלקי שיחה בינה לבין הנאשם, מחשבות ותחושות סובייקטיביות בין שאלו קשורים לסיפור המסגרת ובין שהם מצויים בליבת הפגיעה המינית: "...ואני אומרת לו עצור, זה כואב לי, הוא אומר לי את לא מבינה בכלל על מה את מדברת. זה נמשך כמה דקות שהרגישו כמו כמה שעות וכשהוא גמר הוא הוציא את איבר המין שלו וגמר עליו..."; "...התרוממתי מהמיטה והוא אמר לי תיכנסי להתקלח. כשאת מתקלחת תשטפי את הגוף שלך..." (עמ' 20).

המתלוננת 5 מתארת את הבלבול שחשה לגבי טיב ומהות המעשים של הנאשם, את החששות בלב שהפכו לכדי אמירות מפורשות לנאשם לחדול כמו גם את המניפולציות שהפעיל על מנת לנטרל התנגדות מצדה: "אני אומרת לו שזה לא בסדר וזה לא נכון. שאם הוא יכול לעצור והוא אומר לי שהוא לא יעצור כי אני צריכה לסמוך עליו ואיך אני לא סומכת עליו..."; "...והרוטינה שרצה לך בתוך הראש של אולי באמת הוא צודק כי הוא אומר לך שהוא מדריך והוא מורה והוא יודע והוא למד והוא הכל [...] אני אומרת לו כל הזמן תעצור, זה כואב לי, תעצור זה כואב לי, אבל הוא לוחש לי באוזן שאני צריכה להפסיק ואני צריכה להפסיק לדבר ואני צריכה להתחיל להתמסר לטיפול, ואני צריכה כאילו להקשיב לו...". (עמ' 23). בנקודת זו ראוי להפנות שוב לתחושות הדומות שחשה המתלוננת 2 במהלך "תרגול" קרב מגע, דבריה לנאשם שזה לא נעים לה, והאופן האסרטיבי שבו נטרל ההתנגדות: "לא נעים תשאירי בבית".

המתלוננת זכרה פרטים אותנטיים המחזקים את אמינות גרסתה, תוך שהקפידה לדייק בסיפור האירוע, גם אם דיוק זה לעיתים לא תמיד "פעל לטובתה". בנוסף לאמור, המתלוננת 5 נמנעה מהגזמה ומהשחרת דמותו של הנאשם. הגם שחקירתה הנגדית נמשכה זמן רב והיא נשאלה שאלות רבות, חלקן קשות וחודרניות, חלקן חוזרות, ובוורסיות שונות, היא נשארה נאמנה לגרסתה והשיבה באופן עקבי ומעורר אמון.

גרסת המתלוננת 5 בעלת חיזוקים משמעותיים, פנימיים וחיצוניים, המעידים כי אכן חוותה את שסיפרה. המתלוננת 5, הן בחקירתה הראשית והן בחקירתה הנגדית, שבה ותיארה שבאותה תקופה סבלה מבידוד חברתי בגינו לא הלכה לבית הספר. משנוצר קשר עם הנאשם היא חלקה עמו את הקושי שחוותה והרקע לקושי זה, ומשכך, כאשר הציע לסייע לה לטפל בה, הסכימה להגעתו לביתה (עמ' 17 ו- 21, וכן בחקירתה הנגדית עמ' 30). לאורך כל עדותה, גם כשנחקרה בחקירה נגדית ארוכה ונוקבת, תיאורה את שארע - סדר האירועים, מעשיו של הנאשם, מעשיה, דברים שנאמרו - לא השתנו. נעיר כי חקירותיה במשטרה לא הוגשו על ידי ההגנה לצורך הוכחת סתירות, דבר שיש בו כדי ללמד כי גרסתה הייתה עקבית ודומה עוד מיום הגשת התלונה.

המתלוננת 5 הקפידה בעדותה לתת תיאור מדויק ומלא בפרטים תוך שנתנה מענה לכל שאלה שנשאלה: משנשאלה אם היה עוד מישהו בבית "שאת יכולה לנסות להיזכר" ענתה כי היה בבית חתול (עמ' 22) - פרט שולי ביותר שיש בו כדי להעיד על מידת הדיוק בו ביקשה לענות לשאלות שנשאלה. בדומה, דייקה בתיאור האירוע כאשר בחקירתה הראשית העידה שכאשר הצליחה לקום מהמיטה ולהסתובב הנאשם כבר היה לבוש ולמעשה היא לא ראתה אף חלק מגופו בשום שלב באקט (עמ' 24).

עת נשאלה המתלוננת 5 אם יכולה להעריך מתי קרה המקרה ניסתה לתת מידע רב ככל הניתן ופירטה שאירוע האונס שלפנינו קרה לאחר מקרה הפגיעה הראשון ועד כניסתה למוסד סגור (לנערות בסיכון), תוך שמסרה תאריך מדויק בו הועברה למסגרת- 06/10/14. זאת, לצד תיאור כללי של השנים בהן היה יכול להתקיים האירוע - בין 2013 ל- 2014 (עמ' 22). כך גם עת התבקשה למסור את המועד בו נפגעה מינית בפעם הראשונה - היא מסרה כי האונס הראשון ארע ב"חנוכה 2013... או 2013 או 2014" (עמ' 35). בדומה, בתשובה לשאלות בחקירתה הנגדית דרכן ניסה ב"כ הנאשם לקעקע את טענתה שהגישה תלונה במשטרה לאחר שנחשפה לראשונה לתמונת הנאשם וההד התקשורתית סביבו שכן גם כשנעצר מספר שנים קודם לכן הייתה חשיפה תקשורתית למעצרו, נתנה המתלוננת 5 הסבר מלא שכלל את המועדים בהם שהתה במסגרות שונות והתנאים בהם שהתה, אשר לא אפשרו לה להיחשף לתקשורת מן החוץ (עמ' 81).

במסגרת הניסיון לדייק וליתן את מלוא הפרטים, המתלוננת 5 ערכה אבחנה בין דברים שראתה ו/או קלטה בחושיה לבין פרטים שמסרה מתוך תחושה או הערכה שלה. כך לדוגמה כשנשאלה על הימצאות אמצעי מניעה במהלך האירוע דייקה בתשובתה והסבירה כי לא היה שימוש באמצעי מניעה זאת בהתאם לתחושה שחשה באירוע, תוך שהבהירה כי היום היא יודעת לומר דברים אלה בדיעבד ואילו הייתה נשאלת בסמוך לאירוע, לא הייתה יודעת להבדיל בין המצבים (עמ' 24). בדומה, עת התבקשה המתלוננת 5 בחקירתה הנגדית לתאר את מעשיו של הנאשם הקפידה לדייק בתיאוריה: כשלא ידעה לומר מתי ואם הוריד את מכנסיו לצורך החדרת איבר מינו, הבהירה כי לא ראתה את הדבר ועל כן לא יכלה לשלול שרק פתח את רוכסן מכנסיו לשם כך. אם כי, עמדה על כך שחשה את איבר מינו בגופה (עמ' 61-62). כך גם כשנשאלה בחקירתה הנגדית כיצד ידעה לתאר שהנאשם התלבש אם העידה כי לא ראתה את הנאשם במהלך האונס, דייקה בעדותה והבהירה כי במהלך אירוע האונס עצמו "הרגשתי את הגוף שלו אז מבחינתי הוא היה בלי בגדים, אני לא יודעת כמה הוא הוריד וכמה הוא לא הוריד. אבל בשנייה שאני הסתובבתי והתעוררתי הוא היה לבוש" (עמ' 74).

בדומה, עת התבקשה המתלוננת 5 לתאר את מעשה החדרת איבר המין של הנאשם לאיבר מינה הסבירה בכנות כי לא ניתן לתאר את זה, כיוון שניסתה לנתק את הגוף מהראש כדי לא להרגיש ולא לחוות את הפגיעה. כשהתבקשה על ידי ב"כ הנאשם להסביר את אמרתה לנאשם כי "אתה עושה לי בדיוק מה שהוא עשה לי" (כשכוונה לאותם מעשים שביצע בה האנס בתקיפתה המינית הראשונה) הקפידה לתאר מה ראתה אל מול מה שהרגישה או הסיקה באותו המקרה, כשהיא מסבירה מדוע התייחסה למעשיו של הנאשם כאל מעשים זרים לאלה שביצע בה הפוגע הראשון, הגם שיש שוני במעשים עצמם (עמ' 35-37).

כחלק בלתי נפרד מעדותה המדויקת, הקפידה המתלוננת שלא להגזים בתיאור האירוע ונמנעה מהשחרת פניו של הנאשם. בחקירתה הנגדית נשאלה ארוכות בנוגע להחזקת ראשה מתחת או מעל לכרית במהלך אירוע האונס הבהירה כי על אף שראשה היה מתחת לכרית, והנאשם אף שם את ידו על הכרית "בשביל שאני אהיה מתחת לכרית ואני לא אוכל לזוז... הוא לא חנק אותי עד שלא היה לי נשימה, הוא השאיר לי פתח לנשום כשהראש שלי מתחת לכרית" (עמ' 53).

הדיוק הרב בגרסתה, כמו גם המידע המלא שהקפידה למסור הובילו לכך שרק בפרטים קטנים ושוליים יכול היה הסנגור להטיח בפניה שינויי גרסה: במהלך חקירתה הנגדית עומתה עם הטענה כאילו בחקירתה תיארה כי בעת האירוע היה ראשה על הכרית, בעוד בעדותה תיארה כי ראשה היה מתחת לכרית. גם אז שמרה על גרסה אחידה ולפיה ראשה היה מתחת לכרית ואף הסבירה כי הקטע המתומלל בחקירתה היה שהוא "שם לי את הראש מתחת לכרית" (עמ' 51). סתירה נוספת שניסה ב"כ הנאשם להטיח בפני המתלוננת נגע לסיבה בגינה ביקשה את עזרת הנאשם - בחקירת הראשית טענה שעשתה כן כדי "לגרום לי לשכוח את הנושא" (עמ' 17) בעוד בחקירה הנגדית טענה שלא ביקשה שיטפל באונס אלא יסייע לה להיפתח חברתית (עמ' 30). ברי כי אין בדברים משום סתירה כלשהי ואין באמור הבדל משמעותי שהרי הקושי החברתי נבע מאותו נושא שביקשה לשכוח. העובדה כי שינוי גרסה כל כך שולי הוטח במתלוננת 5 במהלך חקירתה הנגדית מלמד עד כמה גרסאותיה היו עקביות.

המתלוננת 5 לא חששה למסור מיוזמתה או לאשר פרטים המתיישבים עם פרטים שמסר הנאשם. כך לדוגמה, בחקירתה הנגדית אישרה כי הנאשם סיפר לה שהוא בדרכו ממסיבת טבע ועל כן אף היה עם תיק גב גדול (עמ' 30) - גרסה אותה מסר הנאשם בחקירותיו כסיבה בגינה היה "במקרה" באזור ביתה של המתלוננת. ודוק, עצם הגעת הנאשם לביתה כשהוא נושא עימו תיק נמסר כבר מיוזמתה עוד בחקירתה הראשית (עמ' 17). המתלוננת 5 אף אישרה שהנאשם הגיע אליה עם מחשב נייד (עמוד 31) - פרט שיש בו, לכאורה, כדי לחזק את גרסת הנאשם שלטענתו, הגיע כדי לקבל ממנה סיוע באיתור אישה באמצעות הרשת החברתית והצטייד לשם כך במחשב נייד.

עדות המתלוננת 5 נחוותה על ידינו כאותנטית: עת תיארה את אירוע האונס, היא התייפחה והתקשתה לדבר תוך שהסבירה לבית המשפט כי קשה לה לספר את אשר אירע לה לפני שנים לאחר שניסתה להדחיק ולהסתיר דבר הפגיעה (עמ' 18). המתלוננת 5 אף תיארה תחושות ורגשות שנחו כאותנטיים. כך לדוגמה סיפרה כי לאחר מקרה האונס, הווסת שלה לא הופיעה והיא כנערה מבית חרדי לא ידעה את המשמעות ולכן בדקה ברשתות החברתיות ומצאה כי עליה לעשות בדיקת הריון. כשתוצאת הבדיקה יצאה שלילית תיארה את הבנתה כי בשל הלחץ בו הייתה מצויה לאחר האירוע כך הגיב גופה ללחץ (עמ' 20).

אותה אותנטיות ניתן היה לחוות אף מתוך צפייה בעימות שערכה המתלוננת 5 עם הנאשם במהלך חקירת המשטרה: לאורך מרבית העימות המתלוננת 5 הייתה מאופקת, אך היו רגעים בהם בתגובותיה לדברי הנאשם היה ניתן להתרשם מהקושי שלה להתמודד עם הכחשתו את מעשה האונס שביצע כלפיה וסערת הרגשות בו הייתה מצויה בשל כך. כך לדוגמה, עת הכחיש הנאשם כי נכנס לחדרה (בו בוצע לטענתה מעשה האונס) הגיבה המתלוננת 5 במילים נוקבות לנאשם תוך שניתן להתרשם כי היא אבדה את שלוותה ואף כעסה תוך שהטיחה בפניו שאנס אותה ואמרה לו: "אנסת ילדה בת 13, איך את ישן עם עצמך, אנסת ילדה בת 13" (ת/11א דקה 14:30). כך גם כשתיארה את הקושי להתמודד עם השלכות מעשיו עליה כשסיפרה שהיא "הולכת לישון עם הפרצוף שלו כל לילה, והוא יודע שעשה משהו לא בסדר" (שם, דקה 18:10) היה ניתן להתרשם כמה קשה לה לתאר זאת, כשקולה נשבר והיא דמעה (ת/11א שורה 58). בדומה, גם תגובות של המתלוננת 5 תוך כדי טענתו של הנאשם כי אין סיכוי שהוא היה "פוגע בילדה שהיא קטנה" העירה במרירות ובסרקזם "וכשהיא גדולה?" או כשאמרה לו "אולי תודה על הסאגה הזו ותגאל אותי ממה שעברתי" (ת/11א, דקה 33:00) - תגובות אותנטיות של מי שמנסה להתמודד עם טענות הנאשם והשלכות מעשיו עליה.

בחקירתה הנגדית ענתה המתלוננת 5 לשאלות ותהיות שהעלה הסנגור הנוגעות לסבירות גרסתה ולתגובותיה במהלך האירוע. כך לדוגמה, ידעה להסביר מדוע לא התנגדה באופן אקטיבי להחדרת אצבעותיו לאיבר מינה וכיצד הצליח להסיר ממנה את מכנסיה על אף ששכבה על בטנה במיטה (עמ' 58-56).

המתלוננת 5 לא היססה להגיד שאינה זוכרת פרטים הגם שהיעדר הזיכרון לגביהם עלול, לכאורה, להטיל ספק בגרסתה: עת נשאלה בחקירה נגדית באיזו קבוצת "פייסבוק" נחשפה לנאשם וכיצד נוצר הקשר הראשוני בינה לנאשם, לא היססה להסביר כי איננה זוכרת הדבר. לא זו אף זו, היא אף לא שללה את האפשרות כי היא זו שפנתה ראשונה לנאשם (עמ' 70).

לא התרשמנו ממניע להפללה שכן למתלוננת אין הכרות מוקדמת עם הנאשם. אין לה כל מניע להאשים אותו שאנס אותה אלמלא עשה זאת, במיוחד בשים לב לחלוף הזמן הממושך בין האירוע למועד הגשת התלונה. ודוק, המתלוננת אף נתנה הסבר כן ואותנטי מדוע בסופו של יום בחרה להגיש התלונה.

כבישת התלונה:

כשנשאלה בעדותה הבהירה המתלוננת 5 כי לא ספרה על שארע לאיש. המתלוננת הרחיבה תשובתה ותיארה בכנות ובכאב רב את ה"מלחמה הפנימית" שלה בהתמודדות עם הטראומה שחוותה. כך במשך שנים ביקשה להדחיק, לא להתמודד, לשכנע עצמה שהנאשם אינו אלא הבלחה, חלום רע שהיה ואיננו עוד. הדברים אמורים בפרט בשים לב לכך שמאז שהנאשם יצא דלת ביתה, הוא ניתק כל קשר עמה, חסם אותה ברשתות החברתיות ונעלם כלא היה: "זה משהו שאתה מסתיר אותו ומדחיק אותו כל כך הרבה שנים ולראות את התמונה שלו... ואז את מבינה בעצם שזה לא היה חלום רע, זה היה מציאות, זה משהו שחוויית אותו, זה משהו שקרה וכנראה שלא רק לך.."(עמ' 18); "... לא מצאתי אותו לא בפייסבוק, לא שום דבר, כלום, לא מצאתי אותו ואז אני אמרתי לעצמי שבעצם את כרגע הופכת את זה בתור חלום רע, ופה זה נגמר. נשבעתי שאני לא מחפשת אותו יותר, אני לא מדברת עליו, שום דבר. כמו חלמת חלום וקמת בבוקר. ועד שראיתי את התמונה שלו..." (עמ' 24); "אתה בשנייה שאתה מדחיק משהו אתה שם אותו בתת מודע מבחינתך הוא לא קיים". (עמ' 46). לא למיותר לציין כי מי שמבקשת לטפול על אדם עלילות שווא, לא תשתמש בתיאורים מעין אלה בהם היא חושפת את מחשבותיה על כך שהכל היה בדמיונה.

המתלוננת הוסיפה והסבירה כי עברה 3 שנים טיפול פסיכולוגי שאפילו במסגרתו לא "פתחה את זה" (עמ' 27), ובחקירתה הנגדית הסבירה כי השיחות הטיפוליות לא היו על מקרי האונס שעברה כיוון שבאותו שלב ביקשה לא להתמודד עם הפגיעות, מה גם ששילובה במעון נעשה בצו בית משפט בניגוד לרצונה - דבר שהקטין את מידת שיתוף הפעולה שלה עם הליכי הטיפול (עמ' 45). זאת ועוד, המתלוננת 5 אף הסבירה כי השבר הקשה שעבר אביה כשגילה את הפגיעה המינית הראשונה שעברה, גרם לה להימנע מלספר לו את אירוע האונס שעברה על ידי הנאשם מתוך רצון למנוע ממנו סבל נוסף (עמ' 47) וכי חשה רגשות אשם על כך שהכניסה אדם זר לביתה.

רק בחלוף השנים, לאחר שתמונת הנאשם פורסמה תוך ציון העובדה כי הוא חולה באיידס, התקשרה המתלוננת 5 ממספר טלפון חסום למוקד המשטרה, שם הסבירה לה שוטר על חשיבות הגשת התלונה. על אף האמור, לא נגשה מיד להתלונן אלא רק ביום למחרת יצרה שוב קשר עם המוקד, הסכימה להתלונן תוך שהתנתה את הדברים בכך ש"אסור שאף אחד ידע מזה" (עמ' 24) והסבירה כי הדבר נבע מהרקע החרדי ממנו באה, כשהיא עצמה מגיעה ממשפחה להורים גרושים שאף שהתה במסגרת לנערות בסיכון כשבהכנסת גבר זר לבית היא נהגה בניגוד להוראה מפורשת של אימה, והיא חששה "שהמשפחה לא תקבל את זה" (עמ' 25).

בעדותה הסבירה באופן כן את שעמד מאחורי החלטתה למסור עדות במשטרה - "ואני פשוט יכולתי בתקופה הזאת שהוא נמצא במעצר למנוע ממישהי אחרת לחוות את זה, כי להפסיק יש אנשים שלא מפסיקים..." (עמ' 25).

כבישת עדות במשך שנים ארוכות לעיתים עשויה לפגוע במהימנות גרסה ואף לפגום באפשרות של איסוף ראיות. אלא שבמקרה דנן, המתלוננת 5 מסרה, כאמור, הסבר מניח את הדעת לכבישת העדות. זאת בהינתן גילה בעת ביצוע העבירה כלפיה, הרקע המשפחתי והחברתי ממנו היא מגיעה כמו גם אירועי חייה לאורך השנים. זאת ועוד, כידוע, "תופעת הדחקה וכבישת עדותם של קורבנות עבירות מין בכלל, וקורבנות קטינים בפרט, היא תופעה ידועה ומוכרת. לרוב נמצא כי קיים הסבר מניח את הדעת לכבישת העדות, המעוגן היטב בנסיבות העניין ובמציאות חייו של הקורבן. זאת, בין היתר, בדמות תחושות פחד, בושה, מבוכה והעדר הבנת טיב המעשים בסמוך לאחר התרחשותם. בהתקיים הסבר כאמור, אין בכבישת העדות כדי לפגום במהימנותה" [ראו: ע"פ 5636/08 פלוני נגד מד"י (26/01/09)].

באשר לטענת ההגנה בדבר "נזקים ראייתיים" שנגרמו כתוצאה מכבישת העדות- בחקירתה הנגדית של המתלוננת 5 עלה כי מאז האירוע היא חסמה את חשבון ה"פייסבוק" שלה ולא הצליחה לשחזרו ואף לא ידעה לומר מה היה מספר הטלפון שלה נכון ליום האירוע (עמ' 28-29). לכאורה יש בכך כדי לייצר נזק ראייתי שכן בחלוף השנים לא ניתן היה לאתר את ההתכתבויות בין המתלוננת 5 לנאשם. עם זאת, מש"סיפור המסגרת" ברובו אינו שנוי במחלוקת ובעיקר בשים לב לאמון המלא שנתנו בעדות המתלוננת, אין בקשיים אלה כדי לייצר ספק סביר באשמת הנאשם. ונבקש להדגיש בעניין זה - כפי שפורט לעיל, נתנו אמון מלא בעדות המתלוננת וגם אם אישום זה היה עומד לבדו בכתב אישום נפרד, היינו מרשיעים את הנאשם רק על סמוך עדותה המהימנה של עדה זו [ראו: סעיף 54א לפקודת הראיות וכן ע"פ 3958/08 פלוני נגד מדינת ישראל (10/09/14)(פסקה 81)]. כל זאת, במנותק מהעבודה כי בתיק שלפנינו מצאנו קווי דמיון בין האירועים שעשויים לעלות עד כדי עדות שיטה (ועל כך נרחיב בפרק נפרד).

אישום שישי:

המענה:

הנאשם אישר כי המתלוננת 6 כתבה בקשת סיוע בקבוצה ב"וואטסאפ" וכי הגיע לביתה של המתלוננת 6 ביום האירוע. כמו כן אישר כי השניים קיימו יחסי מין מלאים. הנאשם אף אישר כי באחת הפעמים, הגיע לפורקן מחוץ לגופה של המתלוננת 6 וביתר הפעמים השניים קיימו יחסי מין לאחר שהמתלוננת 6 הכניסה את בתה לחדר אחר בבית. עם זאת הכחיש כל הפעלת כח כלפי המתלוננת 6 וטען כי יחסי המין קיימו בהסכמה מלאה תמורת תשלום. כמו כן הכחיש הנאשם כי לא ידע את המתלוננת שהוא נשא איידס ולא עטה קונדום בעת קיום יחסי המין עמה.

זירת המחלוקת:

מה הרקע לקשר בין המתלוננת לנאשם; מה התרחש במפגש בין השניים (ישנו שוני בין מה שמתאר הנאשם לבין מה שהמתלוננת מוסרת); האם יחסי המין היו בהסכמה; האם הנאשם ידע את המתלוננת כי הוא נשא איידס ועטה קונדום בעת שבעל את המתלוננת.

עיקרי גרסתה של המתלוננת 6 :

המתלוננת 6, כיום כבת 29, נשואה ואם ל-3 ילדים קטינים. המתלוננת 6 זכאית לקצבת ביטוח לאומי, בין היתר, כיוון שמאובחנת כבעלת פיגור קל (עמ' 774), [המתלוננת אשרה כי הכרה זה נועדה לצורך קבלת קצבה מהמל"ל (עמ' 774)].

המתלוננת 6 העידה, כי הייתה חברה בקבוצת "וואטסאפ" רבת משתתפים בה ביקשה עזרה במזון לילדיה לאור מצבה הכלכלי הקשה. בעקבות אותה בקשה, פנה אליה הנאשם והציע לה את עזרתו. כיוון שהיא נעזרת לעיתים בסיוע של אחרים, היא האמינה כי גם הנאשם יסייע לה (עמ' 774).

ביום האירוע, הנאשם הגיע לביתה, בטענה כי יביא לה כסף ומזון ולכן היא מסרה לו את כתובת מגוריה. כך תיארה בתחילה ובאופן כללי את שארע במפגש עם הנאשם: "עשה את שלו בכח. הבת שלי גם אחרי זה הגיעה לבית. מההסעה היא הגיעה לבית. עשה עוד הפעם בכוח. אמר לה כאילו שהיא תעסיק את עצמה עם הפלאפון או משהו. הדלת סגורה בכח. לא ידעתי שהוא חולה, פחדתי מזה ממש, גם שאני לא אקלט, חס וחלילה. קפאתי במקום. זה מפחיד" (עמ' 775).

כשהתבקשה לפרט, העידה כי הנאשם הגיע לביתה, הם דיברו "קצת" ואז, הנאשם דחף אותה לחדר של הבנות שלה, למיטה שלהן, הוריד את בגדיו, הפשיט אותה, היא החלה לקלל אך למרות התנגדותה הוא הפשיט אותה בכח, תוך שאמר לה ש"זה עושה לו את זה". בחקירתה הנגדית דייקה והסבירה כי היא פשטה חלק מבגדיה בעצמה כיוון שחששה מהנאשם ואת היתר הסיר הנאשם מעליה על אף שאמרה לו שהיא איננה מעוניינת בכך (עמ' 804-803). המתלוננת 6 ניסתה להיזוז תוך שהיא אומרת לו לזוז וכי היא לא רוצה, אך הנאשם טען בפניה שזה "מדליק" אותו. אז החדיר הנאשם 3 אצבעות לאיבר מינה על אף שניסתה "לסגור את הרגליים", ונגע בה בחזה, והכניס את איבר המין שלו, "בלי גומי, בלי כלום". הוא "גמר בחוץ" ואז ניקה עצמו באמצעות מגבונים שהיו מונחים על יד המיטה. כל זאת עשה מספר פעמים - "שלוש, ארבע פעמים באותו רגע". ודוק, המתלוננת 6 בהקשר זה עמדה על כך שהנאשם לא עשה שימוש בקונדום (עמ' 806). בשלב מסוים, הנאשם עזב את ביתה, בתה הגיעה הביתה, לקחה את הטלפון והייתה בחדרה. אז הנאשם שב, סגר את הדלת עם ארון "כתר" כדי שהבת לא תצליח להיכנס לחדר ו"עוד פעם ניסה לעשות. כשהבת שלי בבית", פעמיים. אחר כך אמר לה הנאשם שהוא הולך כדי להביא לה כסף מהבנק אך לא שב (עמ' 776-779).

בסמוך לקרות אירוע האונס, המתלוננת 6 שיתפה את א. חברתה שמכירה את הנאשם, באונס שחוותה אך ביקשה ממנה לא לספר, מהפחד. מה גם שבתחילה אנה לא האמינה לה (עמ' 779, ו-788-787).

הערכת גרסת מתלוננת 6:

בדומה למתלוננות האחרות בתיק, נדמה כי גם ביחס למתלוננת 6 בטרם נדרש לניתוח עדותה, עלינו להרחיב מעט בנוגע למאפייניה, מצבה הסוציו-אקונומי ונתוניה האישיים. הדברים אינם נכתבים כדי ליצור אמפתיה כלפי המתלוננת או "נרטיב קורבני". לדידנו, ישנה חשיבות להכרת הדברים על מנת לקבל הבנה כוללת של נסיבות ביצוע העבירה והתנהלותה של המתלוננת במהלכה. המתלוננת 6 כבת 29 נשואה ואם ל-3 ילדים קטינים, כולם מתחת לגיל 5, מוכרת בביטוח הלאומי כלוקה בפיגור קל. המתלוננת מטופלת ברווחה ואף שכך הביעה טרוניות רבות כלפי גורמי הרווחה שלדבריה רוצים לקחת לה את ילדיה. בנה הצעיר הוצא מחזקתה והועבר למשפחת אומנה וגם בעת שמסרה את הודעתה במשטרה הביעה את חששה שדבר תלונתה יועבר לידי גורמי הרווחה. המתלוננת אינה עובדת ונתמכת מקצבת ביטוח לאומי (נ/עמ' 1, 2 וכן עמ' 773-774 לפרו' מיום 1.2.23).

בשים לב למאפייניה של המתלוננת 6 ולאחר שהתרשמנו מאופן העדתה באופן בלתי אמצעי, באנו לכלל מסקנה כי יש

ליתן משקל מלא לעדותה. עדותה, לרוב, הייתה עקבית וקוהרנטית, ועל אף שמעמד מתן העדות היה לה קשה, היא עמדה על גרסתה, וידעה ליתן הסברים על מרבית התהיות שהעלו ב"כ הנאשם. זאת ועוד, עדותה הייתה שזורה בפרטי מידע רבים ואף שוליים שנתנו נופך אותנטי ומהימן לגרסה.

לאורך עדותה, ניכר היה שמעמד העדות היה קשה למתלוננת 6 והיא לא ששה להעיד כנגד הנאשם. כך לדוגמה הסבירה ביחס לקשר שלה עם העיתונאית ליאור שהיא איננה מעוניינת בהגשת תלונה, לא בגלל שהדברים לא קרו אלא כי הדבר קשה לה. ובלשונה: "אמרתי לה [לעיתונאית ליאור] תורידו אותי מהתיק הזה, אני לא רוצה, זה כבד עלי. זה מאד קשה לי. הם הכניסו אותי לזה. אני מצדי לעבור את זה ולשתוק. אבל זה כבד עלי הדברים האלה, מאד קשה לי... יש לי ילדים, משפחה, זה לא קל. זה לא דבר קל... ואני גם תקופה החלפתי מספר טלפון. שירדו ממני. אני לא רציתי. מהפחד" (עמ' 791).

לצד האמור, תגובותיה לטענות שהוטחו בפניה במהלך חקירתה הנגדית הותירו רושם כי אלה תגובות אותנטיות של מי שמתקשה נפשית להתמודד עם טענות ההגנה שהוצגו לפניה שניסו לפגוע במהימנות גרסתה. ודוק, בשל מאפייניה האישיים ויכולותיה הדלות תגובות אלה נחוות כאותנטיות באופן שיש בהן כדי לחזק את התרשמותנו שהמתלוננת 6 סיפרה את אשר ארע לה. כך לדוגמה כשהסנגור פעם אחר פעם עימת אותה עם ההתכתבויות שלה שמהם ניסה ללמוד כי יחסי המין בוצעו בהסכמה בתמורה לתשלום, התקשתה המתלוננת 6 להתמודד רגשית עם הטענות והביעה את הקושי שלה ברצונה להפסיק את עדותה (אם כי לא עשתה כן ובסופו של יום ענתה לכל שאלה שנשאלה) באומרה "ליד הבת שלי, איזה בן אדם יכול לעשות ככה? לא אונס. אני עוד מעט הולכת מפה. אני לא נשארתי מפה. אני עוד מעט עפה מפה. אני לא נשארתי מפה, זה שקר" (עמ' 800).

בדומה כשהסנגור ניסה לטעון כי היא לא פנתה למשטרה או לבעלה כיוון שהיחסים בוצעו בהסכמה ענתה "לא סיפרתי לאף אחד, כי זה הפחיד אותי. העדפתי לשתוק. אני יותר לא מדברים. זהו. אני רוצה ללכת מפה." (עמ' 800), והמשיכה "עלק לא אנס. איזה יופי. בטח. עורך דין שלו יביא רק לטובתו. שהוא יצא הצודק בהכל. יפה" (עמ' 800).

כך גם עת עומתה עם הטענה לקיום יחסי מין תמורת תשלום הגיבה המתלוננת 6 בסערת רגשות תוך שאמרה: "זהו. פה סיימתי. אני לא רוצה להישאר פה. זהו. זהו. לא מעניין אותי. אני רוצה לסיים פה. אני רוצה לצאת..." (עמ' 822). בדומה, כשעומתה עם הטענה שבאחת ההודעות היא כתבה לנאשם "הפסקת לי את העזרה" [באופן המלמד כי לכאורה סייע לה כלכלית] גם כן הגיבה בסערת רגשות תוך שאמרה: "אני הולכת מפה. אני רוצה ללכת. עכשיו אני יוצאת מפה. זהו. אף אחד לא עזר לי ולא נעליים וזהו. זה שקרים" (עמ' 824) "...אני רוצה ללכת מפה" (עמ' 826).

כך גם במספר הזדמנויות נוספות, ביקשה להפסיק את עדותה - "אני לא נשארתי פה עוד שעה..." (עמ' 817). "אני רוצה לעוף מפה" (עמ' 819). "אני רוצה ללכת" (עמ' 820) "אני רוצה כבר ללכת. אני רוצה לעשן" (עמ' 821). ודוק, כפי שצוין לעיל, המתלוננת 6 לא עזבה את הדוכן והעידה תוך שעמדה בחקירה נגדית ארוכה וצולבת. כאמור, מהתרשמותנו, תגובותיה נבעו מהקושי שלה להתמודד עם ניסיון ההגנה לפקפק בגרסתה.

על אף הקושי של המתלוננת 6 עם מעמד העדות כפי שפורט לעיל, ועל אף חקירה נגדית ארוכה ונוקבת, במהלך עדותה עשתה המתלוננת כמיטב יכולתה לענות על כל שאלה שנשאלה וידעה ליתן הסברים מניחים את הדעת לתהיות רבות שהעלו ב"כ הנאשם. ודוק, מתשובותיה היה ניתן להתרשם כי המתלוננת 6, על אף הפגיעה בה כלל לא הייתה מעוניינת למצות עם הנאשם את הדין ולא ניכרה מצדה כל מגמת הפללה כלפיו. כך לדוגמה ידעה להסביר מדוע, על אף מערכת יחסים תקינה עם בעלה, היא לא שיתפה אותו באירוע האונס: "בגלל שקפאתי. זה מפחיד. אני לא רוצה

שידעו שעברתי את זה. הסתרתי את זה עם עצמי, בשקט שלי. עד ש[א.] הזאת התערבה... אני הייתי מעדיפה לשתוק כי קשה לי. מאד קשה לי עם זה" (עמ' 787). בנוסף, הגם שהמתלוננת 6 אישרה כי לא רצתה לגשת למשטרה, ולמעשה עשתה כן בשל דרבון מצד א., משניסה ב"כ הנאשם לטעון בפניה כי א. היא זו ששתלה בראשה את המחשבה שנאנסה - "שמה שהיה זה לא בסדר...ושהוא אנס אותך". הבהירה המתלוננת 6: "אבל זה נכון..." [בהתייחס לעצם קרות האירוע] (עמ' 789-790). דהיינו, על אף שאשרה כי הגשת התלונה נבעה כתוצאה מדרבון של א., היה זה דרבון להגיש תלונה על אונס שאכן ארע לה ושהיא, כאמור, התקשתה להתמודד עמו ולכן בתחילה העדיפה לשתוק.

כמו כן, ידעה להסביר לתהיית הסנגור מדוע בתחילת האירוע, כשהנאשם עמד מולה, היא לא ברחתה: "אני רוצה לקום. לא יכולה.. איך אומרים? זה מקפיא אותך במקום. את לא יכולה לקום. את בפחד, בסטרס, בחרדה, את לא יכולה לקום, הלוואי והייתי יכולה לקום, לברוח, לצעוק הצילו.. הלוואי" (עמ' 805). כאמור, לאחר התרשמות בלתי אמצעית מן המתלוננת 6 ובשים לב למאפייניה כפי שפורטו לעיל, אנו מוצאים לקבל את הסבריה.

בנוסף, המתלוננת 6 נתנה הסבר לתהייה נוספת שהוטחה בפניה - מדוע לא ברחתה מהבית בין אירוע האונס הראשון לשני, עת שניהם היו בסלון הבית: "אני לא מסוגלת לברוח... הפחד" (עמ' 812). כמו כן, הסבירה מדוע לא נעלה את הבית או לא יצרה קשר עם המשטרה בין האונס הראשון לשני, על אף שהנאשם עזב את הבית: "טראומה... עברתי טראומה, אני לא מסוגלת קשה לי" (עמ' 815). והוסיפה "קלת דעת. חוסר ביטחון" (עמוד 816).

עוד ידעה ליתן הסבר מדוע המשיכה להתעקש שהנאשם יסייע לה, על אף שלטענתה נאנסה באכזריות על ידו: "הוא הבטיח שהוא יעזור לי והוא לא עזר. למה ככה לעשות לבן אדם?... ביקשתי עזרה בקניות. לא דיברתי על כסף... הוא דיבר על כספים..." (עמ' 797). בדומה, כשהתבקשה להסביר התכתבויות שיכלו אולי לרמז על 'מין תמורת תשלום' עת כתבה לו: "אתה תעזור לי, לא מעניין אותי, אני לא איזה בית זונות" הסבירה: "אני לא שרמוטה, תזיין אותי, תבטיח משהו ביי? לא זה לא עובד ככה" וכשהסנגור הקשה שלמעשה הוא היה אמור לשלם לה על קיום יחסי המין השיבה לו: "על מה שהיה. על מה שהוא הבטיח לעזור לי. אני לא רציתי לשכב איתך. אתה הבטחת לעזור לי. תעמוד במילה שלך" (עמ' 797).

כך גם, בתשובתה לשאלה למה התכוונה כשכתבה לנאשם: "מה שרצית קיבלת" ענתה - "רצה לשכב ולזרוק. הוא בא בשביל לעשות את ה... הזה שלו וזהו. לא היה אכפת לו מכלום" ואף הבהירה כי הוא אמנם קיבל את מה שרצה, "אבל לא רציתי בכלל" (עמ' 798). והתעקשה כי כן מדובר באונס כי "אני לא רציתי את זה... רציתי את העזרה ושלום בי. לא תכננתי שזה היה. באמת שלא תכננתי שזה יהיה הדבר הזה" (עמ' 798).

גם כאן, מתוך שהתרשמנו שמצבה האישי והכלכלי הקשים היו הדברים העיקריים שהפריעו למתלוננת 6, גם הסבירה לתהיות אלה מתקבלים על ידנו שכן המתלוננת 6 שמה דגש על העזרה הכלכלית שהובטחה לה, בנפרד מאירוע האונס שבוצע בה.

תגובתה הספונטנית לרמיזה של ב"כ הנאשם כאילו מה שכתבה לנאשם "על דברים שמקבלים צריך לשלם" ענתה "לא על חלילה, נראה לך?... לא על לשכב. נראה לך?" מה זה אמיתי? ממש לא. זה ממש לא נכון" (עמ' 799). המשיכה להסביר "על מה שהבטחת את צריך לעזור. אולי אני לא ביטאתי את עצמי נכון באותו רגע. אבל לא התכוונתי לזה. זה לא נכון" (עמ' 799). גם כשהסנגור התעקש והטיח בפניה פעם נוספת את האמירות שלה "אני לא בית זונות ועל דברים שמקבלים צריך לשלם" הבהירה המתלוננת 6 "הוא אנס אותי. את זממו. את זממו... זה היה בכוח ליד הבת שלי" (עמ' 800), תוך שהיה ניתן להתרשם מסערת הרגשות בה הייתה נתונה המתלוננת 6.

המתלוננת 6 עמדה על גרסתה גם כשעומתה עם שינויים בגרסתה. כך לדוגמה כשעומתה בחקירתה הנגדית עם תשובתה בחקירה במשטרה לשאלה האם התנגדה - "ברור, לא לא כל כך" (נ/8 עמוד 10), בעדותה בבית המשפט עמדה על כך שהתנגדה (עמ' 808). ודוק, אין סתירה של ממש בין הדברים שכן גם בבית המשפט טענה כי קפאה ותיארה את ההתנגדות כקללות, אמירות "לא רוצה", וסגירת רגליים בלבד.

עוד ידעה להסביר מדוע אפשרה לאדם ש"נדלק" עליה להיכנס לביתה כשהיא שוהה לבד בבית עת ענתה כי: "לא חשבתי שזה יגיע לדברים האלה. אני לא חשבתי שזה יגיע לדברים האלה. נקודה. לא חשבתי" (עמ' 807).

יוצא איפוא כי המתלוננת 6 עמדה בחקירה נגדית ארוכה ונוקבת במהלכה לא רק עמדה על גרסתה ונתנה הסברים מניחים את הדעת לתהיות שהופנו כלפיה, אלא ניתן היה להתרשם כי עדותה ניתנה מדם לבה ומתוך סערת רגשות, כל זאת על אף שלא ביקשה מלכתחילה לערב את רשויות החוק בשל מצבה האישי והחשש שלה מפני השלכות אירוע שכזה על חייה.

המתלוננת 6 העידה לפנינו בגילוי מוחלט, לא ניסתה, לייפות דברים כאשר חלקים רבים מגרסתה היה בהם לכאורה לפעול לחובתה. כך למשל אישרה שהנאשם צילם לה שטרות כסף עובר להגעתו; שהיא וגם הנאשם עישנו סיגריה לאחר שהנאשם בעל אותה בניגוד לרצונה בפעם הראשונה; שהיא התקשרה אל הנאשם בעת שהיה במכולת ופתחה לו את הדלת; שחרף מעשיו של הנאשם לא ניתקה עמו את הקשר באופן מידי אלא דרשה ממנו לקיים את הבטחתו לסייע לה.

במהלך עדותה מסרה המתלוננת פרטי מידע ייחודים ואף שוליים שחיזקו מהימנותה. כך לדוגמה תיארה כי הנאשם סגר את דלת החדר כדי למנוע כניסת הבת עם "ארון פלסטיק של כתר" (עמ' 778). עוד תיארה כי בין אירוע האונס הראשון לשני, בתה "הגיעה מההסעה" ונכחה בבית במהלך אירוע האונס השני (עמ' 810), כמו כן תיארה בפירוט ש"הבת שלי חזרה מהגן, הוא הביא לה טלפון, בחדר שלי היא הייתה, הוא סגר את הדלת שהיא לא תוכל להיכנס כביכול" (עמ' 811). ודוק, בחקירתה הנגדית ניסה ב"כ הנאשם להטיח בפניה כי מחקירותיה עולה כי הבת נכחה בבית מתחילת האירוע, אך המתלוננת 6 לא שינתה את גרסתה ועמדה על תיאור האירוע כפי שמסרה בעדותה ומאוחר יותר אכן הוברר כי כך גם תיארה את הדברים בחקירותיה.

מצפייה בעימות שנערך בין הנאשם למתלוננת 6 (ת/25א) ניתן להתרשם מיכולותיה האישיות הדלות של המתלוננת 6, אשר תיארה את האירוע במילים פשוטות ובמלל קצר. כך בתחילת העימות כשהתבקשה לתאר את האירוע סיפרה כי הנאשם "הבטיח שקרים. סתם. אנס וברח" (דקה 01:15). בנוסף, המתלוננת 6 התקשתה להישיר מבט אל עבר הנאשם, אך בסוגיות שהיה לה חשוב להדגיש היא הקפידה להישיר אליו מבט בזמן שהטיחה בו את הדברים. כך לדוגמה עשתה כשביקשה להדגיש שהנאשם לא נתן לה כסף (דקה 03:11), בדומה כך עשתה עת הכחישה מכל וכל כי היא סיפקה לנאשם שירותי מין תמורת תשלום (דקה 04:59), כך גם כשעמדה על כך שהנאשם לא עטה על איבר מינו קונדום (דקה 06:30) וכן כשעמדה על כך שהנאשם לא עדכן אותה בדבר היותו נשא איידס (דקה 08:17).

בנוסף, היה ניתן להתרשם מסערת הרגשות והקושי שלה להתמודד עם טענות הנאשם כאילו יחסי המין בין השניים בוצעו בהסכמה תמורת תשלום. כך לדוגמה לאורך מספר דקות, עת מסר הנאשם את גרסתו כאילו יחסי המין בוצעו בהסכמה תמורת תשלום, ניתן היה להתרשם עד כמה קשה למתלוננת 6 להקשיב לגרסה כשבכל אותה העת היא מנידה את ראשה לשלילה ומצחקקת כמי שאיננה מקבלת את הדברים שנאמרים בפניה (דקות 12:00-13:30). לקראת סוף העימות אף התפרצה המתלוננת 6 ברצף של קללות וביטויים פוגעניים כלפי הנאשם - התנהגות שלטעמנו היא התנהגות

אותנטית שנבעה מתחושותיה הקשות של המתלוננת 6 כלפי הנאשם לאור המעשים הקשים שביצע בה (דקה 13:50 וכן 16:00).

לא נעלמו מעניינו הקשיים אליהם הפנו ב"כ הנאשם בעדותה של המתלוננת 6 - לא התעלמנו מהתכתבויות מהן ביקשו ב"כ הנאשם ללמוד לכאורה על העדר הפעלת כח כלפי המתלוננת 6. אם כי, כפי שפורט ויפורט בהמשך, לתהיות אלה ניתן מענה שמקובל עלינו.

כך גם לא התעלמנו שהמתלוננת 6 אישרה שבהחדרת האצבעות הוא "הרטיב" אותה וכי בחקירה נגדית לא ענתה על שאלות הנוגעות לעניין זה תוך שטענה שלא כל כך זוכרת את זה (עמ' 806-805). אלא שעצם העובדה ש"נרטיב" אינו מעיד בהכרח על דבר על הסכמה.

כמו כן, לא נעלמה מעינינו העובדה כי המתלוננת 6 אישרה שהיא ביקשה ממנו 'לא לגמור בפנים כדי שלא תיכנס להיריון' (עמ' 806, 807), כאילו התנהל איזשהו שיח בין השניים על אופן קיום יחסי המין, עובדה שההגנה ביקשה לטעון שעומדת בסתירה לאונס שבוצע תוך הפעלת כח. אלא שקושי זה אינו מהותי שכן אין בו כדי להוכיח דווקא את שביקשה ההגנה ללמוד ובהחלט יתכן, בוודאי מתלוננת זו שכבר עכשיו איננה מצליחה להתמודד עם גידול ילדיה, תוך כדי אירוע טראומתי שכזה לפחות תבקש להימנע מסכנת כניסה להיריון כתוצאה מאירוע אונס.

זאת ועוד, הגם שבחקירות טענה כי הנאשם בעל אותה בחלק השני של האירוע (לאחר שבתה הגיעה הביתה) (נ/6 שורה 264), בעדותה לפנינו העידה כי הוא "ניסה לעשות". אין ספק כי קיים הבדל בין ניסיון לחדירה של ממש. עם זאת, לאחר שהתרשמנו מיכולותיה הדלות של מתלוננת זו ומהקושי שלה להעיד באופן מפורט על האירועים (כפי שפורט לעיל, בתחילת עדותה תיארה רק בכותרת את האירועים ומסרה תיאור מפורט רק כשהתבקשה לעשות כן), ובשים לב לעובדה כי בעדותה לפנינו תיארה שלב זה של האירוע במשפט קצר מבלי שהתבקשה להבהיר דבריה, אין באמור כדי להוביל למסקנה כי המתלוננת 6 שינתה גרסתה באופן מהותי. ודוק, ביחס לאירוע האיננס בחלקו הראשון, בסופו של יום על אף קשייה, מסרה המתלוננת 6 גרסה מפורטת ועקבית.

חיזוק לעדות המתלוננת 6

התכתבויות בין המתלוננת 6 לנאשם:

קריאת ההתכתבויות בין הנאשם למתלוננת 6 (ת/36), לצד הסברים שמסרה בעדותה בבית המשפט, מהווים חיזוק לגרסתה.

הנאשם התכתב עם המתלוננת 6 בנוגע לטענתה שבעל אותה בכח וכתב לה: "... אבל את יודעת מה זה להגיד לי דבר כזה שעשיתי לך את זה בכוח וזה לא היה בכוח? זה בלאגן."

בתגובה עונה לו המתלוננת 6: "זה בכוח אבל בסדר אבל זה וזה וזה הבטחת הבטחת איפה ה אני צריכה עזרה את לא מבין?..."

דהיינו, כבר בתחילת השיחה, הנאשם מנסה למשוך את המתלוננת בלשונה כאילו יחסי המין לא בוצעו בכח, תגובתה

המידית היא, "זה בכוח". זאת ועוד, המשך ההתכתבות מחזקים את ההתרשמות שלנו כי מה שמטריד יותר מכל את המתלוננת 6, כפי שאף העידה, היה המצב הכלכלי וחוסר יכולתה לפרנס את ילדיה - דבר, שכאמור, יש בו כדי ליתן הסבר מדוע היא איננה חוזרת על הטענה כי הנאשם פעל כלפיה בכח זו בפניו בהתכתבויות הנוספות בין השניים (עמ' 780-781).

בהמשך, מתקיים שיח בין השניים בנוגע למועד ואופן העברת הכסף מהנאשם למתלוננת 6 כשבמהלכו הנאשם שואל את המתלוננת 6: "אבל את מסכימה איתי שמה שהיה זה לא היה בכוח?"

והמתלוננת משיבה: "צודק, אבל נכון אבל אני זקוקה לעזרה את לה מבין?"

תגובה זו מתיישבת עם גרסתה שעל אף שבעל אותה בכוח, היא ביקשה להשיג לעצמה ולילדיה את הכסף שהובטח ועל כן הייתה מוכנה לאשר הדבר באופן מעושה, שכאמור עומד בסתירה לתגובתה ראשונית כמפורט לעיל.

גם בהמשך כשהנאשם ממשיך להבטיח לה כי יעביר לה כספים "ביום שני" והמתלוננת 6 עומדת על כך ש"יעמוד במילה שלו", בשתי הזדמנויות שונות, הוא מבקש ממנה - "ויותר על תגידי לי יותר כאלה יא מפגרת... בסדר אבל בלי דיבורים כאלה עוד פעם" והמתלוננת 6 משיבה לו: "לא יגיד, אבל אני רוצה לראות שאתה תעמוד במילה שלך" וכן "בלי אבל אני רוצה לראות את המילים שלך" - פעם נוספת, באופן שמתיישב עם הסבריה של המתלוננת 6, כי הדבר העיקרי שהיה לה חשוב הוא קבלת הכסף לידיה, כפי שהבטיח לה הנאשם.

בשיחה אחרת, כשהנאשם פעם נוספת מבטיח לה "טוב, בוא נראה ביום שני [להעביר לה כסף כמבוטח]...", כבדרך אגב, שואל אותה הנאשם "מי אמר לך להגיד לי את זה..."

והמתלוננת 6 משיבה: "אף אחד לא אמר לי כלום, פשוט אני בעצבים"

וממשיך הנאשם: "אז מה מעצבים זרקת לי כאילו שאני ילך למשטרה ויגיד שעשית לך את זה בכוח?"

המתלוננת 6: "כן, אני לא באמת הולכת לשום מקום ולא עושה כלום אני פשוט בעצבים."

ודוק, הגם שניתן להבין כי בכך אישרה שמעצבים היא תגיש תלונה במשטרה, הרי שבפועל תלונתה הוגשה במועד מאוחר יותר ורק לאחר שכנוע של חברתה א. ועל כן ברור כי הדברים נכתבו כלאחר יד. מה גם, כפי שצינו לעיל, מצבה האישי והכלכלי וחוסר יכולתה לפרנס ולגדל את ילדיה הם הקשיים העיקריים שהטרידו את המתלוננת 6, אף יותר מאירוע הפגיעה בה. משכך, אנו גם מקבלים את הסברה כי לא התכוונה לגשת להגיש תלונה (כפי שכתבה לנאשם מספר פעמים) בשל קשייה הרבים האחרים ולא בגלל שהדברים לא קרו באמת. פעם נוספת נציין כי הסבר זה מתיישב עם תגובתה הראשונית להתכתבות הנאשם בנושא.

נבקש להדגיש בטרם סיום - לטענת ההגנה יחסי המין קוימו בתמורה לתשלום כספי. בעניין זה, נזכיר כי מלכתחילה הקשר בין הנאשם למתלוננת 6 נעשה דרך קבוצת וואטס-אפ כללית מבלי שהמתלוננת כתבה דבר או חצי דבר שיכול לרמז על כך שהיא, כפי טענת הנאשם, מעוניינת לקיים יחסי מין תמורת תשלום. אדרבא, המתלוננת 6 פרסמה בקבוצה זו את בקשתה שיעזרו לה בכסף ומזון עבור ילדיה. הנאשם היה זה שיצר עמה את הקשר. גם אם צילם לה את אותם שטרות כסף, אין בכך ללמד כפי דברי הנאשם שהדבר נועד עבור קיום יחסי מין. אין זאת אלא חלק מאותו מצג שווא

שהנה הוא בדרכו אליה יחד עם הסיוע לו התחייב. בעניין זה, המתלוננת 6 עמדה על כך שלא קיבלה שום כסף מהנאשם, דבר הנתמך בתכתובות בין השניים בהן הוא לא מזכיר בשום דרך כספים שכבר נתן לה אלא מתרץ את הימנעותו מלעשות כן בהסברים שונים. לא נכחד כי המביט מן הצד יכול ויתהה על דרישתה של המתלוננת 6 לקבל את העזרה מהנאשם על אף שנאנסה על ידו, באופן המלמד לכאורה כי הא בהא טליה. ברם, בנסיבות תיק זה, מתוך שנחשפנו לעולמה של המתלוננת, המצוקה המאפיינת את כל רבדי חייה השונים בחייה וסדרי העדיפויות שהמציאות כפתה עליה, מסתבר ואף מקובל עלינו שהמתלוננת אולצה לקיים יחסי מין בניגוד לרצונה עם הנאשם ובה בעת, שמה את הפגיעה המינית "בצד" ומבקשת מהנאשם מתוך מצוקתה הרבה שיעזור לה כפי שהתחייב לעשות. לא בכדי, ובין כל הטענות שהוטחו בה במהלך החקירה הנגדית, הטענה ולפיה הסכימה לקיים יחסי מין תמורת תשלום הייתה זו שהוציאה אותה משלוותה כאשר היא דוחה אותה מכל וכל. לכל מי ששמע את הראיות ברור, שהנאשם בטענתו שהיה בינו למתלוננת הסכם של מין תמורת תשלום - שוב מנצל באופן ציני את מצוקתה של המתלוננת ומעוות את המציאות: היא ביקשה סיוע (בלא שום קשר למין), הוא הבטיח סיוע כלכלי נכנס לביתה וביצע בה את זממו ועתה הוא מעוות את הדברים ומנסה לציירם כאילו והיא הסכימה למעשיו.

סוף דבר, על אף קשיים אלה מצאנו ליתן אמון מלא בליבת עדותה של המתלוננת 6 לפיה הקשר בינה לבין הנאשם היה על רקע בקשתה לסיוע עבור מזון לילדיה, ולשם כך בלבד הסכימה המתלוננת שהנאשם יגיע לביתה. משהגיע הנאשם לביתה, הוא בעל אותה תוך שימוש בכח ומבלי שהיא הסכימה לכך ואף הביעה גילויי התנגדות. פניותיה לאחר אירוע האונס לקבלת סיוע חומרי מהנאשם, על אף האירוע הטראומטי שחוותה, נבעו מתוך מצוקתה הכלכלית הקשה שהאפילה על הפגיעה בה.

כבישת העדות

המתלוננת 6 כבשה את עדותה ומסרה תלונה רק בחלוף מספר חודשים מהאירוע ולאחר שא. חברתה דרבנה אותה לעשות כן. בעדותה נתנה הסבר לכבישת העדות - "פחדתי. הסתרתי הכל. לא רציתי שבעלי ידע, שהרווחה תדע. לא רציתי כלום. הסתרתי הכל בשקט, מהפחד. לא רציתי... אני אישה נשואה... העדפתי לשתוק... כי יש לי ילדים" (עמ' 779). הסבר זה, בשילוב מאפייניה של המתלוננת 6 ומורכבות מצבה האישי, הוא הסבר מניח את הדעת וסביר לכבישת העדות, במיוחד בשים לב להיות האירוע אירוע טראומטי עבורה [ראו פסיקה שעסקה בסוגיה כפי שהובאה לעיל].

אישום שביעי

המענה:

הנאשם הכחיש כי ידע שהמתלוננת 7 לוקה בפיגור שכלי בינוני, סובלת מלקות שמיעה, ואחותה משמשת לה כאפוטרופוס אולם אישר כי הכירה בביתה של א. עוד אישר הנאשם, כי באחד הבקרים נותרו השניים לבד בבית והוא ביקש מהמתלוננת 7 כי תלטפו הן בראשו והן ברגלו ותחבקו והיא עשתה כן. כמו כן אישר כי ביקש מהמתלוננת להוריד את חולצתה, היא עשתה כן, הוא ליטף את חזה והסיר את תחתוניה, אם כי הדגיש כי הדברים נעשו בהסכמה. עוד אישר הנאשם דבר קיומו של מגע מיני מלא בינו לבין המתלוננת 7 ואולם טען כי יחסי מין אלה קוימו בהסכמתה וברצונה של המתלוננת 7 ונעשו באופן מוגן. הוא אף טען, כי כשהמתלוננת 7 ביקשה להפסיק את קיום יחסי המין הוא "כיבד את רצונה, הגיע לסיפוק עצמי והלך להתקלח".

בשונה מיתר האישומים, באישום השביעי המאשימה לא מייחסת לנאשם קיומם של יחסי מין שלא בהסכמה, ומכאן, שזירת המחלוקת מצטמצמת לשאלה האם הנאשם יידע את המתלוננת על כך שהוא נשא איידס? האם עטה קונדום על איבר מינו? האם הנאשם היה מדבק בזמן קיום יחסי המין ונגזרת מכל אלה? האם הנאשם עשה מעשה העלול להפיץ מחלה?

תמצית עדותה מתלוננת 7:

המתלוננת 7, בת 39, העידה לפנינו ביום 26.10.22. המתלוננת אינה עובדת בשל מוגבלות ברגלה ומתקיימת מקצבה של ביטוח לאומי. בעת מסירת העדות, גרה עם בת זוגה, א. הוריה נפטרו ואחותה משמשת לה כאפוטרופוסית. המתלוננת הכירה את הנאשם כשהגיעה לביתה של א. עוד לפני שנרקמה ביניהן מערכת יחסים זוגית וא. הכירה לה את הנאשם שהיה שותפה לדירה.

ביום האירוע נשוא האישום, א. יצאה לעבודה בבוקר והמתלוננת נשארה עם הנאשם בביתה. היא התעוררה במיטה כשהנאשם צמוד אליה. הנאשם אמר לה "תעשי לי מה שאת היית עושה לא. כאילו כמו שאת היית מלטפת את א. ..". (עמ' 147). המתלוננת העידה שפחדה מהנאשם ועשתה כדבריו, ולאחר שליטפה את רגלו, הוא ביקש ממנה ללטף את איבר מינו והיא עשתה כן.

כך תיארה את המשך השתלשלות האירועים: "...ואז הוא אומר לי את היית רוצה כאילו את היית רוצה שנעשה את זה? אז אני אמרתי לנאשם תשמע, לפני כל זה, הוא היה אומר לי להוריד את החולצה ואז מהחולצה אחר כך הוא אמר לי תוריד את התחתונים וכאילו באמצע [...] אני הייתי קרירה באותו יום ופחדתי ופה לא התחלתי לדבר. הוא היה בא ונצמד אליי [...] הוא כאילו אחרי שהוא הכניס את איבר המין זה כמה פעמים, אני באתי אני ניסיתי לעצור אותו ברגע שהוא עשה כבר את הדבר שכאילו שהוא הכניס את איבר המין והוא עשה כבר את מה, כאילו תקני אותי, פשוט אני לא יודעת איך להגיד את המילים. ואני אמרתי לו דבר אחד, אני החזקתי לו את הכתפיים ואני אמרתי לו תשמע, אני לא יכולה לעשות את זה לבת זוג שלי" (עמ' 148).

בשלב זה, לדברי המתלוננת, היא התעמתה עם הנאשם ואמרה לו שיפסיק והוסיפה כי לא נעים לה מא. ואז: "שהוא שמע את זה אז הוא אומר לי [מתלוננת 7], את רוצה שאני אעצור? ברגע שאני אמרתי לו כן, אני רוצה כאילו לעצור את הזה. אחרי כמה שניות הוא בא אומר לי [מתלוננת 7], אל תדאגי [א.]. הבת זוג שלי, היא לא תדע מה היה" (עמ' 151).

ובהמשך: "...אני שאלתי אותו אתה גמרת? אז הוא אומר לי לא, עוד לא גמרת. אז הוא שאל גם אותו דבר אותי, אז אני אמרתי לו איך קוראים לזה, שאני כן גמרת...כי אני לא רציתי שנמשיך. עכשיו, אם במקרה, ותקני אותי, אם אני אומרת, אם במקרה ואני הייתי גומרת והוא היה גומר וחס וחלילה אני לא הייתי יודעת על המחלה של האיידס, שכאילו אני לא ידעתי מזה האם הייתי נדבקת אז אני לא הייתי לוקח סיכון. עכשיו, כאילו אין לי מה להפסיד כאן, אני יותר שאני פחדתי זה..." (עמ' 152).

לאחר שהתובעת רעננה את זיכרונה, המתלוננת הוסיפה כי הנאשם אמר לה שהיא הבחורה הראשונה שהוא מקיים עמה יחסי מין וברגע שרצתה לעצור את האקט הנאשם אמר לה שהיא עושה לו צמרמורות בגוף. לדברי המתלוננת "פה

כבר נפלתי קורבן, שכאילו אני הייתי תמימה יותר נכון" (עמ' 153).

בנוגע למחלוקת האם הנאשם עשה שימוש בקונדום, המתלוננת נשאלה תחילה בחקירתה הראשית באופן ישיר, האם הנאשם עטה על איבר מינו אמצעי הגנה. לאור התנגדותו של הסנגור (ועוד בטרם התקבל מענה), השאלה נשאלה בשנית באופן כללי יותר: "ש: איך היה איבר המין שלו?" והמתלוננת ענתה: "אני לא יודעת. אני לא זוכרת. אני לא יודעת. אני לא יודעת איך". לאור תשובה זו, התובעת שבה ושאלה את המתלוננת: "את יכולה להגיד מה היה עליו [הכוונה על איבר מינו של הנאשם]". הסנגור התנגד שוב לשאלה בניסוחה זה, ולאחר שדחינו את ההתנגדות, המתלוננת נשאלה פעם נוספת: "בזמן האירוע, מה לגבי אמצעי מניעה?" וענתה: "זה היה בלי קונדום, בלי שום דבר".

בחקירתה הנגדית המתלוננת 7 אישרה שלא ראתה את איבר מינו של הנאשם, יחד עם זאת, שבה וחזרה על כך ש"כאילו קיימנו יחסי מין בלי קונדום בלי שום דבר". לאחר שהסנגור הקשה עליה ושאל כיצד היא אומרת שהוא היה בלי קונדום מבלי שראתה את איבר מינו ענתה: "את האמת, אני לא זוכרת". בהמשך לכך, המתלוננת נשאלה מפורשות: "אוקי, אז את לא יכולה להגיד לי שהוא היה בלי קונדום, את לא יודעת. נכון?" וענתה: "נכון" (עמ' 192).

בחקירה החוזרת, (ושוב לאחר התנגדויות רבות), המתלוננת התבקשה לתאר מה ראתה או הבחינה בעת שהנאשם ביקש ממנה לבצע בו מין אוראלי וענתה: "...הוא הוריד לי את הראש, כאילו אני לא ראיתי, אני לא יודעת אם אני ראיתי את איבר המין שלו...אני לא ראיתי. אם אני משקרת או לא משקרת, אבל הוא רק הוריד לי את הראש כדי שאני אמצוץ לו את איבר המין..". (עמ' 212).

ביחס למחלוקת האם הנאשם ידע אותה על מחלתו: המתלוננת 7 הדגישה כי לא ידעה על המחלה של הנאשם וזה לא סיפר לה על כך: "בקשר גם למחלה שלו אני לא ידעתי על זה בכלל...מחלת, תקני אותי אני לא יודעת איך להגיד את המילה פשוט, איידס" (עמ' 145). על כך חזרה בהמשך עדותה מספר פעמים: "...לגבי המחלה אחרי כל מה שהיה, כל המקרה שלי ושלו אז עבר כמה זמן תקופה ובת זוג שלי [א.] גם לא ידעה שיש לו את המחלה הזו" (עמ' 156). ובדומה: "לא, אני לא ידעתי בזמן האירוע" (עמ' 159).

המתלוננת מתארת כי גילתה על המחלה של הנאשם לאחר האירוע, בעקבות כך שכתבה את שמו ב"גוגל" וקראה בכתבה שהוא חולה איידס והדביק כמה בנות בעבר. לדבריה, היו לה חששות ולא עשתה בדיקת איידס עד אשר החברות שלה וגם א. ואחותה שמשמשת עבורה כאפוטרופוסית אמרו לה שתעשה את הבדיקה. היא ביצעה את הבדיקה ויצאה שלילית (עמ' 158).

המתלוננת פירטה בנוגע לחוב שהיה לה למכולת בסכום של 2,700 ₪. באחד הימים, בעת שהיו בביתה של א. לבדם, הנאשם שהתחיל לעבוד באותו יום הציע לה שתיתן לו 2,700 ₪ לשלם לבעל המכולת והוא יעזור לה בכסף. בפועל הוא השתמש בכסף לשלם עבור נסיעות לעבודתו ובכסף שנותר הציע לה שירכשו סיגריות ומצרכים לבית והיא הסכימה. משהגיע מועד התשלום לבעל המכולת, ב- 28 בחודש, הנאשם אמר לה שאין לו את הכסף והוא ישלם לה ב-10 בחודש. המתלוננת נאלצה להתחנן לבעל המכולת שידחה את התשלום. משהגיע ה-10 בחודש, הנאשם שוב אמר לה שאין לו כסף ולאחר שאמרה לו שתפנה למשטרה, הוא הציע לה שהוא ילווה מא. 1800 ₪. כך שלמעשה הוא ניצל גם אותה וגם את בת זוגה כי הוא מעולם לא החזיר להן את הכספים.

דיון והכרעה:

בשונה מכל יתר האישומים, באישום זה, אין טענה כי יחסי המין נעשו שלא בהסכמתה החופשית של המתלוננת והעבירה המיוחסת לנאשם היא של מעשה העלול להפיץ מחלה. משכך, הקביעות העובדתיות תהיינה בזיקה לעבירה זו בלבד.

לגופם של דברים, ובתמצית, התרשמנו כי המתלוננת 7 תיארה את הדברים שחשה וחוותה, מנקודת מבטה כהווייתם, מבלי להוסיף או לגרוע. אף שמדובר בעדה בוגרת, וורבאלית שעל פניו מבינה את שהיא נשאלת, תשובותיה היו מעט ילדותיות, נאיביות, פשטניות אך ישירות וכנות. המתלוננת לא אחת התנצלה לגבי האופן שבו היא מתנסחת, וביקשה מהתובעת לתקן אותה, (הגם שלא היה צורך בכך). בדומה, מספר פעמים, לא "מצאה" את המלה המתאימה ושוב ביקשה את עזרת התובעת.

המתלוננת לא זכרה חלק מהפרטים שמסרה בחקירתה ואולם לא השלימה את הפרטים הללו מראשה אלא ציינה שאינה זוכרת ונזקקה לא אחת לריענון. חרף כעסה של המתלוננת על הנאשם, (שאותו לא הסתירה), היא נמנעה מלהגזים או להפריז ביחס למעשיו. חשוב מכך, המתלוננת ביקשה לדייק בתיאוריה גם כאשר היה בכך לכאורה לפעול לטובת הנאשם או לעורר תהיות ביחס לגרסתה.

כך למשל, הסבירה את סירובה להמשך יחסי המין, לא בשל כך שלא רצתה בקיום יחסי מין אלא בשל רגשות האשם מכך שהיא "בוגדת" בא. בדומה, תיארה כי לאחר שסירבה לבצע מין אוראלי, הנאשם לא כפה זאת עליה בכוח. כך נהגה גם ביחס לאחת מהשאלות העיקריות השנויות במחלוקת הנוגעת לשימוש שעשה הנאשם, אם לאו, בקונדום. לו כל רצונה של המתלוננת היה להעליל או להפריז או אז בנקל, הייתה אומרת למשל שנקט באלימות וכי ראתה בעיניה את איבר מינו של הנאשם ללא קונדום.

מדובר במתלוננת, מונמכת קוגנטיבית, הסובלת מקשיים פיזיים רבים, נעדרת תחכום לא כל שכן מאפיינים עברייניים. בעניין זה, חרף הרצון של ההגנה להאירה באור שלילי שלא לומר בריוני, (בהסתמך על השיחות שלה עם הנאשם ובהן היא דורשת ממנו שיחזיר לא. את הכסף), הרושם כי מדובר במתלוננת נאיבית אינו משתנה, ואולי אף מתחדד. בשיחות אלו המתלוננת מזכירה באופן מעט ילדותי את ה"אח השוטר" שנכנס לתמונה ובהמשך את הידיד "הסמוי" שגם נחלץ לסייע. משיחות אלו ניכרת דווקא מצוקתה הכלכלית של המתלוננת שלא יודעת כיצד תסתדר ב 28 לחודש כאשר תצטרך לשלם את חובה, לצד הצער מכך שהנאשם פגע גם בחברתה א. למעשה, יותר משהיא "מאימת" על הנאשם, היא מתחננת שיחזיר לה את כספה. לא בכדי שיחות אלו לא עשו רושם רב על הנאשם, ולא הניעו אותו להחזיר לה את כספה.

על כעסה של המתלוננת ומצוקתה הכלכלית ניתן ללמוד מדבריה בסיום עדותה לפנינו, בהם ראתה לבקש מבית המשפט שיעשה צדק ואולם, לא ביחס לעבירה של הפצת מחלה או אינוס אלא ביחס לכספים שהנאשם לקח ממנה (הגם שהוא כלל לא מואשם בכך): "תראו אני מקווה שהצדק הזה יהיה בסדר. זה ההחלטה שלכם. זה שאני לא קיבלתי את הכסף, אני נפלתי קורבן. לא רק אני אלא גם הבת זוג שלי.. " (עמ' 213).

התיאור של המתלוננת מכך שנעלבה מהנאשם בשל כך שבסיום המגע המיני בניהם לא התייחס אליה, היה כן ואותנטי, כפי שהיו רבות מתשובותיה: "אמרתי לו...כאילו מה, אתה לא מתייחס אלי בשום דבר אחרי מה שאתה עשית? מה הוא היה עושה? הוא היה בודק בטלפון" (עמ' 151). המתלוננת הרבתה לציין כי היא תמימה ויכול שזו הבנתה בדיעבד. מכל מקום זו גם התרשמותנו.

בשל מאפייני המתלוננת 7 לא מן הנמנע כי הנאשם, בתחכומו כי רב, הצליח בקלות רבה ו"במתק שפתיים" לתמרן

אותה, להפעיל עליה מניפולציות גם בהקשר לאותם כספים נטענים, וגם ביחס ל"משיכתו" הגופנית אליה עובר, ובמהלך קיום יחסי המין: "הוא היה בא ואומר לי את הבחורה הראשונה...כאילו אני בחורה הראשונה ואני כאילו עושה לו צמרמורות בגוף". הנאשם אינו מכחיש שאמר לו שהיא גורמת לו צמרמורת והנאה ולא יכול היה לעצור מלצחוק כשהטיחו בו בחקירתו שאמר למתלוננת שהיא הבחורה הראשונה שקיים עמה יחסי מין (ת/26, עמ' 13).

מתוך שאנו מוציאים את המתלוננת 7 מהימנה, אנו מקבלים את דבריה לגבי כך שהנאשם לא יידע אותה שהוא נש אידס. האופן שבו תיארה את חששה מגילוי זה, הפעולות אותן ביצעה עובר לגילוי (בדיקה בגוגל) ולאחריו (בדיקת אידס) מוסיפים לדבריה ממד נוסף של אמינות ולא מצאנו מקום לפקפק בהם.

באשר לשאלה האם הנאשם עטה קונדום, המתלוננת אמרה בחקירתה הראשית כי הנאשם היה ללא קונדום וחזרה על כך גם בחקירתה הנגדית. אף שכך יכול ומדובר בהסקה בלבד שכן בהמשך חקירתה הנגדית, הסבירה כאמור שלא ראתה איבר המין במהלך קיום יחסי המין וכך גם לא ראתה כאשר הנאשם ביקש שתבצע בו מין אוראלי. המתלוננת אישרה שאינה יכולה לשלול שהנאשם עטה קונדום. במצב דברים זה, הגם שגרסת הנאשם ביחס לאישום זה רחוקה הייתה מלשכנע, מתוך עדות המתלוננת, נוצר ספק בנוגע לשאלה עובדתית זו. ספק ממנו זכאי הנאשם ליהנות.

טרם סיום פרק זה, מוצאים אנו מקום להעיר בנוגע לניסוחו של כתב האישום והנלמד ממנו. בעניין זה, בסעיף 8 לעובדות כתב האישום מתואר: "המתלוננת 7 דחפה את הנאשם ואמרה לו פעם אחר פעם כי היא רוצה להפסיק שכן איננה מעוניינת לפגוע בא. וכי מעשיה עמו מהווים בגידה בא. הנאשם בתגובה השיב כי א. לא תדע והתעלם מדבריה. המתלוננת 7 שכבה במיטה ולא אמרה דבר במשך 20 דקות בהן הנאשם המשיך לבעול אותה...". למעשה, גם בעדותה בבית המשפט במענה לשאלות התובעת, המתלוננת תיארה כי בשלב מסוים, במהלך קיום יחסי המין היא פחדה, אמרה לו שהיא לא יכולה לעשות את זה לחברתה והוסיפה: "התחלתי להיאבק איתו כאילו לעצור אותו...הוא כאילו אחרי שהוא הכניס את איבר המין איזה כמה פעמים, אני באתי אני ניסיתי לעצור אותו ברגע שהוא עשה כבר את הדבר, שכאילו שהוא הכניס את איבר המין...".

על פניו, ניתן ללמוד מן המתואר כי משלב מסוים, יחסי המין לא היו בהסכמתה החופשית של המתלוננת (ואין זה משנה מדוע סירבה לקיים יחסי מין), ולמצער, נעשו כאשר הנאשם "עוצם עיניו" או לכל הפחות, אדיש, לגבי כך שהם נעשים שלא בהסכמתה. המאשימה, מטעמיה, בחרה לייחס לנאשם אך ורק עבירה של מעשה העלול להפיץ מחלה. למעשה, גם במהלך עדותה בבית המשפט התובעת הצהירה כי ככל שהמתלוננת תחזור על דברים שמסרה במשטרה (שעל בסיסם יש להניח נוסח סעיף 8), ולא תוסיף עליהם, או אז לא תבקש להרשיעו בעבירה נוספת (עמ' 150-149).

ודוק, מקום בו המאשימה, מטעמיה, סבורה הייתה כי אין ראיות מספיקות לייחס לנאשם עבירת אינוס, או אז היא אינה יכולה לנסח כתב אישום שהמתואר בו מגלם עבירה כזו בבחינת "להיות בלי ולהרגיש עם", וחבל שכך.

עיתונאית ליאור שלו

תמצית עדותה של ליאור:

ליאור העידה לפנינו ביום 13.11.22. במסגרת עדותה הראשית פירטה כי היא עוסקת כעיתונאית תחקירים עבור אתר "מאקו". היא בעלת תואר ראשון בקרימינולוגיה ולומדת לתואר שני גם כן בתחום זה.

תחילת עבודתה על התחקיר בעניינו של הנאשם נעשתה לאחר שראתה פוסט בפייסבוק של כותבת אנונימית (להלן: "האנונימית") שם נכתב שבחור בשם "דקל ששונקר" שפגע בה עתיד לשבת בכלא. היא יצרה קשר עם כותבת הפוסט, שאלה אותה לגבי הנאשם "מה הסיפור שלו?". האנונימית הפנתה אותה לכתבות קודמות שהיו בנושא. לאחר תקופה, האנונימית פנתה אליה שוב עם קישור לפרופיל פייסבוק של "מתנאל ששונקר". היא נכנסה לפרופיל, ראתה שיש בו תמונה של "דקל" והבינה שמדובר באותו אדם. האנונימית סיפרה לה "שזה הוא" (הכוונה שזה הוא זה שפגע בה).

היא החלה לעקוב אחריו בפייסבוק ולהיכנס לפוסטים שהוא מפרסם. בשלב מסוים, האנונימית יצרה עמה קשר וסיפרה לה שהנאשם פגע בחברה שלה אולם לא הייתה מוכנה למסור את פרטיה. (יצוין כי כפי הנלמד, בשלב זה ליאור ידעה את שמה הפרטי של האנונימית הזוהה לזה של א.). לדבריה, היא הבינה "כי יש כאן איזשהו סיפור".

באותה תקופה הנאשם היה פעיל מאוד בקבוצת פייסבוק באשדוד והוא העלה פוסטים שקשורים לעיסויים, תרומות לנזקקים, לרבות פוסט שבו הוא מחפש אישה שיוכל לפרוק בפניה את שעל ליבו. ראתה שאחת התגובות לפוסט זה הייתה מבחורה בשם א. שכתבה שהיא תשמח לשוחח ולעזור לו ובהמשך גם עשתה לו "לייק". הבינה שהם בסוג של קשר ולכן פנתה אליה.

עם יצירת הקשר, א. מיד אמרה לה שהיא חייבת לספר לה משהו ובהמשך פירטה שהנאשם אנס מישהי שהיא מכירה אצלה בבית. היא חושבת שא. דיברה על מתלוננת 1 או מתלוננת 3. מכיוון שהיא הבינה שהציבור עלול להיפגע ממעשיו של הנאשם, וכמי שלומדת את התחום הזה, הבינה שהיא לא יכולה להתעלם ממה שנאמר לה ויצרה עמן קשר באופן מהיר.

המתלוננות 1 ו-3 אמרו לה שהנאשם פגע בהן אבל לא הגישו תלונה במשטרה "כי הן לא מאמינות בגוף הזה". היא פנתה לאנונימית על מנת שתקשר אותה עם חברה שלה שלדבריה נפגעה מהנאשם והיא שוב סירבה. בדיעבד, התברר לה שאותה חברה שנפגעה היא המתלוננת 7.

היא הסבירה למתלוננות את החשיבות בהגשת תלונה למשטרה, אך הן סירבו. העדה העידה שהיא יכולה הייתה להסתפק בפרסום התלונות ו"להמשיך בחייה", אולם החליטה לעזור למתלוננות להגיע למשטרה ולהתלונן.

באשר למתלוננת 3, לדבריה היא "מאוד הסבירה לי כמה היא לא מוכנה ללכת למשטרה להגיש תלונה. כשהיא סיפרה לי את הסיפור שלה הבנתי שיש כאן משהו חריג, משהו שחייב להיות, שהמשטרה תדע ממנו" (עמ' 278). ליאור נסעה בעצמה מתל אביב לבאר-שבע כדי לקחת את המתלוננת 3 לתחנת המשטרה. היה למתלוננת 3 קשה מאוד להיכנס לתחנה והיא ממש שכנעה אותה והבטיחה לה שהיא מחכה בחוץ והיא תהיה שם בשבילה. המתלוננת 3 סיפרה לה שהנאשם נתן לה משקאות וסמים, הם נרדמו "ואז היא התעוררה באמצע הלילה כשאיבר המין שלו בתוכה...ואני זוכרת שהיא אמרה לי שהיא ממש רצה החוצה וממש בכתה לאלוהים למה זה מגיע לי. כשאני שמעתי את זה כבן אדם הרגשתי שאני לא יכולה להתעלם..." (עמ' 279). מהשיחה עם מתלוננת 1, זוכרת שהיא לה סיפור דומה. דרך א. הגיעה גם אל מתלוננת 6 שסיפרה לה שגם היא נפגעה על ידי הנאשם בביתה, מול הילדה שלה, אחרי שביקשה תרומות בקבוצת פייסבוק.

ליאור הסבירה, כי המניע העיקרי שלה בכל הסיפור היה ההבנה שאם היא לא תעזור למתלוננות, הן לא תיגשנה עצמאית למשטרה "כי הבנתי שזה לא עוד סיפור. אלא הן צריכות את העזרה שלי כבן אדם כדי שזה יתגלגל למשטרה" (עמ' 280).

באותה תקופה היא פעלה תחת פרופיל פיקטיבי שבו ציינה שנפגעה מהנאשם והיא תשמח לדעת האם עוד אנשים נפגעו ממנו. לטענתה, "היום אני יודעת שזאת טעות, אבל למעשה כך גם הגעתי לעוד אנשים". היא פרסמה את הכתבה רק לאחר שהמתלוננות הגישו תלונה במשטרה: "אני לא עשיתי שום דבר תקשורתי לפני שהוא נעצר כי לא רציתי לפגוע בחקירה הזאת והבנתי שהתפקיד שלי כעיתונאית, פה, קטן מהתפקיד שלי כאדם..." (עמ' 283).

בחקירתה הנגדית הסבירה, כי אינה יודעת מי עוד הגיש תלונה נגד הנאשם מעבר למתלוננות שהייתה עמן בקשר (ובחור נוסף שדיבר על כספים ותיארה את עניינו במשטרה). באשר לפתיחת הפרופיל הפיקטיבי הסבירה: "אני לא יודעת מה פסול או לא פסול. אני לא חתמתי על איזשהו אתיקה כשאני נכנסתי לעבוד במאקו. אני כן יכולה להגיד לך שאני מודה שלפתוח פייסבוק פיקטיבי ולפרסם, 'אני נפגעתי', הייתה טעות מבחינתי כאדם, לא כעיתונאית" (עמ' 361).

לדבריה, כאשר הבינה שא. נחקרה כחשודה היא גוננה עליה: "כי א. קישרה אותי לשלוש בנות או ארבע ובגלל ההערה הזאת שאמרה השוטרת... אז אני רציתי לשמור עליה ולהבהיר לחוקרת שא. היא לא בצד השני" (עמ' 363).

ביחס לשאלה האם התרשמה שא. כעסה על הנאשם כי אנס את בת הזוג שלה, ענתה בשלילה והוסיפה: "אני לא יודעת, מאיפה אני יודעת מה עובר לה בראש... אני זאת שפניתי לא. ..זה לא שהיא באה אלי ואמרה לי אני כועסת עליו, בואי נעשה... אני פניתי אליה כי ראיתי שהיא הגיבה לה [צ"ל לו] בפוסט שהוא מחפש מישהי לפרוק, אני לא יודעת ואני פניתי אליה והיא שיתפה אותי...". היא לא בטוחה לגבי סדר התלונות ששמעה: "אני פניתי ל[א.]. ולדעתי הראשונה ששמעתי מהאירוע שלה, הי(ת)ה [מתלוננת 3]..." (עמ' 366).

כשנשאלה לגבי הפרטים שמתלוננת 1 מסרה לה ענתה: "אני זוכרת [מתלוננת 1] כן מאוד, שאחרי האירוע היה ביניהם התכתבות בה הוא איים כי אם היא תתלונן במשטרה הוא יתאבד, זה אני זוכרת טוב מאוד. לגבי מה שהיה באותו לילה, אני לא בדיוק זוכרת, אני לא זוכרת אם היה שם אונס או לא..." (עמ' 367).

טענות ההגנה ביחס לעיתונאית ליאורה:

להגנה יש טענות, מלוא הרימון, כלפי העיתונאית ליאורה. כך ובתמצית נטען כי: "הגב' שלו כדי לקדם את האינטרס האישי שלה, פעלה בניגוד לחוק תוך שהיא משבשת ביודעין מהלכי משפט, מתאמת בין עדויות, נפגשת עם מתלוננות לפני ואחרי חקירתן ועושה כל העולה על רוחה בחסות משטרת ישראל אשר לרגע לא סברה כי יש מקום לחקור אותה באזהרה" (סעיף 157 לסיכומי ההגנה); "מרגע שהגב' שלו שמה לה למטרה את הנאשם, היא הפכה לאובססיבית כלפיו, תוך כדי שהיא פעלה נמרצות על מנת שכל האנשים שנפגעו מדקל, יסורו למשטרה ויגישו תלונה..." (שם סעיף 159); "המדובר בתלונות מהונדסות אשר עברו דרך מוחה האפל של הכתבת, והועברו על ידי היחידה החוקרת באמצעות המתלוננות... העדות נמסרה אמנם על ידי המתלוננת, אולם המח מאחורי העדות, שייך לכתבת..." (שם סעיף 160).

לא מצאנו ממש בטענות הנ"ל. ונסביר:

למקרא הסיכומים כמו גם חקירתה הנגדית של הכתבת, יכול בטעות להיווצר רושם כי המעשים המיוחסים לנאשם והתלוננות השונות, באו לעולם אך בעקבות התחקיר אותו ערכה. בפועל, התמונה שונה תכלית שוני.

אנו יודעים באופן פוזיטיבי מתוך חומר החקירה, כי הרבה לפני מעורבותה של הכתבת, המתלוננת 1 הטיחה בנאשם כי פגע בה מינית כפי שהדבר מוצא ביטוי בתכתובות ביניהם בתאריכים 4-6.10.21 (ור' הפרק שדן בכך). בדומה, נלמד

מחומר הראיות כי המתלוננת 3 סיפרה לא. על מעשיו של הנאשם וזאת בשים לב לכך שמתלוננת 1 מטיחה בנאשם, באותן תכתובות, שהיא יודעת שיש עוד מתלוננת אחת שהוא פגע בה. מתוך עדותה של הכתבת, אנו למדים שגם הטענה כי הנאשם פגע במתלוננת 7 מצאה ביטוי בפוסטים של האנונימית טרם החלה את התחקיר.

אכן, הכתבת הייתה זו שעודדה את המתלוננות לגשת למשטרה, הסבירה להן על ההליך, נסכה בהן ביטחון ולא זו בלבד, סייעה להן פיזית להגיע למשטרה. ברם, כפי שפורט באריכות, ברובם של המקרים מדובר במתלוננות מוחלשות, נעדרות כל תמיכה, מתלוננות הבאות משולי החברה הישראלית שאינן בוטחות במשטרה ובגורמי ממסד אחרים. כפי שכבר ציינו, ההליך של הגשת תלונה בעבירות מין מטבעו, קשה מורכב וכרוך בתשומות נפשיות ופיזיות רבות. עבור המתלוננות בתיק זה, ההליך קשה שבעתיים. בנסיבות העניין, הדרך בה פעלה הכתבת, כאשר כפי דבריה יצאה מ"כובעה" כעיתונאית והחליטה ברמה האישית והאנושית לסייע למתלוננות, לא רק שאינה פסולה, אלא היא מבורכת וראויה.

זאת ועוד, אין חולק כי העיתונאית ליאור היא בבחינת "חוט מקשר" בין (חלק) מהמתלוננות והגעתן למשטרה. היא זו שעודדה אותן להגיש תלונה ואת חלקן אף הסיעה לתחנת המשטרה (כשהיא ממתינה מחוץ לתחנה בזמן שהן מוסרות תלונה). ואולם אין בכך ללמד בשום צורה כי אגב הסיוע שהעניקה להן, שתלה בפיהן גרסה ורקחה מזימה שנועדה להפיל את הנאשם על לא עוול בכפו. כל מתלוננת שהייתה בקשר עם ליאור העידה ונחקרה ארוכות על קשר זה. חלקן לא היו שבעות רצון מקשר זה, חלקן תיארו קשר קצר שכל תכליתו עזרה טכנית בהגעה לתחנת המשטרה כשבא לידי סיום מיד לאחר מכן. ודוק, אף לא אחת מהן טענה כי שודלה לשקר ולהעליל על הנאשם דברים שלא עשה. למעשה, גם להגנה אין כל ראייה לפעולה זדונית שביצעה העיתונאית. נדמה כי בשל כך, נכון היה להימנע מלהתבטא באופן כה נחרץ ומכפיש ולייחס למעשיה מניעים פליליים.

אכן, ביחס לא. ומתלוננת 7 מוטב היה כי קבלת גרסתן תעשה בנפרד ואולם, ליאור העידה כי היא אינה חוקרת משטרה. א. הייתה יותר וורבאלית מהמתלוננת 7 (בדומה גם להתרשמותנו) כאשר בכל מקרה נזכיר כי א. ומתלוננת 7 הן בנות זוג שממילא גרו ביחד ודיברו על מעשיו של הנאשם טרם מעורבותה של ליאור, וכי בעניינה של מתלוננת 7 גם לא הוגש אישום בעבירת אינוס.

יתרה מכך, נגד הנאשם הוגשו תלונות במשטרה על ידי מתלוננות נוספות ללא מעורבותה של ליאור ומבלי שהכירו את א., מתלוננת 1 או המתלוננת 3 (ר' למשל מתלוננת 2 ומתלוננת 5). עצם קיומן של מתלוננות נוספות המתארות פגיעה מינית במקומות זמנים שונים מאלו שתוארו על ידי המתלוננות שהיו בקשר עם הכתבת, חותר אף הוא תחת הטענה שהתחקיר הוא זה ש"הוליד" את אותן תלונות ואין בלתו. לכך נוסיף דבר קיומן של ראיות מפלילות עצמאיות, שאינן קשורות לכתבת ומחלישות את טענות ההגנה, החלשות ממילא, בעניין זה.

זאת ועוד, בטענת ההגנה מובלעת ההנחה לפיה המתלוננות 1, 3 ו-7 עשו יד אחת עם הכתבת ליאור להפיל את הנאשם, תיאמו עדויות ובנו גרסת בדים. טענה זו מתעלמת מכך שהמתלוננת 1 אינה מכירה את מתלוננת 3 ועל כן לא ברור מדוע תשתפנה פעולה האחת עם השנייה בהפללת הנאשם. בדומה, כמעט ואין היכרות בין מתלוננת 3 לבין א. במצב דברים זה, גם אם א. לכאורה כועסת על הנאשם (נוכח סברתה שאנס את חברתה) לא ברור מדוע המתלוננת 3 תשתף פעולה עם כעסה זה.

באשר לטענות ההגנה על כך שהכתבת ליאור הפרה את כללי האתיקה העיתונאיים, הרי בית משפט זה אינו יושב בכובעו כבית הדין לאתיקה מטעם מועצת העיתונות.

שתי הערות טרם סיום פרק זה.

הערה ראשונה, נוגעת לכך שההגנה, במסגרת החקירות הנגדיות, הטיחה בכתבת ליאור דברים שלכאורה מסרה במשטרה לגבי התיאורים ששמעה מהמתלוננות בנוגע למעשיו של הנאשם. בדומה, על בסיס הדברים שהכתבת מסרה במשטרה, המתלוננות נשאלו לגבי פרטים שלכאורה מסרו לכתבת ושונים מעדותן לפנינו. אף שכך, אמרותיה של הכתבת במשטרה לא הוגשו לעיונינו באופן שניתן יהיה לבחון הטענות לעומקן.

הערה שניה נוגעת לחשיבות הרבה של "עיתונאות חוקרת", בין שהדבר נוגע להתנהלות הרשויות, גורמים עסקיים או עבירות פליליות. פעמים רבות חקירות משטרתיות שהובילו להגשת כתבי אישום ובהמשך למיצוי הדין עם עבריינים, הורתן בתחקיר עיתונאי מקצועי ואמיץ.

ברי כי תחקיר העיתונאי הינו אך תחילתו של הליך ולא סופו, וחרף חשיבותו, אין בו משום מתן היתר בלתי מוגבל לפריצת הגדרות. בסופם של דברים, בית המשפט הוא זה שמתפקידו לבחון את קבילותן של הראיות והמשקל שיש לתת להן בשים לב לאופן התגבשותן. במקרה הנדון לא מצאנו כי מעורבותה של העיתונאית ליאור היה בה כדי לפגום במשקל אותו הענקנו לגרסת המתלוננות.

הערכת גרסת הנאשם:

עדותו של הנאשם לפנינו כמו גם גרסתו בכללותה, הותירה רושם שלילי עז. חרף רצונו של הנאשם ללמד על עצמו כאדם פשוט, הסובל מחולאים רבים, העובד למחייתו ומבקש לסייע לזולת ככל שידו משגת, בפועל מדובר בנאשם מתוחכם, חד לשון, מניפולטיבי שלא בחל בשום דרך לצורך מימוש מאווייו המיניים. הנאשם פעל, שלא לומר "עבד", במשך תקופה באיתור מתלוננות מוחלשות דרך פרסומים ברשתות החברתיות (בעיקר באמצעות הפייסבוק) ומשאלו נמצאו, הפעיל עליהן מניפולציות תוך שימוש במצגי שווא, ניצול ציני של מצוקתן והכל תוך התעלמות מרצונן. את מעט הכסף שהרוויח "השקיע" בקידום תכניות שרקם שתכליתן ניצול מיני של אותן מתלוננות.

הנאשם לא סיים 12 שנות לימוד, אין לו תעודת בגרות והוא נעדר השכלה אקדמאית כלשהי, לא במשפטים, לא במחשבים לא בפסיכיאטריה, ולא בכלל. הנאשם לא שירת בצבא, הוא אינו מדריך קרב מגע, אינו מומחה בנשק ואינו בעל רישיון להחזיק נשק.

למעשה, מדובר באדם חסר אמצעים כלכליים, המוכר ברווחה ונתמך על ידי הביטוח הלאומי עם חובות בהוצאה לפועל. אין לו רכוש הרשום על שמו והוא לא עתיד לקבל ירושה בשווי רב ממאן דהוא (לטענתו הוא חתם על כך שכל מה שהוא אמור לקבל מהעזיבון של אביו, אם בכלל, יועבר לאמו)(עמ' 858). בתקופה הרלוונטית, הנאשם עבד תקופה קצרה של חודשיים, בסופי שבוע בלבד, כשומר בכניסה לקניון ללא נשק (וגם ביחס לעבודה זו לא הוצגה כל תעודה או מסמך שילמדו על איזו שהיא הכשרה שעבר) (ת/10, עמ' 3-2). בחלק מהתקופה הנאשם לא יכול היה אף לממן לעצמו מקום מגורים ועל כן חָלַק דירת חדר קטנה יחד עם א. כאשר על פי ההסכמה ביניהם היא זו שמשלמת את שכר הדירה והוא משלם את ההוצאות.

אף שכך, הנאשם, כזיקית, מציג עצמו כבעל יכולות, אמצעים, קשרים, והכשרות שונות בהתאם לסיטואציה, ובלבד שיהיה בכך כדי ליצור עבורו הזדמנויות להימצא ביחידות עם מי מהמתלוננות ובתוך כך לפגוע בהן. הנאשם עושה בחלק

מהמקרים שימוש בשם נעוריו (לדבריו) "נתנאל" ובחלק האחר בשם "דקל", לעיתים במקביל, על מנת לטשטש זהותו או לבסס יחסי אמון עם המתלוננת.

הפסאדה של פילנתרופ שכל כולו כוונות טובות לסייע לשם שמיים גרמה לכך שהמתלוננות שלא הכירו את הנאשם, בטחו בו, התקרבו אליו ואפשרו לו את אותה "שעת כושר" לתקוף אותן מינית. במובנים מסוימים, וביחס לחלק מהאישומים, ניתן לראות בהזמנת הנאשם לשהות בנוכחות המתלוננות בכסות של אדם שבא לסייע להן, משום הטעיה ומרמה שכן הן מבחינתן רואות בו כמי שמנסה לעזור, הוא מבחינתו רואה בכך הזדמנות לממש יצריו המיניים.

כך באישום השני, יצירת הקשר עם המתלוננת נעשית בכסות של משפטן המעוניין לסייע למתלוננת בתביעת רשלנות ובהמשך כמדריך קרב מגע; באישום השלישי, יצירת הקשר הראשוני עם המתלוננת נעשה לכאורה על מנת לסייע לה כלכלית; יצירת הקשר באישום הרביעי נעשית לכאורה מתוך כוונה לסייע לה בחובות; באישום החמישי יצירת הקשר נעשית לדברי המתלוננת כאשר הנאשם מציג עצמו כמטפל רגשי שיכול לסייע לה להתגבר על תקיפה מינית שעברה. לדברי הנאשם הקשר עם המתלוננת נוצר על מנת שתסייע לו באיתור מכרה באמצעות המרשתת; באישום השישי יצירת הקשר נעשית לכאורה על מנת לסייע למתלוננת ברכישת מזון לילדיה. במרביתם המוחלט של המקרים, הנאשם הוא זה שיוזם את הקשר לאחר שקרא פוסט שהמתלוננות העלו.

אין המדובר בהסקה שכן הנאשם ב"פרץ של כנות" ציין זאת במפורש. כך למשל, ביחס למתלוננת 4 ציין: "לגבי [מתלוננת 4] כן באתי אליה במטרה לעזור לה בכל מה שביקשה אבל בראש באתי להציע לה הצעה מינית ולשכב איתה. ש: אז אני מבינה ממך זה שהיא לא ידעה שזו הכוונה של[ך]? ת: היא לא ידעה אבל כשישבנו אצלה בבית הצעתי לה אמרתי לה שתלך ללבוש טייץ ואני מוכן לשלם על זה, היא סירבה עד שבסוף הגענו לעמק השווה..." (ת/28, עמ' 2).

תשובותיו במשטרה לחשדות ולראיות שהוטחו בו היו מיתממות, מתפתחות, מתחמקות חלקן מתריסות והכל תוך שילוב אמירות קורבניות לגבי העוול שנעשה לו. חלק מהתשובות ומההסברים שמסר הנאשם הותאמו לראיות מפלילות חד משמעיות שהוטחו בו (בעיקר תכתובות ושיחות טלפון) כאשר הנאשם מחד גיסא מבין כי לא יוכל להכחישן ומאידך גיסא שולל את הפלילות הנלמדת מתוך אותם מעשים. רבים מהסבריו אינם עומדים במבחני היגיון ושכל ישר, עומדים בסתירה לראיות אחרות ונעדרים כל תימוכין.

הנאשם הגדיל עשות כשבעדותו בבית המשפט טען כי החוקרת הראשית בתיק ניסתה לפתות אותו תוך כדי החקירה: "שמתחילה לרקוד לי על השולחן ולובשת אדום, והיא עושה לי ככה אתה נמשך אלי? ויושבת על השולחן עם רגליים חשופות והיא עושה לי ככה אתה נמשך אלי? ...כנראה הבינה שאני נמשך לבחורות מלאות, והיא בחורה מלאה מן הסתם"; "היא עושה לי ככה מבליטה את החזה שלה..."; "שהיא לבשה שמלה מיני אדומה והיא התחילה לפתות אותי דרך השמלה הזאת" (ראה עמ' 728-729). יצוין, כי חרף טענות קשות אלו, החוקרת קים שהעידה לפנינו לא נשאלה ביחס להתנהלות המתוארת. יותר משיש בגרסתו השקרית בעניין זה כדי ללמד על פגמים שנפלו לכאורה בחקירתו של הנאשם, יש באמירות אלו ללמד על עיסוקו האינטנסיבי של הנאשם במין, כאשר גם בהיותו עצור תחת חקירה קשה כשמיוחסים לו חשדות חמורים, הוא עסוק בחזותה ומיניותה של החוקרת. לא בלי קשר, בהתייחסו למתלוננת 4, הנאשם ראה לנכון להדגיש כי ביקש ממנה לא ללבוש "טייץ" "כי אותי זה מושך ואני ביקשתי שהיא לא תלבש" (עמ' 745); ביחס למתלוננת 2 "גינג'יות זה מטורף"; בהתייחסו למכרה שלו ז. הנאשם מאשר כי נגע בחזה בעת שישבו בספסל ציבורי בנוכחות א. שהעירה לו על כך. כשנשאל בנוגע לכך במשטרה, ענה: "יש לה חזה גדול מה אני אשם" (ת/26, עמ' 35); הוא נמנה על "קבוצות של פורנו" בטלגרם (ת/28, עמ' 4-5).

באשר למתלוננות, הנאשם הקפיד לאתר מתלוננות שמסיבות שונות הן נמצאות במצוקה, מוחלשות ועל כן קל לנצלן, וכפי שיפורט להלן, רובן חוו תקיפה מינית בעברן כאשר הנאשם מודע לכך. חלקן סבלו ממצוקה כספית קשה (עד כי לא הייה באפשרותן לרכוש לעצמן או לילדיהן מזון), חלקן מונמכות קוגניטיבית, כאשר בחלק מהמתלוננות ניתן למצוא שילוב של המאפיינים המתוארים לעיל.

המתלוננת 1 עברה אינוס קשה בילדותה וחשפה בפני הנאשם את דבר הפגיעה המינית שעברה. המתלוננת 2, מגיעה מבית חרדי, מאובחנת כפוסט טראומתית על רקע פגיעה מינית, ידעה את הנאשם על כך שנפגעה מינית. המתלוננת 3 חולת אפילפסיה, צרכנית סמים, אינה עובדת, ללא מקום מגורים קבוע, נעדרת כל יכולת כלכלית. המתלוננת 4 אם חד הורית, בעת הרלוונטית הגיעה לכדי חרפת רעב. פרסמה במרשתת שהיא זקוקה לסיוע. המתלוננת 5 קטינה בת 13 (!) במועד הרלוונטי עברה פגיעה מינית ושיתפה את הנאשם בכך. המתלוננת 6 מאובחנת כלוקה בפיגור שכלי קל, אם לשלושה ילדים קטינים נעדרת יכולת כלכלית ונזקקת לסיוע למזון לילדיה. המתלוננת 7 לוקה בפיגור שכלי בינוני, ומונה לה אפוטרופוס.

וביתר פירוט, ביחס לכל אחד מן האישימים:

ביחס לאישום הראשון, בחקירתו הראשונה במשטרה (שנערכה בבית החולים) הנאשם מתאר כי כל מה שהיה בינו לבין המתלוננת זה חיבוק תוך כדי שינה: "ישנו ביחד אז התחבקנו [...] ישנו ביחד שלושה אנשים באותה מיטה זה צפוף, אבל כן, אבל לא היה משהו מיוחד. לפני שישנו ביחד עשיתי לה קצת מסאג' והיא הסכימה ואז ישנו ביחד והכל טוב" (ת/26, עמ' 7-8). כמפורט, הנאשם לא שולל היתכנות של שינה משותפת שלו יחד עם א. והמתלוננת 1 על אותה המיטה וכך גם לא מציין כי הם היו מחויבים לישון אך בתנוחה "עוברית" על מנת לאפשר את אותה שינה (זאת למשל בשונה מדבריו לגבי האפשרות שהוא, א. ומתלוננת 7 ישנו יחדיו, ור' ת/26, עמ' 11).

טענת הנאשם היא שהמתלוננת 1 הגיעה לדירה כבר ביום שישי. אף שכך, בחקירתו השנייה במשטרה (ת/26) הנאשם מאשר שהמתלוננת 1 לא הגיעה אליהם בתחבורה ציבורית משום שזה היה בשבת ולא היו אוטובוסים (ר' ת/26, עמ' 15). גם בבית המשפט כשנשאל מדוע הציע ל [א.] לבוא במונית במקום באוטובוס, הסביר שלא היו אוטובוסים. כאשר התובעת עימתה אותו שמתשובה זו נלמד שהייתה שבת, הנאשם שינה את תשובתו ואמר "שאין לה כסף או משהו, אני לא יודע, שאין לה איך לבוא, אז הצעתי את המונית", מבלי לנמק מדוע העדיף לשלם מאות שקלים על מונית "ספישל" במקום שקלים בודדים עבור תחבורה ציבורית (ר' עמ' 971).

לא ניתן היה לקבל מהנאשם גרסה עקבית, אם בכלל, לגבי כך שנגע בחזה של המתלוננת. בעניין זה, הנאשם בדומה לפרטים רבים אחרים שינה תשובותיו באופן תדיר, בהתאם לראיות שהוטחו בו (או שסבור היה שיש בידי המשטרה), ללא נימוק וללא כל היגיון. כך למשל בהודעתו השנייה במשטרה (ת/26) הנאשם שולל כי בעת שישנו יחדיו במיטה יחד עם א., הוא נגע בחזה של המתלוננת 1, לא במכוון ולא באקראי: "על החזה לא, לא שמתי את הידיים עליה בכלל. ש: אני אומרת שהיא מעיפה את הידיים שלך מהחזה שלה ואומרת לך די דקל מספיק אני לא רוצה, אין לי כוח אלייך תעזוב אותי בשקט כל זה שהיא עם הגב אלייך...ת: לא היה. ש: אני אומרת לך שאתה ניסית להכניס לה את היד אל תוך הגופיה והיא מעיפה אותך ממנה אבל אתה לא נרגע...ת: לא היה...".

בהמשכה של אותה חקירה, כאשר הנאשם נשאל לגבי המסאג' שלדבריו עשה למתלוננת 1, הוא מפרט "עשיתי לה ברגליים, בגב" מבלי להזכיר דבר וחצי דבר לגבי מגע בחזה. רק לאחר שהחוקרת מטיחה בו את התכתובות בינו לבין המתלוננת 1 מיום 04.11.21 בהן היא מאשימה אותו שפגע בה מינית, הנאשם טוען לראשונה שנגע בחזה של

המתלוננת תוך כדי המסאג': "עשיתי לה מסאג' גב, היא הסתובבה, עשיתי לה מסאג' בבטן, בחזה, היא הייתה עם חולצה אבל אני באישור שלה הייתי עם ידיים מתחת לחולצה וכנראה זה חרמן אותה והיא תפסה אותי והתנשקנו והתחבקנו ואז עצרנו והיא סיפרה לי שהיא נפגעה בערב [צ"ל בעבר]". כאשר מטיחים בנאשם את המשך התכתובת, הוא מסביר, ללא היגיון של ממש, את רצונו להתאבד ובקשת הסליחה מהמתלוננת בכך ש"נסחפנו במסאג'" (ר' ת/26, עמ' 20-21).

בבית המשפט כאשר הוטחו בו ההתכתבויות מ-04.10.21, ניסה בתחילה להכחיש את עצם התכתובות "את יכולה להראות לי בכלל שזה משהו שהיא שלחה...את יכולה להראות לי" (ר' עמ' 976). בהמשך, הנאשם שכח כנראה את הדברים שמסר במשטרה בהודעה השנייה וטען כי יכול להיות שנגע ב"טעות" בחזה שלה: "פשוט רציתי לשכב בנוח, אז כנראה שהיד שלי נגעה לה בחזה אבל לא חיפשתי לעשות משהו...אני לא נגעתי לה בחזה. אני חיבקתי אותה, וכנראה שהיד שלי נגעה לה בחזה...לא במכוון...אני לא שאלתי, אני לא רציתי לגעת לה בחזה אי אפשר שלא" (עמ' 977). נפרד מכך שהדברים נמצאים בסתירה לדברים שמסר במשטרה כמפורט לעיל, יש לתהות על כך שהמקום היחידי שיכול היה להניח את ידיו היה על חזה של המתלוננת. ואם היה בתשובה זו ממש, הרי שהיה מסביר זאת למתלוננת במסגרת ההתכתובות ביניהם, ולא היא.

הנאשם טען כי אמר למתלוננת 1 בתכתובות ביניהם מיום 06.10 שבכוונתו להתאבד מכיוון ש: "לא היה בא לי להיכנס עוד פעם לבית סוהר ומשהו שעוד פעם יאשימו אותי בדברים שלא עשיתי ואנשים בוכים לי ונשמעים לי בטלפון ומאשימים אותי בדברים שאני לא עשיתי אז כבר נשבר לי [...] אני ניסיתי איך שהוא לחיות לבנות את עצמי מחדש וכל פעם מחדש רוצים להפיל אותי או שרוצים לעשות לי איזה שהוא משהו אז נמאס לי אז אמרתי שאני הולך להתאבד..." (עמ' 751). הסבר זה של הנאשם רחוק מלשכנע ואם יש בו גרעין של אמת הרי שזה נוגע לרישא של הדברים. אדם שמאשימים אותו באונס על לא עוול בכפו לא מתנצל ולא מביע רצון להתאבד. כפי שצוין, אין זה אלא חלק מהמניפולציות שנהג הנאשם לנקוט בהן מול מי מהמתלוננות.

גם התיאור לגבי אותו מסאג' "חושני" שלדבריו עשה למתלוננת 1, מעבר להיותו חלק מגרסה מתפתחת, רחוק מלעורר אמון. בעניין זה, הנאשם מסר בחקירתו הנגדית כי: "שהתחלתי לגעת היא קפצה והיא סיפרה לי על התקיפה המינית שהיא עברה" (ר' עמ' 278). מתיאור זה נלמד כי לכאורה עם תחילת המגע המתלוננת נזכרה בתקיפה המינית וקפצה - דבר שגם הביא לסופו של אותו עיסוי. הנאשם גם מציין זאת "והיא סיפרה לי שהיא עברה תקיפה מינית, אז זזתי ממנה, וזהו".

תיאור זה אינו מתיישב עם האופן שבו תיאר במשטרה את המסאג' כמצוטט מעלה שם מסר כי בסופו של מסאג' מלא תשוקה כולל מגע בחזה ונישוקים, כאשר ללא קשר לרתיעה שלה מהמגע, היא סיפרה לו שהיא נפגעה בעבר. כשהתובעת ניסתה לברר באיזה שלב בדיוק המתלוננת "קפצה", הנאשם שינה תשובתו וענה כי זה קרה רק לאחר ש"עברו כמה רגעים" תוך הוספת פרט חדש העומד בסתירה לדברים שמסר במשטרה לפיו הוא לא היה צריך להסיק שהמתלוננת "חרמנית" שכן היא אמרה לו זאת במילותיה (עמ' 979-980).

הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית האם מקובל שתוך כדי מסאג' נוגעים בחזה של האישה, סירב לענות ולאחר שביט המשפט הבהיר לו את משמעות סירובו ענה כי: "זה לא מקובל אבל נגעתי". בעניין זה, מן הראוי להפנות לפרסומי הפייסבוק הנושאים את שמו של הנאשם שעוסקים במסאג' אותו הוא מציע לתת. כך למשל, ר' פרסום בקבוצה "מסאג'ים - עיסויים - ומה שביניהם נתנאל ששונקר" מיום 29 לאוגוסט, שם מפורט: "עיסוי טוב ונעים לעכשיו באשדוד אני ממוקם אני מעניק עיסוי כייפי ביותר ניתן ליפנות ל 053-7638285". בדומה, פוסט הנושא את הכותרת "דקל

ששונקר - 6 ימים" שם מפורט: "דרושים נסיינים לפרויקט עיסוי לא לבישינים! 250 ₪ ל 4 שעות בלבד לפרטים השאירו מספר טלפון" [שגיאות במקור](ת/13).

הנאשם שב וחזר על כך שהמתלוננת 1 שהתה בדירה במשך יומיים, הגיעה בשישי ועזבה ביום ראשון בבוקר. מעבר לראיות שפורטו שסותרות גרסה זו, גם הנאשם עצמו לא פירט את סדר היום שלהם במהלך אותם יומיים. בפועל יש בתיאורים "חור" של יום שלם לגביו לא נמסר כל תיאור.

בבית המשפט הנאשם העלה לראשונה גרסה חדשה ולפיה גם אם המתלוננת 1 חשה, עת שכב לצידה במיטה, באיבר מינו או אז "אני גבר ולגבר מן הסתם פעמיים או שלוש בלילה יש לו כאילו האיבר מין שלו מזדקר, אין מה לעשות. כנראה שהיא הרגישה את זה..." (עמ' 752). אין זאת אלא דוגמה נוספת לאופן שבו ניסה הנאשם להתמודד עם הראיות שהוטחו בו, כאשר מחד גיסא הוא מאשר פרטים מגרסת המתלוננות, מאידך גיסא טוען כי מדובר במגע תמים ללא כל כוונה מינית (כפי שטען שנגע במקרה בחזה של המתלוננת וכפי שטען שהמתלוננות התעוררה בבכי).

אישום שני:

בהתאם למענה שמסר, הנאשם מאשר כי פנה למתלוננת 2 (לאחר שפרסמה ברשת החברתית כי היא מחפשת עורך דין שמתמחה ברשלנות על מנת לתבוע את הפסיכיאטרית שלה) והציע את עזרתו בהגשת התביעה ובתוך כך גם הסביר שהוא יוכל לסייע לה בקבלת אישור לקנאביס רפואי. באשר לסיפא, לא ברור כיצד בדיוק יכול היה לסייע למתלוננת 2 להשיג אישור לקנאביס רפואי כאשר לעצמו התקשה להשיג אישור שכזה (ר' עמ' 720, פרוט' מיום 19.2.23)

הנאשם מאשר שביקש מהמתלוננת 2 שתעביר לו סיכום מידע פסיכיאטרי עדכני ואף גבה עבור כך תשלום. הנאשם לא עשה דבר וחצי דבר ביחס לבקשות של המתלוננת ולאחר ששמע שהיא עברה תקיפה מינית והיא חוששת להסתובב, שם עצמו באחת (מעבר "לידענותו" בתחום המשפטים) כמדריך קרב מגע. הנאשם קבע איתה מקום אימונים מבודד במהלכם, גם לפי דבריו, נגע בגופה, נישק אותה ונגע בחזה "כחלק מלימודי הגנה עצמית" והכל בהסכמתה: "כשאני ביקשתי לנשק היא הסכימה, כשאני ביקשתי לגעת בה היא הסכימה, יש דברים שהיא לא הסכימה אז כמובן לא עשינו אותם..." (עמ' 739 לפרוט' מיום 19.02.23). אם כי בחקירתו במשטרה אישר כי לגבי חלק מהפעולות המתלוננת 2 ציינה בפניו כי זה "לא נוח לה" (ת/26(א) עמ' 92). זאת ועוד, בחקירתו הנגדית לא ידע להסביר מדוע היה עליו להדגים גם את הפגיעה עצמה כדי ללמד את המתלוננת 2 כיצד להתגונן ואף אישר שכשהוא למד קרב מגע, המעסיק שלו לא נדרש להדגים עליו את הפגיעה כדי ללמדו כיצד להגן על עצמו (עמ' 918). אף מבלי ששמענו חוות דעת מומחה בעניין, הטענה לפיה על מנת ללמד הגנה עצמית מפני עברייני מין יש לערוך סימולציות הכוללות מגע באיברי המין, אינה מעוררת כל אמון, וזאת בלשון המעטה.

בחקירתו במשטרה הנאשם מאשר כי הציג עצמו "כמתמחה" בעריכת דין, דבר שאף עולה בקנה אחד עם התכתובות בין הנאשם למתלוננת 2 (ת/33). בחקירתו הנגדית אישר כי אדם סביר היה מבין מהכתובים כי הוא מציג עצמו כמתמחה בעריכת דין (עמ' 908). בבית המשפט נתן הגדרה חדשה למונח "מתמחה" "אני מתמחה מהחיים כי עברתי כל כך הרבה דברים..." (פרוט' מיום 19.02.23, עמ' 739). הנאשם מאשר כי טען בכזב בפני המתלוננת 2 כי הוא עובד כאחראי משמרת בנמל התעופה בן גוריון (עמ' 798). הנאשם מאשר בחקירה כי הורה למתלוננת 2 למחוק את הפוסט "כן כי אין צורך יותר אני אעזור לה". יש להניח שההוראה למחוק את הפוסט נועדה למנוע השארת "עקבות".

הנאשם שינה תשובותיו ביחס לשאלה מתי בדיוק הציג למתלוננת 2 ללמד אותה קרב מגע ומה בדיוק סוכם. בשלב

מסוים, על מנת להתמודד עם הסתירות הפגין "יצירתיות" וטען כי לא הציע ללמד "קרב מגע" אלא שיהיה "מגע" (בשל כך שעליו ללמד אותה לאחוז את האקדח הגז), דבר שאינו עולה בקנה אחד עם העובדה שהמתלוננת 2 קיבלה אישור מהרב עוד טרם המפגש לגעת בגבר לצורך לימוד קרב מגע (עמ' 912-915). כשהתובעת עימתה אותה עם דברים שמסר במענה הכתוב ועומדים בסתירה לעדותו בבית המשפט, סירב בעקביות להתייחס לכך וביקש להפנות את התובעת למסרונים שלדעתו תומכים בדבריו (ר' עמ' 803-800). כשהתובעת עימתה אותו עם כך שגם בחקירה במשטרה אישר שאמר לה שברצונו ללמד אותה קרב מגע, טען שלא אמר זאת ורשמו דברים אחרים (עמ' 804). ודוק, הרצון העז של הנאשם "לסייע" למתלוננת 2, בשלב זה ללא כל תמורה, הביא אותו לקחת מונית מהעיר אשדוד לעיר במרכז הארץ בו היא מתגוררת (עמ' 851) זאת על אף שהיה דל אמצעים ועבד באופן חלקי בלבד (ת/10 עמ' 3-2). ברי כי גרסה שכזו איננה סבירה ולא עומדת במבחן היגיון ושכל ישר אלא אם רצה הנאשם להפיק תועלת כלשהי ממפגש עם המתלוננת 2.

הנאשם לא הצליח לתת מענה אחיד ועקבי מדוע עליו לנשק את המתלוננת 2 בפיה במסגרת שיעורי "קרב מגע": "כי זה הסיטואציה שהיא רצתה ללמוד...לא, בגלל התוקף שלה, בגלל מה שהיה לה עם אותו בן אדם שאנס אותה...היא לא אמרה לי בוא תנשק אותי, אני הסברתי לה זה, היא אמרה לי שכן, מתאים לה היא אישרה...לא, היא אמרה שהיא עברה באירוע ההוא...ללמוד איך להימנע...אבל אני אמרתי לה והיא הסכימה. זה לא שהיא...לא שבאתי אליה בכוח...זה לא היה, זה היה לפני הקרב מגע...כי זה מה שהיה בסיטואציה זה מה שאני ביקשתי ממנה והיא הסכימה...כדי להימנע...אני לא יודע, זה מה שהיא ביקשה ממני...נתתי לה סיטואציה והיא הסכימה..." (עמ' 804-805).

בדומה, לא התקבל מהנאשם הסבר (שניתן להחשיבו כהסבר ענייני) מדוע במסגרת "הסימולציה" שהעביר למתלוננת 2 היה עליו לנגוע בהֶזָה מתחת לחולצתה ועל חזייתה: "כי זה האינטראקציה השנייה שאני רציתי ללמד אותה...אני יכולתי [לנגוע מעל החולצתה] אני שאלתי אותה והיא לא התנגדה לזה...כן, אני שאלתי אותה מה עדיף לך היא לא התנגדה לזה אני שאלתי אותה מה עדיף לך...מתחת לחזיה או מעל החזיה והיא אמרה לי מעל...אני שאלתי את שתיהן" (עמ' 808). בהמשך עדותו ניסה הנאשם לחזור בו מכך שאישר במענה שאמר למתלוננת "לא נוח תשאירי בבית" ואולם לאחר רצף של שאלות ובדומה לנושאים אחרים, מצא גרסת ביניים לפיה אמר לה זאת רק פעם אחת (עמ' 809).

באשר ל"סימולציה" שערך למתלוננת 2 של "תקיפה" במסגרתה התוקף מנסה להוריד את מכנסי הקורבן, הנאשם טען תחילה כי הוא לא זוכר שהיה כדבר הזה. לצד זאת, לא שלל את האפשרות שאכן היה כזה "תרגול". חרף טענת השכחה, כאשר הוטח בו שבמסגרת אותה "סימולציה" הוריד את מכנסייה של המתלוננת או אז ענה בנחרצות שהדבר לא קרה:

"ת: לא, לא הורדתי לה. לא הורדתי לה. ש: אז למה אתה אמרת כרגע אני לא זוכר? ת: אני לא זוכר. אני לא זוכר אבל לא הורדתי לה את המכנס בטוח. כב' השופט זלוצ'ובר: אבל אתה לא זוכר? ת: אני זוכר שלא הורדתי לה את המכנסים בטוח. כב' השופט זלוצ'ובר: אם מישהו פה הבין, שיקום..." (עמ' 812).

הנאשם מאשר במענה לכתב האישום, כמו גם בחקירתו במשטרה (ת/26 א) עמ' 92), כי בשעה ש"אימן" את המתלוננת 2, פתח את כפתור מכנסיו "היות ואלה לחצו על בטנו". היות ולא נטען כי השניים אכלו עד בלי די, לא ברור מה היה דחוף לו לנאשם לפתוח את כפתור מכנסיו בהיותו בחורשה יחד עם המתלוננת דווקא בשעה שהוא נוגע בחזה ומנשקה. בעדותו בבית המשפט הנאשם חזר בו והכחיש שפתח את כפתור מכנסיו. לאחר שמטיחים בו שאישר הדבר במענה, (בדומה לאופן בו נהג ביחס לשאר הסתירות שהוטחו בו) הוא מוסר תשובה שלישית מגומגמת: "יכול להיות...לא, אני לא אמרתי לא יכול להיות, אני אמרתי לא. לא פתחתי את הכפתור שלי יכול להיות ש...לא, את שאלתי אותי אם פתחתי את הכפתור...כן...אני לא זכרתי את זה [שאישר זאת במשטרה ובמענה]" (עמ' 816).

הנאשם טען בחקירתו במשטרה שהוא לא הכיר את אותו "יער" שאליו הובילה אותם המתלוננת. אף שכך, בעדותו בבית המשפט אמר מבלי משים כי יש שם אנשים שמסתובבים שם באופן "קבוע", ככל הנראה, על מנת לשכנע שאין המדובר בנקודה מבודדת. כאשר התובעת תהתה הכיצד הוא יודע שיש שם אנשים שמסתובבים באופן קבוע אם זו עבורו הפעם הראשונה שהיה ביער, טען לראשונה כי אחד מאותם האנשים בא לדבר איתו ולשאלתו הוא ענה לו שהוא מסתובב קבוע במקום וגם הראה לו היכן הוא ישן (עמ' 818).

על מנת להתגונן מפני המיוחס לו בנוגע למתלוננת 2, הנאשם העלה "טיעון בדבר טעם" כשהכוונה היא שהוא לא נמשך לנשים עם גזרה רזה: "זה לא היה קורה גם לעולם ואני אסביר לך למה. זה לא יכול לקרות לעולם. אין לי משיכה לנשים כאלה. כאילו מבחינת הגזרה. אז כאילו אפילו לא עולה לי בראש, גם אם אני ארצה לא יעלה לי בראש אפילו. ממש ככה. כב' השופט בן טולילה: מה זה כלל ברזל? ת: כן...אצלי זה כאילו ממש אם זה משהו שאני לא אוהב או אני לא יכול לאהוב זה לא יעלה לי אפילו בראש" (עמ' 854 ועמ' 909). בעניין זה, הנאשם דווקא הביע התלהבות יתרה בפני חוקרת המשטרה מנשים עם שיער אדום "ג'ינג'יות זה מטורף". יתר על כן, כפי שיפורט בהמשך ביחס למתלוננת 3, אין לנאשם כל בעיה לקיים יחסי מין גם עם נשים שאינן לטעמו, לרבות רזות. בדומה, אין לנאשם כל בעיה לקיים יחסי מין גם עם המתלוננת 7, אף שלדבריו, היא לא מושכת אותו מבחינה מינית: "אוננתי לעצמי עם הקונדום זה היה ברגע היא לא משכה אותי מבחינה מינית. ש: אז למה שכבת איתה אתה עד כדי כך נושא? (צ"ל נואש) ת: זה היה רגע שנינו רצינו. ש: אז כן רצית ונמשכת. דקל אתה מבלבל לי את המוח ת: כן, אמרתי יאללה. ש: אוננת עם קונדום? ת: כן, כדי לגמור. ש: אני אומרת לך שאתה אמרת ל[מתלוננת 7] כי היא הבחורה הראשונה שאתה מקיים איתה יחסי מין, ושזכותה אתה מכיר עוד בנות, מה יש לך להגיד על זה? ת: ממש לא. הערת חוקר - החשוד צוחק".

אישום שלישי:

בחקירתו הראשונה (ת/10) הנאשם נשאל בנוגע לקשר שלו עם מתלוננת 3 וציין כי מדובר בידידה טובה שלו כשבסוף תשובה זו הוא תוהה "למה?" מבלי להזכיר דבר וחצי דבר לגבי גרסתו המאוחרת לפיה שכב איתה בהסכמה. רק לקראת סוף החקירה במענה לשאלת החוקר לגבי קיום יחסי מין עם המתלוננת 3 הוא עונה שקיימו יחסי מין בהסכמה: "היו בהסכמה והכל ועוד... כן, גם עישנו קצת ושתינו...היא מקבלת רפואי כי היא חולה ויש לה גם אפילפסיה ושתינו וצחקנו והכל טוב ויפה, לא היה שם משהו מיוחד" (עמ' 13).

בחקירתו השנייה מיום 07.12.21 (ת/26), הנאשם הכחיש שהגיע לביתה לבוש כאדם דתי (עמ' 7). בבית המשפט אישר שעטה על ראשו כיפה במפגש הראשון עמה (עמ' 961). בחקירתו השנייה הכחיש כי עישן סמים בדירה במפגש עם המתלוננת 3: "קריסטל אני לא יודע איך נראה, ולא עשינו גראס, אני לא עישנתי...ש: אני אומרת לך שאתה, [א.] ו[מתלוננת 3] עישנתם סמים מה יש לך להגיד על זה? ת: בטוח לא, אני הלכתי לעבודה ב-22". בבית המשפט שינה גרסתו זו ואישר כי עישן גראס. כאשר עומת עם תשובתו בחקירה טען כי התכוון שלא עישן קריסטל.

בחקירתו השנייה ציין שחזר מהעבודה ב-2:00 וישן על הרצפה "[א.] העירה אותי אמרה לי לעלות למיטה אבל עד אז אני הייתי על הרצפה" (שם, עמ' 8). בעדותו בבית המשפט נמנע מלציין פרט זה. לאחר שהתובעת ביקשה להבין פשר ההבדל, ניסה ללא הצלחה לתת הסברים עד שפטר עצמו בכך שענה: "אני לא יודע, אני ישנתי באמצע" (עמ' 966). בחקירתו השנייה ציין שהמתלוננת 3 בכלל הציעה לו "מערכת יחסים" ומכיוון שסירב לכך אמרה לו "שאפשר ליהנות...באתי ליהנות איתך". בעדותו בבית המשפט כלל לא הזכיר זאת.

בחקירתו השנייה ציין כי קיים יחסי מין עם המתלוננת 3 "במוצאי שבת, היא שכבה איתי ש[א.] הלכה לבת זוג שלה או

לאמא שלה". בבית המשפט שינה את הגרסה וציין שהוא שכב עם המתלוננת 3 בזמן ש[א.] מתקלחת ולא זו בלבד גם הוסיף שהמתלוננת 3 אמרה לו "בשקט, לא תשמע, כאילו היא התביישה מא. כנראה" (עמ' 757).

בחקירה זו ציין כי בזמן ששכב עם המתלוננת 3 "היינו סאחים". כשעומת בעדותו בבית המשפט כיצד בכל זאת שכב עם המתלוננת 3 חרף דבריו שהוא לא נמשך אליה והיא מבחינתו "מקל סנוקר" ענה כי אחרי שהם עישנו ביחד הם נמשכו אחד לשני "זה אנשים עם ראש קצת אחר". התובעת עימתה אותו לגבי כך שבמשטרה תיאר שהם היו "סאחים" ואז לראשונה טען שמעבר לאותה פעם ששכבו בדירה, הייתה פעם נוספת שהם שכבו. מיותר לציין כי ברגע שהתבקש להסביר מתי זה קרה לא יכול היה לתת פרטים והסתבך בתשובותיו (עמ' 969-970).

הנאשם התבקש להסביר מדוע חרף כך שנתן למתלוננת 3 בעבר כסף ולדבריו קיימו יחסי מין הדדיים בהסכמה היא תעליל עליו שאנס אותה. לדבריו, המתלוננת 3 רצתה ממנו כסף "כי היא כעסה עלי ביום ראשון, שלא באתי ונתתי לה כסף לנסיעות או משהו וכסף לחברה שלה פה בבאר שבע". הסבר זה נטול כל היגיון בפרט נוכח חלק אחר בגרסת הנאשם ולפיו בבוקרו של יום המתלוננת עזבה את הדירה כדרך בה נפרדים זוג נאהבים, כאשר היא משאירה לו ארוחה אותה הכינה ומציינת שיוכל לחמם אותה במיקרו.

בעדותו בבית המשפט נשאל מדוע נסע עד לביתה של המתלוננת 3 במפגש הראשון על מנת לתת לה 1,000 ₪, והסביר כי "אין לי הסבר, פשוט ריחמתי נסעתי, נתתי את הכסף, ואני הלכתי" (עמ' 754). ובכן הנאשם אינו "הנדיב הידוע" ובטח לא פעל מתוך רחמים. למעשה, כפי שפורט בפתיח, זהו דפוס הפעולה בו נהג כאשר איתר באמצעות הפרסומים ברשתות החברתיות כאלו שזקוקות לעזרה ועל בסיס מצוקה זו יצר איתן קשר. התיאור לפיו בא, נתן כסף והלך, חוטא למציאות שכן הנאשם ידע ליצור עמה קשר פעם נוספת ובמפגש הנוסף, עד מהרה השניים עישנו ביחד סמים, כאשר אליבא הנאשם וכך גם המתלוננת 3, במפגש בביתה היה נוכח אדם נוסף (לטענת המתלוננת בנה ולטענת הנאשם ידידה).

לא ניתן היה לקבל מהנאשם הסבר מניח את הדעת, אם בכלל, לשיחה המוקלטת בינו לבין המתלוננת 3. הנאשם לא ידע להסביר מדוע המתלוננת 3 תטיח בו שלא סיפר לה שהוא חולה איידס אם לדבריו ידע אותה, וביתר שאת, מדוע כאשר היא מטיחה בו שאנס אותה תוך כדי שינה, הוא לא מזדעק ושואל מה כוונתה או טורח להזכיר לה כפי טענתו, שהכל היה בהסכמה ואף ביוזמתה.

אישום רביעי:

באשר למתלוננת 4 שסבלה ממצוקה כלכלית חריפה, הנאשם מאשר כי פנה אליה בעקבות פוסט אותו פרסמה ואמר שביכולתו לסייע לה. גם כאן, בל נשכח כי מדובר במי שאין לו מקור פרנסה קבוע, היה זמן קצר לאחר שחרורו ממאסר, ברי כי אין לו יכולת כלכלית לסייע בסכום כסף כה משמעותי ולמעשה יצר כלפי המתלוננת 4 מצג שווא כאילו יסייע לה, הכל כדי לייצר סיטואציה בה היא תאפשר לו להגיע לביתה.

הנאשם מודה בחקירתו במשטרה כי טען בפניה בכזב שהוא מכיר "אדם" שיוכל לסייע כלכלית והעביר לה בהודעה את מספר הטלפון שלו עצמו: "לא צריך לראות הודעות, נתנאל זה אני וכן דקל זה נתנאל...בסדר אמרתי לה שיש נתנאל ושיש דקל" (ת/27, עמ' 4, ועמ' 9). בבית המשפט יחזור בו מדברים אלו ויטען כי המתלוננת ידעה שמדובר באותו אדם (עמ' 943-944), אם כי הדברים עומדים בניגוד מוחלט לתוכן ההתכתבות עם המתלוננת 4 כפי שפורט לעיל.

אין חולק כי לאחר שהמתלוננת יצרה עמו קשר בעקבות המלצתו של "נתנאל" הנאשם, במקרה זה "מר כלכלה", ביקש מהמתלוננת שתציג בפניו מסמכים שונים מהם יוכל ללמוד על מצבה, לא פחות. (ונזכיר את בקשתו מהמתלוננת 2 להעביר לו מידע פסיכיאטרי עדכני, כחלק מדפוס פעולה חוזר). כחלק מאותם שקרים ביקש ללמוד על מצב דירתה. על מנת לרכוש את אמונה של המתלוננת הנאשם ביקש ממנה שתיצור קשר עם בעלת הדירה ולאחר שעשתה כן, שוחח עמה והבטיח לה להסדיר חובה של המתלוננת.

בעדותו בבית המשפט הסביר כי קרא בפוסט שהמתלוננת 4 זקוקה לעזרה ובזו הפעם, בשל היותו מחויב לבני העדה היהודית, ראה עצמו מחויב לעזור גם לה: "היא בת עדה שלי אז כאילו אני חייב הייתי להסתכל לראות מה קרה שם בדיוק". אכן, אין גבול לציניות של הנאשם. עוד הוסיף כי "התחלתי להפעיל קשרים, התחלתי להתקשר לחברים, התקשרתי לכל מי שאני מכיר כמעט... באמת שאני ניסיתי והתקשרתי לאמא שלי לאחיות שלי התקשרתי לחברים וכל מי שיכולתי לדבר...". הוא ניסה לארגן את גובה החוב "שזה היה 24 או 25 אלף ₪". למקרא דברים אלו, יכול וייווצר הרושם שהלה באמת גייס איזה שהוא סכום משמעותי על מנת לסייע למתלוננת, ברם, בפועל, כסף לא נאסף וממילא גם לא הועבר. אין פליאה אפוא שלא עלה בידי הנאשם להביא ולו עד הגנה אחד שיוכל להאיר את עיני בית המשפט ביחס לכנות כוונותיו או ביחס למאמצים הכבירים שלדבריו עשה על מנת לגייס כסף עבור המתלוננת. דבריו למתלוננת לא היו אלא הבל הבלים, עורבא פרח.

הנאשם אישר שאמר למתלוננת 4 שאבא שלו נפטר והשאיר לו ירושה ואולם כאשר התבקש בבית המשפט לפרט בנושא, טען כי הוא לא מעוניין להיכנס בשל הרגישות הכרוכה במות אביו: "בואי לא ניכנס לזה בסדר... אמרתי שלא ניכנס לזה, ואני כן... אז אני לא מוכן, אז אני מבקש לא לענות על זה... אני לא עונה על זה בבקשה". מוכנים אנו להניח כי מות אביו של הנאשם הוא בבחינת נושא כאוב עבור הנאשם ואולם, אם אכן כך הם פני הדברים, מדוע אותה רגישות לא מנעה ממנו להזכיר את הירושה לה הוא צפוי בשיחתו המתלוננת. כל זאת מעבר לעובדה שבחקירתו הנגדית עלה כי כלל לא "קיבל" ולא היה עתיד לקבל ירושה מאביו (עמ' 858).

לדברי הנאשם, לאחר שיצא מגדרו לנסות לסייע לה ורגע לפני שהלך חלה "תפנית בעלילה": "ביקשתי ממנה חיבוק והיא הסכימה לחיבוק הזה וכאילו ללטף אותה והכל טוב והכל בהסכמה [...] התחלתי ללטף אותה באישור שלה כמובן ואני שאלתי אותה לפני, היא אומר לי כן, אתה יכול, והגענו למצב אינטימי כי נמשכתי אליה והיא נמשכה וזהו" (עדות הנאשם מיום 19.02.23, עמ' 856-855). תיאור זה ביחס למעבר החד מסופה של "פגישת יעוץ ותמיכה כלכלית" לקיום יחסי מין סוערים מעושה, מגושם, נטול כל הקשר, ורחוק עד מאוד מלעורר כל אמון.

גם ביחס למכנסי הטייץ, עדות הנאשם השתנתה והתפתחה. בתחילה, טען שלא ביקש מהמתלוננת ללבוש טייץ בזמן שהיה בדירה. לאחר שעומת עם כך שבמענה אישר זאת, חזר בו מתשובתו וטען כי הוא כן ביקש ויכול ותשובתו הקודמת התייחסה לגבי הספות (עמ' 737 לפרוט' מיום 21.02.23). לא היה לנאשם הסבר מדוע חרף "חולשתו" לנשים הלבובשות טייץ ביקש מהמתלוננת בכל זאת לעטות אותם על גופה: "ביקשתי... אני ביקשתי, כמו שעשיתי בעבר עם איזו מישהי והכל היה בסדר... אני לא יודע, ביקשתי... אין לי הסבר" (שם, עמ' 737).

גם ביחס לאופן קיום יחסי המין, עלתה סתירה בין גרסתו בבית המשפט אל מול פרטים שמסר בחקירה. בעוד בעדותו, עת התבקש לפרט את המגע המיני בין השניים, על מנת להדגיש כי המגע ביניהם היה בהסכמה העיד, כי המתלוננת 4 אף חיכתה "שאני כאילו אשים את אמצעי מניעה וכל מה שצריך, כי אני אמרתי לה רק רגע, אני צריך לשים את הקונדום או משהו כזה" (עמוד 858). ודוק, בחקירתו במשטרה, בשונה מעדותו בבית המשפט, סיפר הנאשם כי בסיום האירוע "גמר" על גופה של המתלוננת 4 (ת/27 עמוד 9 ות/27 עמוד 15) - דבר שאיננו עולה בקנה אחד עם טענתו כי היה

עם קונדום על איבר מינו.

הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי ביקש מהמתלוננת 4 שתבצע בו מין אוראלי כשעל איבר מינו קונדום וכאשר סירבה לכך "התבאס" (פרוט' מיום 21.02.23, עמ' 959). דברים אלו עומדים בסתירה לתשובתו בחקירה מיום 07.12.21, שם, על מנת להתגונן מפני טענה שכפה על המתלוננת 7 לבצע בו מין אוראלי טען: "לא, חס וחלילה אני לא אוהב שיורדים לי...לא, זה מחריד, אני לא אוהב זה זנותי מידי" (ת/26, עמ' 12-13).

בהמשך, בשונה מחקירתו הראשית והמענה לכתב האישום בו תיאר כי בשלב זה הבטיח למתלוננת 4 עוד 15,000 ₪ על כך שקיימה עימו יחסי מין, בחקירתו הנגדית, בתחילה הכחיש שיח לגבי כסף כתמורה למגע מיני ומשב"כ המאשימה התעקשה עימו והטיחה בו את יתר גרסאותיו, עבר לתשובה הנוחה "אני לא זוכר" (עמודים 955-957)

התובעת ביקשה מהנאשם שיפרט מדוע וכיצד סיפר למתלוננת שהוא נשא איידס, כאשר היא זרה עבורו, לא כל שכן, כאשר מטרתו המוצהרת בהגעתו לביתה קשורה לסיוע כלכלי שהבטיח לתת לה. בשלב זה הנאשם הסתתר מאחורי אמירות ריקות מתוכן לפיהן "יש דברים שאת לא יודעת" וכאשר התבקש לפרט מה בדיוק כוונתו, ענה כי "לא, זה לא חשוב" (פרוט' מיום 21.02.23, עמ' 739).

הנאשם התבקש להסביר מדוע לאחר המפגש עם מתלוננת 4 הוא התקשר אליה ואמר לה שכל מה שהיה ביניהם זה לא היה בכוח. לטענתו, עשה זאת בעקבות מה שקרה לו עם המתלוננת באישום 6: "כב' השופט בן טולילה: כן, ככה זה הנוהל שלך, אתה מוודא אחרי שאתה מקיים יחסי מין אם זה היה בהסכמה? ת: לא...תשמע, לפני כמה ימים מתקשרת אלי אותה [מתלוננת 4] ומאיימת עלי עם משטרה, שאם אני לא אתן לה עוד כסף היא תלך למשטרה, אז אתה יודע, אני אחרי המאסר שישבתי יש לי חשש מן הסתם" (שם, עמ' 744). אין ממש בהסבר זה של הנאשם. אם הכל כפי דבריו היה בהסכמה מלאה ובתשוקה הדדית, אין כל סיבה שיתקשר "לוודא" עם המתלוננת שזה היה בהסכמה. נזכיר כי אין טענה שמתלוננת 4 חברה של מתלוננת 6, כך שיכול ובאופן תיאורטי תשפיע עליה להתלונן נגדו במשטרה. הדברים פשוטים, שיחה זו יש לראותה כניסיון ל"הלבין" התנהגות פלילית קודמת, והיא בפני עצמה מהווה ראיית חיזוק.

הנאשם מאשר שאמר למתלוננת 4 שלא תתקשר למשטרה תוך שהוא מסביר: "לא יודע מה רצתה להגיש למשטרה, יש לי טראומה מהמעצר הקודם" (ת/27, עמ' 10) כפי שניסה להניא גם את המתלוננת 1 מלהתלונן במשטרה.

אישום חמישי:

הנאשם אינו מכחיש שנפגש עם המתלוננת 5 בביתה, לדבריו, על מנת שתסייע לו למצוא ידידה אבודה שלו, אותה הוא מחפש זמן רב: "אמרתי לה, אם תמצאי אני אתן לך 700 ₪". הטיחו בנאשם כי הוא הציג את עצמו "כמטפל רגשי אשר מסייע לנשים כמוה אחרי אונס להתגבר על מה שהן עברו" וחלף הכחשה גורפת של הדבר הוא טוען כי הוא "לא זוכר" (ת/26, עמ' 26).

על מנת להתגונן מפני הראיות המפלילות הקיימות נגדו, הוא אינו בוחל בדבר, כאשר ביחס למתלוננת זו (שראו לשוב ולהזכיר: קטינה בת 13 מבית חרדי) טען בעדותו לפנינו שהוא בעצם הקורבן בסיפור. לדבריו, לאחר שסירב לתת לה 700 ₪ היא דאגה להפעיל אנשים על מנת שייסחטו אותו: "היא שלחה איזה שהוא בן אדם שהתקשר אלי הוא אומר לי תשמע...תגיע אלי...בחור צעיר בסביבות ה- 30 ומשהו לחייו הוא התחיל להגיש לי, תשמע, אם לא תיתן לה את הכסף, אני אטפל בך אישית..." (עמ' 844). בדומה, בחקירתו במשטרה, לאחר שמטיחים בו שהמתלוננת 5 נראית בת 12, הוא

עונה לחוקרת ללא כל היסוס: "הן מנצלות את הגברים... היא הזמינה אותי" (ת/26 עמ' 29), והדברים מדברים בעד עצמם.

בעדותו לפנינו אישר הנאשם כי בהיותו בביתה של המתלוננת 5 היא שיתפה אותו על כך שעברה תקיפה אך לא ציינה שמדובר בתקיפה מינית. בעניין זה אף הגדיל לעשות עת טען כי "מה שאני חושב אם היא טענה שהיא נפגעה בעבר ואלו היא ניסתה לנקום בעם הגברי..." (עמוד 845).

הנאשם נשאל מדוע היה צורך שהוא (שהיה בעת ההיא בן 23) יגיע פיזית לביתה של קטינה בת 13 והוא השיב כי "לא היה אינטרנט בחוץ, לא היה לי איך לשלוח"; "באותו יום שבאתי אליה, את יודעת, אני הייתי בחוץ ולא הייתי בבית, אז לא היה לי אינטרנט בחוץ". מיותר לציין כי מדובר בהסבר משולל כל היגיון. לאחר שהתובעת שבה הקשתה עליו ענה כי: "אני לא יודע, היא אמרה לי לבוא, ובאתי" (פרוט' מיום 21.02.23, עמ' 988-990).

אישום שישי:

לדברי הנאשם הוא זה שיזם קשר עם המתלוננת 6 בתור מישהי חדשה בקבוצה שניהל בוואטסאפ "זה קבוצה של צחוקים סתלבט הומור... התעניינתי לראות מי חדש אצלי בקבוצה כאילו שלא יהיו סתם אנשים שאני לא רוצה..." (עמ' 873). את התיאור בדבר "סקרנותו" של הנאשם לגבי חברי הקבוצה אין לקבל. המתלוננת 6 סבלה מחרפת רעב (ולא בלשון מליצה) ובשל כך תפסה את תשומת ליבו של הנאשם. עדותו של הנאשם ביחס למתלוננת 6 הייתה רצופה סתירות, תהיות וניכר היה כיצד זה משנה תשובותיו תדירות, לעיתים בהפרש של רגעים בודדים, בהתאם לראיות שהוטחו בו.

לא ניתן היה לקבל מהנאשם הסבר כיצד אותה בדיקה שערך לגבי "חברה חדשה" בקבוצת הווטסאפ הביאה אותו למסקנה כי מדובר כפי טענתו בזונה ולהציע לה לקיים יחסי מין תמורת תשלום ובמה היא שונה משאר המתלוננות שנזקקו לסיוע (ובהן לא ראה ככאלה שנותנות שירותי מין).

לראשונה בעדותו בבית המשפט, הנאשם טען כי הוא והמתלוננת 6 קיימו ארבע פעמים יחסי מין: "אחרי הפעם השנייה, השלישית והרביעית, תמיד יצאנו ישבנו שתינו, היא הכינה נס קפה" (עמ' 875). פרט זה בגרסתו נמצא בסתירה לדברים שמסר בחקירתו במשטרה, שם מסר כי רק פעמיים קיימו יחסי מין (ת/26 א עמ' 101) וכן בסתירה למענה לכתב האישום, ויכול שבאו לעולם לאחר שנחשף לדברי המתלוננת.

נוכח גרסתו החדשה, התובעת שאלה האם בכל פעם שקיימו יחסי מין הוא עטה על איבר מינו קונדום ונענתה בחיוב. לאור דברים אלו, התובעת תהתה האם נשא מבעוד מועד חבילת קונדומים. הנאשם ענה על כך בשלילה וטען לראשונה שהוא קנה קונדומים מהחנות שנמצאת בסמיכות לדירתה של המתלוננת (אותה החנות שבה קנה חלב וממתקים).

הנאשם לא היה עקבי לגבי השלב שבו סיכם עם המתלוננת 6 לגבי קיום יחסי מין תמורת תשלום. בעדותו לפנינו טען כי הדבר סוכם כבר בטלפון טרם הגעתו לדירתה (עמ' 882). כאשר התובעת הטיחה בו שבחקירה במשטרה טען שהדבר סוכם עם הגיעו לדירה, שינה תשובתו וטען: "אמרתי בבית שלה וגם בטלפון".

הטענה בדבר קיום יחסי מין תמורת תשלום אינה מתיישבת עם חלק אחר בעדותו לפיה היה ביניהם סוג של "התקרבות" ו"משחק מקדים", משל מדובר היה במפגש רומנטי של זוג נאהבים ולא בקבלת שירותי מין: "היא ביקשה את הכסף היא ביקשה את הסיגריות נתתי לה. היא הכניסה אותי לחדר, לפני זה היה בינינו קצת צחוקים של הרמת ידיים משחקים

כאלה...היה צחוקים ביני ובינה, היא הכניסה אותי לחדר...זאת אומרת קצת היא משכה לי בשיער היא צבטה אותי בעטה בי..." (עמ' 882). זאת בניגוד לגרסתו בחקירה בה טען כי "לא היה שום משיכת שערות" (ת/10ב עמ' 23) ובניגוד להכחשתו בחקירה הנגדית כי הייתה אלימות מצד המתלוננת 6 כלפיו "כחלק מהזרימה" (עמ' 888), משהבין את הסתירות בגרסה, כהרגלו שינה מעט את הגרסה כדי לנסות וליישב בין הדברים וטען כי למעשה מדובר בבעיטות חלשות וקצת משיכות בשיער (עמ' 899). עוד ובהקשר לאמור, התובעת תהתה מדוע הוא קונה חלב מהמכולת עבור מי שהוא מגדיר אותה כזונה. לאור שאלה זו, הנאשם ענה בהחלטיות שלא לומר בכעס: "יש הבדל בין זונה ובין [מתלוננת 6] בסדר?" הגם שתשובה זו חותרת תחת קו ההגנה שלו (עמ' 778).

כשהתובעת העמידה את הנאשם על השוני בין הדברים שהעיד לבין מה שמסר במשטרה, זה עד מהרה שינה את תשובותיו וניסה ליצור יש מאין הסבר לאותן סתירות: כך ביחס לשאלה האם היה מודע לכך שהמתלוננת 6 נשואה (עמ' 884 ו-896); האם הילדה של המתלוננת 6 נכנסה לחדר בו שהה בזמן שקיים עם המתלוננת 6 יחסי מין (עמ' 903); האם המתלוננת ביקשה ממנו כסף מעבר ל-1,000 ₪ שנתן לה (עמ' 791).

הנאשם עשה מאמץ להכפיש את המתלוננת 6 ולהאירה באור שלילי. כך למשל טען כי חברה טובה שלה אמרה לו שהיא "נוהגת להביא גברים אליה הביתה תמורת כסף לקיים יחסי מין..." (עמ' 885). כאשר התבקש למסור מי זאת אותה חברה, טען כי יש לו את הפרטים שלה בטלפון. כאשר נשאל האם בכוונתו להביאה כעדת הגנה ענה בחיוב. בפועל, הנאשם לא מסר את שמה וכך גם לא זימן אותה כעדת הגנה. אין זו אלא דוגמא אחת מבין דוגמאות אחרות למקרים בהם הנאשם טען כי יש לו הוכחות בטלפון (למשל בקשות להעברת כספים באפליקציית ביט או שמות של קבוצות שניהל) ואף שכך, לא טרח להציגן.

הנאשם טען בעדותו כי בטרם קיים יחסי מין תמורת תשלום עם המתלוננת 6 סיפר לה שהוא נשא של HIV. כאשר התובעת תהתה האם לא היה בכך כדי להרתיעה, הנאשם טען לראשונה כי בעצם הוא והמתלוננת ישבו ביחד והחליטו לקרוא ב"גוגל" על המחלה (!). אכן גרסת הנאשם מגיעה אל מחוזות האבסורד. ודוק', הדברים אינם נעצרים בכך שכן לדברי הנאשם הוא גם סיפר זאת לאחד מן החוקרים מחוץ לחדר החקירה וכי לא ניתן היה להתחקות אחר היסטוריית הגלישה כי נגמרה לו חבילת הגלישה (שם, עמ' 889-890).

בעוד שביחס למתלוננת 6 לא הייתה לנאשם כל בעיה להציגה באור שלילי, ביחס לעצמו, זה עשה מאמץ רב ללמד על אופיו הטוב ועיסוקו ללא הרף בעזרה לנזקקים. כך בהקשר למתלוננת 6, הנאשם הסביר כי תוך כדי קיום יחסי המין, הוזעק לסייע לפלוני אלמוני: "בדיוק היה לי איזה שהוא טלפון מאיזה מישהו אני הייתי צריך ללכת לעזור לו, ירדתי עזרת לו, היא והבת שלה עומדות בחלון מסתכלות גם שאני עוזר לאותו בן אדם הן גם מדברות איתי בשיחת ווידאו" (עמ' 875). למותר להוסיף כי גם ביחס לפרט זה שמסר, אותו אדם שעזר לו לדבריו לא התייצב לעדות, ופרטיו גם לא נמסרו על ידי הנאשם [ראו: ע"פ 531/80 ברוך אבוחצירא נגד מדינת ישראל (16/08/82) (פסקה 5)].

לא התקבל כל הסבר מצד הנאשם מדוע המתלוננת 6 אמרה לו בשיחת הטלפון המוקלטת ובניגוד לדבריו, שיחסי המין עמו היו תוך שימוש בכוח וכך גם מדוע לא תיקן את דבריה והעמיד אותה על טעותה: "באותה שיחה אולי באותה שיחה אני לא אמרתי, אבל בהודעות אני אמרתי אני דיברתי איתה בטוח" (עמ' 897).

הנאשם טוען, כי המתלוננת 6 סחטה אותו בכך שאמרה לו שאם לא ייתן לה עוד כסף היא תלך למשטרה. כשהתבקש להסביר מדוע אם כן לא פנה למשטרה טען בעלמא כי יש לו בעיה עם משטרת ישראל: "אני לא הלכתי...אני לא יודע, יש לי בעיה עם הדבר הזה...יש לי בעיה עם משטרת ישראל...יש לי בעיה איתה" (עמ' 902).

לאור קביעת הממצאים העובדתיים כפי שפורטו לעיל בגרסת המתלוננת ביחס לשימוש בקונדום במהלך קיום יחסי המין בינה לבין הנאשם ומתוך שבאישום זה יוחסה לנאשם אך עבירה של מעשה העלול להפיץ מחלה, לא מצאנו מקום לנתח את גרסת הנאשם ביחס לאישום זה. אך בתמצית נבהיר כי אין אנו נותנים אמון בגרסת הנאשם והרושם הרע שהותירה גרסתו חולש גם על דברים שמסר ביחס לאישום זה ולאופן שבו תאר את השתלשלות הדברים.

מחדלי חקירה

טרם התייחסות לגופן של טענות, נציין בתחילה את ההלכה שנקבעה בעניין מחדלי חקירה ולפיה: "בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון האם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית..." (ע"פ 5633/12 ניימן נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.7.13) וע"פ 2528/20 פלוני נגד מדינת ישראל [פסקה 52](פורסם בנבו, 24/03/22)).

כפי שפורט בהרחבה לעיל, התשתית הראייתית שהונחה לפנינו מוכיחה מעל לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם ועל כן גם אם היו קיימים מחדלי חקירה כאלה ואחרים, אין בהם כדי להוביל אל עבר זיכוי הנאשם.

מעבר לאמור, עיון בסיכומי ההגנה במסגרתם פירטו באי כוח הנאשם את המחדלים החקירתיים מעלה כי רובם אינם מחדלים כלל ולא ברור איזה ערך חקירתי היה לביצוע פעולות אלה. כך לדוגמה ביחס למתלוננת 6 הלינה ההגנה כי לא נבדקה גרסתו של הנאשם באמצעות בדיקת מצלמות אבטחה שהוא ירד מביתה של המתלוננת 6 לקנות מספר מצרכים מחנות סמוכה לביתה. אלא שכאמור, עובדה זו לא הייתה שנויה במחלוקת.

כך גם ביחס למתלוננת 2, ההגנה הלינה על כך שמצלמות אבטחה בסמוך לספסל עליו ישבו השניים ביום האירוע לא נבדקו. ראשית, התמונה המתעדת מצלמה היא מהגן הסמוך למקום מגוריה של המתלוננת (ת/18, ת/20) - מקום בו נפגשו השניים לראשונה ואין כל טענה כי במפגש ראשוני זה ארע דבר. שנית, גם אם קיימת מצלמה המתעדת מפגש מקדים מיום האירוע, הרי שהמתלוננת בעצמה אישרה כי הגיעה למקום האירוע בהסכמתה כדי ללמוד מהנאשם כיצד להגן על עצמה וכי מיד לאחר האירוע לא הבינה עדיין כי נפגעה מינית ממנו. לשון אחר, אין במצלמת האבטחה ככל שהייתה מתעדת את השניים יושבים לפני או אחרי האירוע ביחד על ספסל בשכונה, ערך ראייתי.

בדומה, גם ביחס למתלוננת 4 - חקירת שכניה של המתלוננת 4 ביחס לאיזו סוג של צעקה - של כאב או הנאה - הם שמעו, כשעצם הצעקה איננה שנויה במחלוקת, תרומתה לזירת המחלוקת מוטלת בספק.

משכך, אנו דוחים את הטענות לקיום מחדלי חקירה שיש בהם כדי להוביל לזיכוי הנאשם.

טענה נוספת שהועלתה על ידי ההגנה נוגעת להיותה של החקירה המשטרית חקירה מגמתית ואף משפילה. בעניין זה

הפנו ב"כ הנאשם לעובדה כי מתלוננות רבות, נוספות, שגרסתן נבדקה לא הובילה להגשת כתב אישום - דבר המלמד על חקירה מגמתית. נציין, כי העובדה שיש תלונות רבות שנבדקו ובסופו של יום לא הובילו לכדי הגשת כתב אישום דווקא מעידה על חקירה יסודית, עניינית ולא מגמתית שפעלה כדי לאבחן בין מקרים בהם קיים ספק בדבר היות המעשה פלילי, אל מול מקרים שהמסד הראייתי הבשיל לכדי ראיות המספיקות לביסוס כתב אישום. כמו כן, הפנו הסנגורים להתנהגות בוטה ומזלזלת מצד החוקרים כלפי הנאשם. אכן, לעיתים ניתן היה לראות כי במהלך חקירות או עימותים, קול הורם כלפי הנאשם, ובמקרים אחרים זכה הנאשם להתייחסות מבטלת לדבריו. ראשית, נציין כי חקירה משטרתית לא תמיד חייבת להיות נעימה ועצם הרמת קול על נחקר או יחס לא מכבד איננה מובילה למסקנה מיידית כי החקירה דורסנית ומשפילה. שנית, במקרה דנן, הגם שלעיתים כאמור החקירה הייתה לא פשוטה לנאשם, התנהגות זו לא הובילה ל"שבירתו" של הנאשם ולהוצאת הודאות שווא מפיו ועל כן אין בכך כדי להשפיע על ההכרעה בתיק זה.

סוף דבר, אין בטענות הנוגעות למחדלי חקירה ואופן החקירה בתיק כדי להשפיע על ההכרעה בתיק זה.

עבירת מעשה העלול להפיץ מחלה

ב"כ הנאשם במסגרת סיכומי ההגנה העלו 3 טענות הגנה עיקריות הנוגעות לעבירה זו:

1. העדר מודעות מצד הנאשם להיותו חולה איידס קודם לשנת 2015, שאז החל לקבל טיפול במסגרת שב"ס על ידי פרופ' קלריס רייזנברג (עת/14) שהייתה מנהלת המכון למחלות זיהומיות בבית החולים סורוקה (להלן: "הרופאה").
2. לאור התקדמות הטיפול הרפואי במחלת האיידס, היום לא ניתן להגדירה עוד כ"מחלה מסכנת חיים" המהווה את אחד מיסודות העבירה.
3. מאז חודש מאי 2021 טופל הנאשם במרפאה למחלות זיהומיות, פעל בהתאם להמלצות הרפואיות שהותוו לו ועל כן, כלל לא היה מדבק. משכך, הוא לא ביצע "מעשה העלול להפיץ מחלה" שאף הוא מהווה יסוד מיסודות העבירה.

נבחן אם כן, האם מתקיימת העבירה במקרה דנן ביחס ליסודות העבירה ובשים לב לטענות ההגנה, אך לפני כן נסקור בקצרה את המסגרת הנורמטיבית לעבירה זו.

מסגרת נורמטיבית:

סעיף 218 לחוק העונשין קובע כהאי לישנא: "העושה בהתרשלות מעשה העלול להפיץ מחלה שיש בה סכנת נפשות, דינו - מאסר שלוש שנים; עשה את המעשה במזיד, דינו - מאסר שבע שנים." כמפורט לעיל, הנאשם הואשם בכתב האישום בביצוע 6 עבירות לפי הסיפא לסעיף [ראו: הוראות חיקוק באישום ראשון, אישום שלישי, אישום רביעי, אישום חמישי, אישום שישי ואישום שביעי].

ברע"פ 6136/09 אברהם חגשי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.4.10) (להלן: "עניין חגשי") קבע בית המשפט העליון, כי ניתוח היסוד העובדתי של העבירה מעלה כי מדובר בעבירת התנהגות ולא בעבירה תוצאתית קרי, אין צורך שהמחלה תופץ בפועל [ר' ע"פ 1538/02 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2/07/03); ע"פ 2932/06 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.11.08)] ועל התביעה להוכיח כי עובדתית, מדובר במעשה שעלול להפיץ מחלה (ר' גם:

ע"פ 1538/02 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 590. ודוק, העובדה שמחלת האיידס עלולה לעבור במסגרת יחסי מין ללא קונדום מצויה בידיעה שיפוטית (עניין חגשי, עמוד 11). עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לנתח את יסודות העבירה דנן עליו להתייחס במישור המשפטי לשתי שאלות: האחת, מדעית - הסתברותית בדבר סיכויי ההידבקות והשנייה, נורמטיבית הבוחנת אימתי יבוא מעשה בגדרי העבירה הפלילית. אין ספק, כי מעשים רבים בחיי יומיום עלולים להפיץ מחלה ברמת הסתברות זו או אחרת, אך מבחינה נורמטיבית אין לראות בהם "מעשה העלול להפיץ מחלה". וכדברי בית המשפט העליון: "מדובר בהכרעה חברתית המבוססת גם על הסתברות, אך אף על שיקולים נוספים התומכים בהגדרת מעשה מסוים כמותר או אסור. ואכן, לא הרי חולה השפעת הבא בין הבריות (אף כי רצוי לו שייכבד וינוח קמעא בביתו) כהרי נשא האיידס המקיים יחסים לא מוגנים" (עניין חגשי, פסקה י"ט לפסק דינו של כב' השק רובינשטיין).

באשר ליסוד העובדתי הקבוע בעבירה לפיו על המחלה המופצת להיות כזו "שיש בה סכנת נפשות", נקבע שהיא מעמידה את החולה בה בסכנת מוות [ראו: ת"פ (מחוזי ב"ש) 8225/03 מדינת ישראל נ' סרגיי פונטוס (עמוד 40 לפסק הדין) (פורסם ביום 10/07/07)].

בע"פ 11699/05 סרפו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23/06/08) (להלן: "עניין סרפו") הוכרע כי מחלת האיידס באה בגדרי "מחלה שיש בה סכנת נפשות". באשר לשאלה אם גם כיום, בחלוף למעלה מ-15 שנה, מחלת האיידס היא עדיין כזו המסכנת נפשות נרחיב בהמשך, במסגרת בחינת טענות ההגנה.

היסוד הנפשי הנדרש בסיפא סעיף 218 לחוק העונשין, בו הואשם הנאשם הוא ב"מזיד". יסוד נפשי זה, ביחס לעבירת הפצת מחלה, נבחן ע"י כב' השופט י' קדמי בספרו "על הדין בפלילים" (חלק שלישי - 1377):

"ב. היסוד הנפשי - "במזיד" -

1) נראה כי משמעות הדרישה "במזיד" כאן תהיה - "בפזיזות"...

2) לעניינה של חלופת הסיפא, נדרשת, אפוא, מודעות סובייקטיבית לקיומו של סיכון ממשי של הפצת מחלה כאמור; ואין די ב"רשלנות" גרידא, המתבטאת באי ראיית הסיכון האמור, בנסיבות שבהן אדם סביר בנעלי הנאשם היה ער לו".

בע"פ 3093/08 סרגיי פונטוס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 3.6.10), אישר בית המשפט העליון את קביעת בית משפט המחוזי לפיה, מחשבה פלילית מסוג פזיזות בנוגע לאפשרות התוצאה, יפה גם לעבירה של הפצת מחלה במזיד. בהתאם לסעיף 90(א)(1) לחוק העונשין - המילה "מזיד" בהקשרנו אינה משקפת את רצונו העז של הנאשם להזיק ולפגוע בציבור בהפצת המחלה, אלא די בכך שהנאשם נהג בפזיזות לגבי ההשלכות הנובעות ממעשיו, שלהן היה מודע היטב.

מן הכלל אל הפרט

נפתח בתחילה בבחינת מודעתו של הנאשם להיותו נשא איידס: ב"כ הנאשם לא חלקו על כך שהנאשם היה מודע להיותו חולה איידס משנת 2015 ולגבי שנה זו ואילך לא עלתה כל טענה הנוגעת להעדר יסוד נפשי. ההגנה מיקדה את הטענה בתקופה שקדמה לשנת 2015 (מועד הרלוונטי לאישום חמישי בלבד) - לטענתה בתקופה זו הנאשם לא ידע כלל כי הוא נשא או חולה איידס ומשכך, גם אם היסודות העובדתיים של העבירה יוכחו, היסוד הנפשי הנדרש לא מתקיים.

נקדים את המאוחר ונבהיר, כי לאחר שבחנו את מכלול הראיות שהובאו לפנינו, באנו לכלל מסקנה כי הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם היה מודע גם מודע להיותו נשא איידס, לכל הפחות מיום 15/08/12. ונמק.

במסגרת ראיות התביעה הוגשו חקירות הנאשם משנת 2015 בהן נחקר תחת אזהרה בגין עבירה דומה. הגם שבמסגרת החקירות שהוגשו טען הנאשם כי עד למועד בו בוצעו החקירות, הוא לא ידע דבר היותו חולה איידס, מתוך דברים שאמר במהלך החקירות בהחלט היה ניתן להבין כי הוא ידע גם ידע על כך.

בחקירה של הנאשם תחת אזהרה מיום 01/09/15 (ת/16) אישר הנאשם כי ביצע מספר בדיקות לגילוי מחלת איידס (שורות 37-38). בהמשך, נשאל הנאשם ביחס למסמכים קודמים [מסמכים רפואיים שהעידו על היותו נשא איידס], הנאשם אישר עצם קיומם של 'מסמכים קודמים' אך טען כי "הם לא רלוונטיים... כי זה שקר... הם שקריים..." (שורות 80-85, 93-94 ו-132-136). זאת, מבלי להסביר מדוע הוא סבור שמסמכים שכאלה אינם אמת. דהיינו, מחקירה זו ניתן להבין כי הנאשם ראה מסמכים שמעידים על היותו נשא אך, כביכול, בחר שלא להאמין להם.

זאת ועוד, במסגרת חקירה תחת אזהרה של הנאשם מיום 07/09/15 (ת/8) טען הנאשם כי גילה שהוא נשא איידס רק ימים לפני החקירה, כשהמטרה הודיעה לו על כך (שורות 13-16) ואף טען כי בשנים 2014-2015 הוא נשלח לבדיקת דם על ידי רופא המשפחה ו"עדיין הופיע שאני שלילי" (שורות 19-24). כמו כן טען כי לא הודיעו לו את תוצאות בדיקת הדם שנעשתה לו בשנת 2011 לאחר תרומת הדם (שורות 32-34). עם זאת, כשנשאל בנוגע לחבר לעבודה בשם בני, אצלו התגורר בין השנים 2012 עד 2014, אישר כי "יש מצב" שבני ראה מסמך רפואי שלו המעיד שהוא נשא איידס (שורות 39-55). דהיינו, גם כאן קיימת אינדיקציה שראה והחזיק ברשותו מסמך רשמי המעיד על היותו נשא מספר שנים קודם לחקירה זו.

לא זו אף זו, בהמשך החקירה, הנאשם נשאל לגבי בת זוגו [ס.]: "אז איך אתה מסביר כי בעת שהיית בבית חולים... אתה אמרת לה: אני מצטער אבל אני חולה איידס" ענה הנאשם: "אחרי שהרופאים הביאו לי את המכתב אני קראתי ואמרתי לה" ובהמשך אף אישר כי במכתב ראה שהוא נשא איידס [מעובדות כתב האישום, כפי שיפורט בהמשך, עולה כי מדובר באירוע מיום 15/08/12](שורות 161-169).

אם לא די בכל אלה, בחקירה תחת אזהרה מיום 07/09/15 (ת/9) אישר הנאשם שידע שהוא נשא איידס לפני שנת 2013 ולכן קיים עם בת זוגו [ס.] יחסי מין מוגנים (שורות 10-11). אמנם, לטענתו ערך בדיקות בשנים 2014-2015 שהצביעו על כך שהוא איננו נשא איידס (שורות 6-9). כידוע, עוד בשנת 2011 התקבלה תשובה שהעידה על היותו של הנאשם נשא איידס. משכך, ובשים לב לעובדה כי אין ריפוי מוחלט במחלה זו, ברי כי תוצאות הבדיקות שעשה הנאשם בשנים 2014-2015 - שאותן הוא ראה לדבריו - אף הן העידו על היותו נשא איידס. בנוסף, בדיקה שכזו מעולם לא הוצגה לנו מטעם ההגנה. דהיינו, בהמשך החקירות אישר ידיעה של ממש למצבו הבריאותי.

מעבר לדברים שאמר הנאשם בחקירות קודמות, במסגרת פרשת התביעה הוגש כתב אישום מתוקן בו הודה הנאשם ביום 29/02/16 בבית משפט השלום בתל אביב [ת"פ 36236-09-15(ת/35)] (להלן: "התיק הקודם"), ממנו עולה באופן שאיננו משתמע לשני פנים כי הנאשם ידע דבר היותו נשא של מחלת האיידס.

במסגרת החלק הכללי בו הודה הנאשם, נכתב מפורשות: "בתאריך 31/05/11 תרם הנאשם דם במגן דוד אדום. בדיקה שנערכה למנת הדם שתרם הנאשם התגלתה חיובית ל HIV - איידס... מנהלת שירותי הדם במגן דוד אדום ניסתה ליצור קשר טלפוני עם הנאשם מספר פעמים ונקבעו עמו מספר פגישות אליהן הוא לא הגיע. במהלך השנים 2012-2015

נמסר לנאשם מספר פעמים על ידי בתי חולים שונים בארץ ועל ידי רופאים שונים כי הוא נשא של נגיף האיידס".

אנו דוחים בשתי ידיים את טענתו של הנאשם לפיה עת הודה בכתב האישום, לא התייחס כלל לחלק הכללי ולא ידע במה הוא מודה שכן עיון בפרוטוקול הדיון מעלה כי במעמד הדיון הצהירה באת כוחו דאז שהיא הקריאה לו את כתב האישום המתוקן, והנאשם אף אישר בפיו את דבריה (שם, עמוד 4 לפרוטוקול).

בעדותו לפנינו כשנשאל הנאשם ביחס לתיק הקודם, תחילה העיד כי כתב האישום כמו גם החלק הכללי לכתב האישום לא הוקראו לו על ידי ב"כ דאז, אלא רק הודעו לו סעיפי האישום בהם הודה והואשם (עמ' 837). מאוחר יותר בחקירתו הנגדית, תחילה הנאשם טען, כי לא הוקרא לו כתב האישום (עמ' 937), לאחר מכן שינה גרסתו ואישר כי הוקרא לו כתב האישום אך לא החלק הכללי (עמ' 937). משנשאל הנאשם האם למעשה הוא טוען, כי ב"כ כוחו דאז "רק" הודיעה לו כי הוא מואשם בעבירה של "מעשה שעלול להפיץ מחלה" תוך שאמרה לו להודות בה במסגרת הסדר הטיעון "זוהו" - הנאשם אישר זאת (עמ' 937-938). כאשר נשאל שוב, האם עובדות כתב האישום לא הוקראו לו, הנאשם אישר כי עובדות כתב האישום הוקראו לו, אך לא הוקרא לו החלק הכללי לכתב האישום (עמ' 938). כאמור, הנאשם שינה גרסתו בעניין זה לא אחת ובהמשך להתרשמותנו ביחס למהימנות הנאשם בכלל, ברי כי בעניין זה שיקר לפנינו. משכך, בשים לב לאמור בפרוטוקול הדיון בתיק הקודם ומשדחינו את גרסתו המיתממת ולא עקבית של הנאשם, אנו קובעים כי הנאשם ידע את הכתוב בכתב האישום בו הודה.

בנוסף, לאורך ההליך כולו, הן במסגרת חקירותיו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, היה ניתן להתרשם כי הנאשם הוא אדם פיקח, הרואה עצמו אף "מומחה" בעניינים שונים, שהקפיד על הבנה של כל פרט ופרט בהליך בטרם מענה על שאלות, תוך שתשובותיו היו מדויקות והתייחסו למלוא המידע שהוצג בפניו. משכך, קשה להלום מצב בו הנאשם, בעת דיון בבית המשפט במסגרתו מוצג הסדר טיעון, מודה בביצוע עבירות פליליות, מבלי שהבין את כל כתב האישום בו הודה. ודוק, גם אם היינו מקבלים טענתו זו של הנאשם שנגעה (ברוב הגרסאות שלו) אך ורק לחלק הכללי לכתב האישום, הרי שעיון בעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם מעלות כי זה הודה במסגרת האישום השני כי במהלך שנת 2012 החל לקיים קשר זוגי עם ס. בתחילה קיים עמה יחסי מין מוגנים אך לאחר כחודש הפציר בה לקיים עמו יחסי מין לא מוגנים מבלי שהוא הביא לידיעתה כי הוא נושא את נגיף האיידס (עובדות 1-3). דהיינו, הנאשם הודה בעובדה ולפיה כבר במהלך שנת 2012 ידע שהוא נושא את נגיף האיידס (שאם לא כן, לא היה עליו ליידע אותה בנשאותו). דברים אלו עולים בקנה אחד עם חקירותיו במשטרה שבתחילה קיים יחסי מין מוגנים עם בת זוגו [ס.]. כיוון שידע שהוא נשא איידס (ת/9).

לא זו אף זו, מעובדות 5-6 בכתב האישום, שאף בהן הודה הנאשם, מפורט כי ביום 15/08/12 במהלך אשפוזו בבית החולים, אמר הנאשם לבת זוגו ס. כי הוא חולה במחלת איידס ולאחר שחרורו בת הזוג נבדקה ונמצא כי הוא הדביקה בנגיף האיידס. דהיינו, הנאשם הודה כי הוא בעצמו עוד בשנת 2012 סיפר לבת זוגו דאז כי הוא חולה במחלת האיידס ואף הודה כי הדביקה בנגיף. גם כאן, הודאתו בעובדות אלה בכתב האישום המתוקן עולות בקנה אחד עם גרסתו בחקירה במשטרה (ת/8).

אם לא די בכל האמור, בחקירתו תחת אזהרה בתיק שלנו, ביום 07/12/21, על אף שטען כי ידע שהוא נשא איידס רק במהלך שנת 2015 לאחר מעצרו הקודם, הוא הסביר כי בעבר הדביק אחת, מישהי שהיה מאורס לה והוא ריצה בגין מעשה זה עונש מאסר בפועל (ת/26(א) עמוד 33). משכך, ברי כי גם בחקירתו כיום, בפועל אישר את העובדות בהן הודה במסגרת הסדר הטיעון בתיק הקודם.

זאת ועוד, כעולה ממסמך סיכום רפואי, שהוגש בהסכמה, הנושא את התאריך 16/11/14 (ת/29), במהלך אשפוז הנאשם בבית החולים נערכה לנאשם בדיקת איידס בבית החולים, ואף נרשמה תגובתו להודעת בית החולים כי הוא חולה. משנרשם במסמך רפואי כי תוצאות הבדיקה נמסרו לנאשם ואף תועדה תגובת הנאשם להודעה זו, ברי גם בכך יש כדי לבסס את העובדה שלנאשם הודע דבר היותו נשא איידס.

יוצא אפוא כי ראיות רבות, חלקן מבוססות על דברים שהנאשם אמר בעצמו בחקירות שונות, לפני בית משפט ורופאים, מעידות באופן חד משמעי כי הנאשם ידע עוד בשנת 2012 כי הוא נשא איידס. משכך, אנו קובעים שהנאשם שיקר במצח נחושה כשאמר שעד שנת 2015 כלל לא ידע שהוא חולה [ראו עדותו בבית המשפט, עמ' 832, 834].

לאור האמור וכסיכום ביניים, אנו קובעים כי הנאשם היה מודע להיותו נשא נגיף איידס במהלך שנת 2012, לכל המאוחר ביום 15/08/12 - התאריך בו ראה מסמך המעיד על היותו נשא איידס, סיפר לבת זוגו כי הוא נשא נגיף איידס ומאוחר יותר אף גילה כי הדביקה.

מכאן, נעבור לבחון את היסודות העובדתיים של העבירה:

האם מחלת האיידס היא מחלה מסכנת נפשות?

כאמור, פסיקת בית המשפט העליון קבעה כי מחלת האיידס נופלת בגדר מחלה מסכנת נפשות, אלא שטוענת ההגנה כי לאור התקדמות הטיפול במחלה, שאף הרופאה בעדותה הגדירה אותה כיום כמחלה כרונית, היא איננה מהווה עוד מחלה מסכנת חיים.

בחינה מדוקדקת של עדות הרופאה, לצד בחינת פסיקת בית המשפט העליון מובילה למסקנה כי גם כיום יש לראות במחלת האיידס כמחלה מסכנת נפשות.

במסגרת היותה מומחית למחלות זיהומיות, ובין היתר למחלת האיידס, העידה הרופאה לפנינו בנוגע לאופי המחלה - נגיף האיידס מתרבה בתאי כדוריות דם לבנות שקרויות CD4, האחראים על החסינות התאית של הגוף. אם הנגיף מתרבה אז מספר תאי ה-CD4 יורד - דבר אשר גורם לפגיעה קשה בהתמודדות עם מחלות כגון מחלות זיהומיות וסרטן. עוד הסבירה שכלל שהעומס הנגיפי של המחלה גבוה יותר, המחלה קשה יותר והבנאדם מדביק בשיעורים גבוהים יותר. אם העומס הנגיפי הוא מתחת לרמות הנמדדות (בין 30-50 קופיסי פר סיסוי) אז האדם לא מדבק (עמ' 677). עוד העידה כי הטיפול התרופתי שקיים היום ושכבר בשנת 1996 החלו לעשות בו שימוש (עמ' 696) עשוי להפחית את רמת הווירוס שמסתובב בדם עד לרמות לא נמדדות, וכי "היום, כאשר יש טיפול מאד יעיל כנגד הנגיף והמחלה הפכה למחלה כרונית לכל דבר, פחות מתייחסים לנשא, חולה" (עמ' 676). במצב שכזה, הבנאדם הוא בריא, רק שהוא תלוי בתרופות. דהיינו, גם עם טיפול תרופתי אין ריפוי אלא רמיסיה (עמ' 677). העדה אישרה, כי ככל שהנאשם מקבל טיפול תרופתי, בהיענות של מאה אחוז ומגיע למעקבים, כיום, המחלה לא מסכנת חיים (עמוד 689). דהיינו, ללא הטיפול התרופתי, מצב המחלה הוא כפי שהיה מוכר וידוע עובר למציאת הטיפול התרופתי, ומשכך, היא עודנה בבחינת מחלה מסכנת חיים. ודוק, בעדותה הסתמכה הרופאה על חוזר חטיבת הרפואה של משרד הבריאות, נוהל למניעת הדבקה ב-HIV של שותף/ה ליחסי מין או בדרך אחרת מיום 11/11/21 (ת/37) הקובע מפורשות בסעיף 1 לחלק הכללי כי על אף ההתפתחויות המדעיות, איידס היא עדיין מחלה קשה, המסכנת חיים.

נסכם בעניין זה - מעדותה של הרופאה עולה כי הפסקה בלקיחת הטיפול התרופתי, גורמת לחזרת מחלת האיידס אצל

נשא להתנהל כאילו לא קיים טיפול תרופתי כלל. כאמור, בהתאם לחוזר משרד הבריאות במצב שכזה, מחלת האיידס היא מחלה קשה ומסכנת חיים. זאת ועוד, בית המשפט העליון כבר קבע במקרים אחרים כי מחלת האיידס היא מחלה מסכנת חיים (גם בתקופה שכבר היה קיים טיפול תרופתי). משכך, אנו קובעים כי הוכח שמחלת האיידס מהווה מחלה מסכנת חיים.

האם הנאשם עשה מעשה העלול להפיץ מחלה?

ביחס לאישומים ראשון ושביעי, כמפורט לעיל, נקבע כי לא הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם בעל את המתלוננות כשהוא אינו עוטה על איבר מינו קונדום. משכך, ביחס לאישומים אלה לא הוכח ברמה הנדרשת במשפט הפלילי כי הנאשם עשה מעשה שעלול להפיץ מחלה ואנו מזכים את הנאשם מביצוע עבירה זו ביחס לאישומים ראשון ושביעי.

האם הנאשם היה מדבק?

הרופאה העידה, כי משנת 2016 החלה לטפל בנאשם במסגרת שב"ס, ערכה לגביו מעקב ושם הוא החל לקבל טיפול מתאים (עמ' 692). לאחר שחרורו (ביום 16/04/21) הוא לא הגיע למרפאה למעקב עד מאי 2021, אז חידש את המעקב והטיפול התרופתי. באותה תקופה היא ראתה אותו פעמיים - במאי ובאוגוסט 2021 (עמ' 676). כשהגיע למעקב ב- 05/05/21 היה עם עומס נגיפי של 7000 והוא היה מדבק, קיבל טיפול תרופתי וככל הנראה לקח אותו כי בבדיקה נוספת ב- 10/08/21 העומס הנגיפי היה מתחת לרמות הנמדדות, כך גם בבדיקה שנערכה לו בדצמבר 2021 (שבוצעה לאחר שהנאשם נעצר בתיק זה) (עמ' 684 ות/32). משכך, הסיקה הרופאה כי בין אוגוסט לדצמבר 2021, הנאשם לא היה מדבק (עמ' 689 שורות 24-26).

בחקירתה הנגדית הבהירה, כי אין לדעת תוך כמה זמן מרגע לקיחת הטיפול, החולה הופך לבלתי מדיד. עם זאת ציינה, כי ככלל עושים בדיקת מעקב לאחר ששה שבועות כדי לראות ירידה בעומס הנגיפי, אם כי במקרה דנן הבדיקה נעשתה רק בחלוף שלושה חודשים. עוד הדגישה כי עניין זמן ההשפעה של הטיפול התרופתי הוא אינדיבידואלי ולא ניתן לשלול בעניינו של הנאשם שזה היה תהליך קצר יותר. משכך, העדה לא יכלה לשלול כי ביולי 2021 הנאשם היה כבר לא מדבק (עמ' 690).

באשר להנחיות שניתנו על ידה לנאשם, הסבירה באופן כללי כי בהתאם לחוזר משרד הבריאות (ת/37, סעיף 5.1.2), מי שהעומס הנגיפי שלו לא מדיד בשתי בדיקות רצופות עם הפרש של לפחות 3 חודשים בין הבדיקות, הרופא המטפל, בהתאם לשיקול דעתו, יכול להגיד שהמטופל לא מדבק ולא חייב לקיים יחסי מין מוגנים או למסור מידע לפרטנר מיני. לדבריה, בעניינו של הנאשם לא בוצעה שיחה כזו (עמ' 685), שכן דבר שכזה תלוי באישור של רופא, שיינתן רק לאחר כשנה מעקב, כשלו רופא ברור שאפשר לסמוך על החולה שהוא לוקח את הטיפול באופן סדיר - דבר שוודאי לא קרה בעניינו של הנאשם (עמ' 692).

נציין כי הנאשם טען לפנינו שבפעם האחרונה שהיה אצל הרופאה [באוגוסט 2021], זו אמרה לו שהוא לא מדבק והוא לא מחויב להודיע שהוא נשא של הנגיף (עמ' 836), זאת בניגוד למקום אחר בו העיד כי מאז שחרורו מן המאסר הוא מקפיד לעדכן כל מי שפוגש (אפילו את מעסיקו) כי הוא נשא של המחלה ובעת קיום יחסי מין הוא עושה שימוש בקונדום (עמ' 835-836). מעבר לסתירה (אחת מני רבות) בדבריו של הנאשם, טענתו זו עומדת בסתירה מוחלטת לעדות הרופאה שנשאלה על כך לא אחת והייתה עקבית וברורה מאד בעדותה בכלל ובנושא זה בפרט.

כך יוצא כי ניתן לקבוע כי בין חודש אוגוסט לחודש דצמבר 2021, הנאשם לא היה מדבק וקיים ספק באשר לשאלת היותו מדבק בחודש יולי אותה שנה. עם זאת, הנאשם מעולם לא קיבל אישור מהרופאה המטפלת כי הוא איננו מדבק, ושהוא יכול לקיים יחסי מין באופן בלתי מוגן ולהימנע מיידוע פרטנר זוגי בדבר היותו נשא איידס.

בניתוח הראיות דלעיל ביחס לאישומים הרלוונטיים קבענו, מעל לכל ספק סביר, כי בארבעה מתוך ששה מקרים בהם הואשם בעבירה של מעשה העלול להפיץ מחלה, קיים הנאשם יחסי מין עם המתלוננות השונות באופן לא מוגן וללא קונדום [ראו קביעות עובדתיות באישומים שלישי, רביעי, חמישי, ושישי בשונה מקביעותנו ביחס לאישומים ראשון ושביעי]. בהתאם לעדות הרופאה (והדבר אף מצוי בגדר ידיעה שיפוטית), קיום יחסי מין לא מוגנים מעמידים את הפרטנר המיני בפני סיכון להדבקה (עמ' 686).

מקרי האונס באישום השלישי והרביעי קרו ב-07/11/21 ולאחר 23/09/21. לגבי תאריכים אלה הרופאה העידה כי הנאשם לא היה מדבק בהם. כאמור, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון בבואנו לבחון האם היסוד העובדתי של "מעשה העלול להפיץ מחלה" מתקיים, עלינו לשאול בראש ובראשונה שאלה מדעית - הסתברות בדבר סיכויי ההדבקה. משקבעה הרופאה, שהיא גם מומחית לדבר וגם המטפלת של הנאשם כי בין אוגוסט לדצמבר 2021 הנאשם לא היה מדבק, קיים ספק סביר האם הנאשם עשה באישומים אלה מעשה שיש בו סיכוי להדביק אחר.

אישום שישי מייחס לנאשם ביצוע מעשה האינוס בתאריך 21/07/21, דהיינו לקראת סוף חודש יולי. כאמור, הרופאה בעדותה לא יכלה לשלול אפשרות לפיה כבר בחודש יולי הנאשם לא היה מדבק. משכך, גם כאן עולה ספק סביר בדבר היותו של הנאשם מדבק. משכך, גם קיים ספק סביר האם הוא ביצע באירוע זה מעשה שעלול להפיץ מחלה.

בשונה, ביחס לאישום חמישי, אין ספק כי הנאשם היה חולה איידס, זאת בהתאם לתוצאות בדיקת דם שנערכה לו (ת/30, ת/31). עוד, כפי שקבענו לעיל, כבר במהלך שנת 2012 הנאשם ידע כי הוא נשא איידס ואף ידע שבעבר הדביק את בת זוגו במחלה. ביחס לשנים 2012-2014, לא עלתה כל טענה כאילו הנאשם לקח טיפול תרופתי שהפך אותו ללא מדבק.

כפי שקבענו לעיל, בהתאם למפורט בכתב האישום וכן לאור עדותה של המתלוננת 5, במהלך שנת 2013 ולכל המאוחר ביום 06/10/14, ביצע הנאשם במתלוננת 5 מעשה אינוס, עת החדיר לגופה את איבר מינו, זאת מבלי שהוא עושה שימוש בקונדום. משכך, באישום החמישי הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם עשה מעשה שעלול להפיץ מחלה.

הגם שקבענו ביחס לאישומים שלוש, ארבע ושש כי אלה בוצעו בזמן שבפועל קיים ספק סביר האם הנאשם היה מדבק ועל כן לא הוכח מעל לכל ספק סביר אחד מיסודות העבירה, בנסיבות המקרה דנן אנו סבורים כי הוכחה לפנינו עבירת ניסיון ביחס לאישומים אלה.

בפתח הדברים נציין, כי הגם שהנאשם לא הואשם בניסיון לבצע העבירה, משנדרש הנאשם להגן על עצמו מפני העבירה המושלמת, ברי כי הגנתו לא נפגעה עת בוחנים אנו את האפשרות להרשיעו בניסיון לבצע את העבירה המוגמרת. בהרשעתו בניסיון - עונשו לא יעלה על העונש בעבירה המוגמרת (כמצוות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי).

המסגרת הנורמטיבית בתמצית: סעיף 25 לחוק המגדיר ניסיון מהו, קובע: "אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה".

דהיינו, גבול האחריות הפלילית עובר בין ההכנה - שבגינה אין אחריות פלילית (למעט עבירת הכנה לביצוע מעשה טרור -

סעיף 28 לחוק המאבק בטרור, התשע"ו - 2016) לניסיון - אז קיימת אחריות פלילית. בנוסף, הניסיון מתגבש כאשר המבצע פעל במטרה לגבש את העבירה אך זו לא יצאה אל הפועל.

מלשון הסעיף נלמד כי בנוגע ליסוד הנפשי נדרשת מטרה להשלים את העבירה, מטרה להשלים את ההתנהגות, וזאת אפילו אם העבירה המושלמת איננה דורשת יסוד נפשי זה, וניתן להסתפק בה במודעות בלבד [ראו: בועז סנג'רו, ביקורת דיני העונשין הישראליים (2020), פרק י"ט עמוד 213].

ביחס ליסוד הנפשי הלכה היא כי היסוד הנפשי הנדרש לעבירת הניסיון הוא בעל שני יסודות משנה:

1. היסוד הנפשי הנדרש לעבירה המוגמרת

2. היסוד הנפשי לעבירת הניסיון עצמה, היינו: מטרה לבצע את העבירה.

הדרישה בדבר המטרה נועדה להשלים את הפער הקיים במישור העובדתי (הבא לידי ביטוי באי הגשמתה בפועל של העבירה) על ידי הצבת רף הוכחה מקסימלי במישור הנפשי אשר יבטא את רצונו של המנסה.

כאשר מדובר בניסיון בלתי - צליח, מאופיין המישור ההכרתי של היסוד הנפשי בהכרה מוטעית לגבי מצב הדברים שבהם מותנה ביצוע העבירה. מכאן, שהיסוד הנפשי של הניסיון הבלתי - צליח נבדל מהניסיון הצליח, בכך שבראשון המנסה לא היה מודע לכך שביצוע העבירה העיקרית אינו אפשרי מבחינה אובייקטיבית.

מילים אחרות, יסוד נפשי זה מתבטא בכך שמצב הדברים המאפשר ביצוע העבירה באופן אובייקטיבי היה רק בתודעת העושה. על יסוד נפשי זה - של הכרה מוטעית - להתייחס לסיבת היותו של הניסיון בלתי- צליח, היינו: לדבר שגרם לחוסר האפשרות להשלים את העבירה. כך לדוגמה, דרושה הכרה מוטעית של העושה לגבי קיומו של רכיב הנסיבה כאשר רכיב זה דרוש להשלמת העבירה והכשיל אפשרות להשלמתה. ויודגש, נוסף ליסוד נפשי הכרתי זה, נדרש מהמנסה ניסיון בלתי- צליח, גם יסוד נפשי של מטרה לבצע את העבירה המושלמת [ראו: יורם רובין, יניב ואקי, דיני עונשין (מהדורה שלישית, 2014) כרך א, עמוד 656 וכן רע"פ 7560/01 הצבאי הראשי נגד שובין (02/12/04)].

ביחס לעבירה המוגמרת, כפי שפורט לעיל, המודעות עשויה להתבטא בפזיזות ונדרשת, אפוא, מודעות סובייקטיבית לקיומו של סיכון ממשי של הפצת מחלה.

באשר ליסוד הנפשי הנדרש ל'ניסיון' - כמפורט לעיל, נדרש יסוד של כוונה. בהתאם להוראת סעיף 20 לחוק העונשין, כוונה יכולה להילמד בהתאם להלכת הצפיות. דהיינו, ראיה מראש את התרחשות התוצאות כאפשרות קרובה לוודאי.

מן הכלל אל הפרט: משבעל הנאשם את המתלוננות שצוינו לעיל, כשהוא איננו עוטה על איבר מינו קונדום, ברי כי מעשיו של הנאשם חלפו עברו את שלב ההכנה והוא למעשה ביצע מעשה שעלול לגרום בפועל להפצת מחלה, ככל שאותו מבצע הוא נשא איידס והעומס הנגיפי שלו היה מעל לרמות הנמדדות. עוד כפי שפורט לעיל, הנאשם בעת ביצוע מעשים אלה היה מודע להיותו נשא איידס.

השאלה הנשאלת היא האם הנאשם בעת קיום יחסי המין הלא מוגנים עם מתלוננות 3, 4, ו- 6 עשה אתהמעשים במטרה לעשות מעשה שעלול להפיץ מחלה? נדמה כי התשובה לכך היא חיובית.

כפי שהנאשם העיד על עצמו, לאחר שהשתחרר מהכלא ומשידע כי בעבר הוא הדביק את בת זוגו באיידס, הוא נזהר והשתמש בקונדום בעת קיום יחסי מין כדי למנוע הסכנה. בנוסף, הרופאה העידה כי הנאשם קיבל ממנה הנחיות ברורות כיצד להימנע מהדבקה, ובין היתר הוסבר לו על קיום יחסי מין מגונים (עמ' 685). דהיינו, הנאשם היה מודע היטב לסכנה שיש בקיום יחסי מין לא מוגנים.

מקרה האינזוס של מתלוננת 6 [שארע ב- 21/07/21], ארע כחודשיים לאחר שקיבל תוצאת בדיקת דם ולפיה הוא מדבק [תוצאה שהתקבלה בתחילת חודש מאי 2021] ועוד טרם ערך את בדיקת הדם בה נמצא כי הוא מתחת לרמות הנמדדות [תוצאה שהתקבלה בחודש אוגוסט 2021]. דהיינו, בזמן אירוע זה, עת אין לנאשם כל אינדיקציה שלפיה מצבו הרפואי השתנה שינוי כלשהו, ומשהוברר כי הוא היה מודע היטב לסכנה שבקיום יחסי מין לא מוגנים במצבו, ברי כי הוא ראה כאפשרות קרובה לוודאי כי הוא עושה מעשה העלול להפיץ מחלה. ודוק, בשלב זה, עוד טרם ביצוע בדיקה כלשהי, ברי כי הנאשם לא היה מודע לדבר שגרם לחוסר האפשרות להשלים את העבירה.

למסקנה דומה הגענו גם ביחס למעשי האינזוס של מתלוננות 3 ו-4, מעשים אלה בוצעו אמנם לאחר שהתקבלה תוצאת בדיקת הדם מחודש אוגוסט 2021. עם זאת, כפי שהעידה הרופאה, בפגישתה עמו עוד בחודש מאי 2021, היא הסבירה לו הסבר מפורט וכולל של הנחיות משרד הבריאות (עמ' 685-686). הנאשם, כאמור, היה מודע להיותו נשא איידס ולסכנות הכרוכות בקיום יחסי מין לא מוגנים במצב רפואי זה. בנוסף, היה מודע להנחיות לפיהן רק לאחר קיום שתי בדיקות רצופות ואישור רופא, ניתן לקיים יחסי מין לא מוגנים.

על אף האמור, בשני מעשי אינזוס אלה הוא קיים יחסי מין לא מוגנים לאחר שערך בדיקה אחת בלבד ומבלי שהוא קיבל כל אישור מהרופאה המטפלת שהוא אינו מדבק. במצב דברים זה, גם כאן, כיוון שהנאשם ידע כי בשלב זה, בהתאם להנחיות הוא איננו נחשב כלא מדבק ומוטלת עליו החובה ליידע פרטנר מיני ולקיים יחסי מין מוגנים, הרי שגם במקרים אלה בהתאם להלכת הצפיות, הנאשם ראה כאפשרות קרובה לוודאי שהוא עלול להפיץ מחלה. בדומה, בשלב זה עוד טרם ביצע הנאשם את הבדיקה השניה שרק לאחריה יכול רופא לקבוע כי הנאשם הוא לא מדבק, הנאשם לא היה מודע לדבר שגרם לחוסר האפשרות להשלים את העבירה.

בנקודה זו מוצאים אנו להדגיש, כי הרשעתו של הנאשם בניסיון להפצת מחלה אין לראותה "דווקנות משפטית" אלא הכרעה משפטית וערכית מתבקשת בנסיבות העניין. הנאשם נשא של מחלה מסכנת חיים, שבהיעדר טיפול עשויה להיות קטלנית לנאשם ולאחרים. בהתאם לנוהל הברור של משרד הבריאות בעניין, על מנת שהנאשם יוכל לפטור את עצמו מליידע את שותפתו למין בדבר מחלתו, לא כל שכן, לקיים יחסי מין לא מוגנים, עליו לעמוד בשורה של תנאים מצטברים, טרם יקבל את האישור מהרופא לעשות כן - וגם אישור זה הוא אחד התנאים שבנוהל.

הנאשם, בעת שבעל את המתלוננות, למעשה, לא עמד באף לא אחד מהתנאים והיה מודע לכך - הוא לא עבר שתי בדיקות ברצף (הבדיקה מחודש 12/21 הייתה לאחר מעצרו) - לא היה בקשר רציף עם הרופאה המטפלת - לא הוכיח במעשיו כי הוא מקפיד על נטילת התרופות לאורך זמן (ור' למשל התוצאה מחודש 5/21) - וממילא גם לא קיבל את אישורה של הרופאה. העובדה כי בדיעבד, התגלה במהלך ניהול המשפט כי הנאשם לא היה מדבק בתקופה שצוינה לעיל - היא במובנים רבים בבחינת חוכמה שבדיעבד, שהוא לא ידע עליה ולא יכול היה לדעת עליה בזמן אמת.

אשר על כן, ביחס לכל אחד מן האישומים שלוש, ארבע ושש אנו מרשיעים את הנאשם בביצוע עבירה של ניסיון לבצע מעשה העלול להפיץ מחלה.

לאחר ניתוח של הראיות שהובאו לפנינו וקביעת ממצאים עובדתיים, נפנה לערוך ניתוח משפטי - אילו יסודות עבירה מקימות העובדות שהוכחו במהלך המשפט. על מנת לערוך ניתוח משפטי זה, נבחן בתחילה את המסגרת הנורמטיבית של העבירות המיוחסות לנאשם. לאחר מכן, נפנה לבחון את יסודות העבירה ביחס לעובדות שנקבעו בכל אישום ואישום. נעיר כי בפרק זה נדון בכלל העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום, למעט עבירת מעשה העלול להפיץ מחלה שיוחסה לנאשם בחלק מהאישומים - לה מצאנו מקום להקדיש פרק נפרד.

המסגרת הנורמטיבית

אינוס - בעילה שלא בהסכמה חופשית (סעיף 345(א)(1) לחוק):

החלופה בסעיף 345(א)(1) לחוק היא של בעילה שלא בהסכמתה החופשית של האישה.

המחוקק הגדיר 'בעילה' כהחדרת איבר מאיברי הגוף או חפץ לאיבר המין של האישה.

יסוד ה'חדירה' פורש בפסיקה באופן רחב ולא אחת נקבע כי די ב"תחילת חדירה". דהיינו, די במגע עם איבר המין של האישה, ואין הכרח בחדירה של ממש אל תוך איבר המין [ע"פ 5165/98 דסה נ' מדינת ישראל (23.12.98)]. משכך, נקבע אף בפסיקה מאוחרת יותר כי "... כל נגיעה פנימית בחלק מחלקי איבר המין, מעבר לחלקיו החיצוניים, כגון מעבר לשפתיים החיצוניות, מהווה חדירה העשויה להקים את עבירת האינוס" [ראו: ע"פ 2973/21 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.22)].

באשר ליסוד של 'העדר הסכמה' - נוסח זה של העבירה הוא תיקון לחוק שהתגבש בשנת תשס"א שנועד לשנות את יסודות עבירת האינוס שחייבה קודם לכן, בנוסף להיעדר הסכמה חופשית של האישה, גם "שימוש בכוח, גרימת סבל גופני, הפעלת אמצעי לחץ אחרים או איום באחד מאלה, ואחת היא אם נעשו אלה כלפי האישה או כלפי זולתה". התיקון לחוק נועד להסיר את הדרישה לשימוש בכוח וכפייה כתנאי להרשעה בעבירת האינוס, וביקש להסתפק לצורך כך ביסוד של היעדר הסכמת האישה, עליו בנויה כיום עבירת האינוס המושתתת על איסור לפלוש לאוטונומיה של האישה על גופה, בלא הסכמתה החופשית. יסוד זה מדגיש את ההיבט הפנימי של רצון האישה, והוא מבטא את הצורך להגן על האוטונומיה של האישה על גופה, גם אם אי-ההסכמה לא הובעה על דרך של התנגדות פיזית, זאת מתוך הכרה במציאות בה עשוי קורבן אונס להגיב בשיתוק [ראו: ע"פ 6295/05 אלי וקנין נגד מדינת ישראל (25/01/07)].

באשר ליסוד הנפשי, עסקינן בעבירת מודעות הנבחנת לאור מכלול הנסיבות של כל מקרה ומקרה. בית המשפט העליון נדרש לאחרונה לשאלת היסוד הנפשי הנדרש לעבירת האינוס וקבע כי יסוד נפשי זה כולל מודעות למעשה החדירה ולאפשרות שהמתלוננת איננה מסכימה למעשה. ברי כי ביצוע מעשה בעילה כאשר הנאשם מודע לאפשרות שהמתלוננת אינה מסכימה למעשה הבעילה או כאשר הוא חושד שהמתלוננת לא נותנת את הסכמתה למעשה כאמור, ובוחר לעצום את עיניו, גם הוא עונה על דרישת היסוד הנפשי הנדרש להוכחת העבירה. בית המשפט העליון קבע כי אדישות גם היא עונה על דרישת היסוד הנפשי לעבירה: "מקרה בו הנאשם מבצע מעשה חדירה בלתי מוסכם לאיבר מינה של המתלוננת בשוויון נפש, כאשר הוא כלל לא נותן את דעתו לשאלת ההסכמה, דהיינו: כאשר שאלת ההסכמה אינה מהווה חלק משיקוליו בבואו לבצע את מעשה החדירה, והוא פועל לסיפוק דחפיו המיניים מבלי לחשוב על רצונותיה של המתלוננת ומבלי לקחתם בחשבון. ברי הוא, כי גם נאשם כזה הוא בגדר אנס, מאחר שהוא בועל את המתלוננת מבלי שמעשהו

מלווה באמונה כנה בכך שהמתלוננת מסכימה למעשה... [ראו: ע"פ 6111/23 פלוני נגד מדינת ישראל (22/02/24)].

אינוס במצב המונע מאישה לתת הסכמה (סעיף 345(א)(4)):

חלופה זו מתקיימת ככל ומעשה הבעילה נעשה באחת משתי אפשרויות - תוך ניצול מצב של חוסר הכרה בו שרויה האישה, או מצב אחר המונע ממנה לתת הסכמה חופשית. החלופה האחרונה מהווה חלופת "סל" שנועדה "לתת מענה לקשת רחבה של מקרים, בהם האישה אינה מסוגלת ליתן הסכמה חופשית בשל מצב פיזי או נפשי בו היא שרויה באותה העת". כדי להוכיח חלופה זו אין צורך בהוכחת מניעה מוחלטת של האישה לגבש הסכמה, אלא די בהחלשה מהותית של יכולת האישה ליתן הסכמה [ראו: ע"פ 3217/14 פלוני נגד מדינת ישראל (31/07/16)].

מעשה מגונה (סעיף 348(ג) לחוק העונשין):

החלופה בסעיף (ג) מייחסת ביצוע מעשה מגונה בלא הסכמת האדם.

מעשה מגונה מוגדר בסעיף 348(ז) לחוק כך: "בסימן זה, "מעשה מגונה" - מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים".

העבירה של עשיית מעשה מגונה מסווגת עצמה כ"עבירת התנהגות". החוק רואה בהתנהגות של אדם - בעשייתו של "מעשה מגונה" - מעשה הראוי לגינוי ולענישה, והעבירה מתגבשת אף באין תוצאה ספציפית מעבר להתנהגות. עם זאת, המחוקק בחר להותיר את היסוד העובדתי בעבירה ללא הגדרה ברורה שכן בסעיף ההגדרות התייחס אך ליסוד הנפשי הנדרש לעבירה. הגדרה זו הובילה לכך שבפסיקה נקבעו מבחנים שונים כדוגמת "מבחן אובייקטיבי", "השקפות החברה", "האדם הממוצע". בסופו של יום נקבע כי "היסוד העובדתי בעבירה של עשיית מעשה מגונה הוא מעשה שבנסיבות העניין הוא בעיני האדם הסביר מעשה מגונה, ובלבד שנעשה הוא למטרה של גירוי, סיפוק או ביזוי מיני" [ראו: ע"פ 6255/03 פלוני נגד מדינת ישראל (04//16/02)].

מעשה מגונה במרמה (סעיף 348(א) בנסיבות 345(א)(2)):

סעיף 348(א) יחד עם סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין מלמד כי מעשה מגונה במרמה הוא מעשה מגונה כהגדרתו בחוק, שההסכמה למעשה הושגה במרמה לגבי מיהות העושה או המעשה.

פסיקת בית המשפט העליון ביחס ליסוד המרמה קבעה כי בביצוע עבירה זו יש להוכיח התקיימות של שלושה תנאים- "ראשית, כי טענת מבצע המעשים, שבגינה הושגה הסכמה למעשים, היא טענה כוזבת במישור העובדתי; שנית, כי הטוען מודע לכזב אשר בטענה; ושלישית, כי הרמייה היא אשר הובילה להסכמה למעשים" [ראו: ע"פ 3677/21 מדינת ישראל נגד אבישי שללאשוילי (13/02/22)].

מן הכלל אל הפרט:

אישום ראשון

באישום זה הואשם הנאשם בביצוע עבירות מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק וכן אינוס לפי סעיף 345(א)(1).

במסגרת ניתוח הראיות ביחס לאישום זה קבענו כי עם הגעת המתלוננת 1 לדירה, נגע הנאשם בחזה על אף התנגדותה. במהלך הלילה, בזמן שהנאשם והמתלוננת 1 ישנו האחד ליד השנייה במיטה בדירה, נגע הנאשם במתלוננת 1 בחזה וניסה להוריד את תחתוניה מגופה. בתגובה, המתלוננת ביקשה ממנו להפסיק. לאחר שהמתלוננת נרדמה, היא התעוררה והרגישה את איבר המין של הנאשם בתוכה. בתגובה, היא הדפה אותו והחלה לבכות. במקום לחדול ממעשיו, הנאשם חסם את פיה של המתלוננת, ביקש ממנה להפסיק לבכות ואמר לה "עוד קצת אני מסיים". בשלב מסוים, הצליחה המתלוננת לגרום לנאשם לרדת מן המיטה אך לאחר תחנונים מצדו, והבטחה שלו כי לא יגע בה שוב, אפשרה לו המתלוננת לשוב ולישון במיטה. או אז, נגע בה הנאשם באמצעות ידו בחזה.

במהלך שמיעת הראיות, ניסו ב"כ הנאשם להוביל גם קו הגנה לפיו המגע במתלוננת היה מקרי, תוך כדי שינה, ושמכך, לא נעשה לשם גירוי או סיפוק מיני. ברי כי גם אם מגע ראשוני במתלוננת נעשה מתוך שינה הרי שהמשך המעשים, בהם ניסיון להוריד את תחתוניה מעידים על מעשים שנעשו מתוך ערות ובכוונה ברורה. ודוק, נגיעה בחזה וניסיון להוריד תחתוניה של המתלוננת הם מעשים שלא יכולה להיות לגביהם מחלוקת באשר להיותם מעשים מוגנים שנועדו לשם גירוי או סיפוק מיני. זאת ועוד, המשך המגע בגופה עובר ולאחר בעילתה, אף הם מעשים רצוניים שמבוצעים לשם גירוי או סיפוק מיני. רצף המעשים: מעשה מגונה - בעילה שלא בהסכמה - מעשה מגונה, בהכרח צובעים את ה"מעשים" ככאלו שנעשו לצורך גירוי וסיפוק מיני.

באשר לעבירת האינוס, עדותה של המתלוננת בנוגע ל'חדירה' הייתה ברורה לפיה הנאשם חדר לאיבר מינה ("הרגשתי את איבר המין שלו בתוכי"). משבוצעה חדירה של איבר מינו של הנאשם לתוך איבר מינה של המתלוננת, מתקיים רכיב ה'בעילה'. לצד האמור, לא היה בידינו לקבוע מעל לכל ספק סביר כי הבעילה בוצעה בזמן שהנאשם איננו עוטה על איבר מינו קונדום.

באשר לרכיב של חוסר הסכמה נדמה כי הדברים ברורים מאליהם בנסיבות המקרה. נציין כי את חוסר ההסכמה של המתלוננת לכל מגע בעל אופי מיני, יכול היה הנאשם להבין עוד טרם הלכו לישון זאת לאור תיאוריה כי במהלך בילוי הערב המשותף בדירה, עת הנאשם ניסה ל'שים עליה יד', היא 'העיפה' לו את היד - פעולה המבטאת חוסר הסכמה. אם לא די בכך, ברי כי אמירת המתלוננת לנאשם "מספיק" כבר בתחילת המעשים מלמדת מניה וביה על חוסר הסכמתה למעשה. בהמשך, הדיפתו של הנאשם על ידה ובכיה, אף הם מעשים המבטאים חוסר הסכמה שאיננו משתמע לשני פנים, אלא שהנאשם בחר להתעלם מרצונותיה של המתלוננת תוך שהמשיך במעשיו ואף סתם את פיה תוך כדי המעשה. אם לא די בכל האמור, חזרתו למיטה לאחר מעשים אלה נעשתה רק לאחר שהנאשם הבטיח למתלוננת, לבקשתה, שלא יגע בה שוב. משכך, ברי כי משנגע הנאשם פעם נוספת בגופה של המתלוננת, הדבר נעשה בהעדר הסכמה של המתלוננת.

אשר על כן, אנו מרשיעים את הנאשם באישום זה מעשה מגונה (מספר עבירות) לפי סעיף 348(ג) לחוק ואינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק.

אישום שני

באישום זה הואשם הנאשם בעבירות אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; מעשים מגונים בנסיבות מרמה לגבי מהות העושה והמעשה (מספר עבירות) לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין; מעשים מגונים בכח לפי סעיף 348(ג)(1) לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין.

במסגרת ניתוח הראיות ביחס לאישום זה קבענו כי ביום האירוע, בקרחת היער הנאשם נישק את המתלוננת מספר פעמים כחלק מאותו "אימון" קרב מגע שלו הסכימה המתלוננת, לאור מצג השווא שהציג לה הנאשם. בשלב זה, על אף חוסר הנוחות שחשה המתלוננת, מתוך מחשבה כי מדובר בחלק מאותו "אימון", המתלוננת לא הביעה התנגדות. בשלב הבא, הנאשם הרים את חולצתה של המתלוננת ונגע בה באזור החזה. בשלב זה כבר הביעה מתלוננת את חוסר שביעות רצונה במילים ואף במעשים אך הנאשם ניסה לטעון לפניה כי מדובר בחלק מ "האימון". בשלב הבא, הנאשם ניסה להוריד למתלוננת 2 את מכנסיה בכח, היא לא הסכימה, ואף ניסתה לדחפו אך הוא הצליח להוריד במעט את מכנסיה, והחזיר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת. בהמשך, חשף הנאשם את איבר מינו וניסה לגרום למתלוננת לגעת בו תוך שהוא משך את ידה בכח לעבר איבר מינו אך ללא הצלחה שכן המתלוננת הצליחה למשוך את ידה לאחור.

ברי כי בהתאם להוראת המחוקק, החדרת אצבעות לתוך איבר מינה של המתלוננת (כפי שזו העידה ואף עמדה על גרסה זו גם בחקירה נגדית כפי שפורט לעיל), גם אם לשניות מספר, עונה על הגדרת המחוקק למעשה בעילה. התנהגות המתלוננת אשר בשלב זה הביעה התנגדות הן מילולית והן במעשים מעידים על חוסר הסכמה שלה למעשה.

באשר למעשים המגונים שביצע הנאשם במתלוננת - כפי שעלה מניתוח גרסת המתלוננת 2, הסכמתה למגע בינה לבין הנאשם הושגה לאור מצג שווא שהציג הנאשם למתלוננת. מצג שווא אשר החל עת הציג עצמו כ"מתמחה" משפטן, שיכול לסייע לה בתביעת הרופאה המטפלת שלה והשגת רישיון לשימוש בקנביס רפואי - מעשה אשר נועד לייצר את בסיס הקשר בין השניים. לאחריו, הצגתו כמי שיכול להדריכה בקרב מגע.

ודוק, בעניין זה הגם שלטענת הנאשם הוא עבד (תקופה קצרה) כמאבטח בקניון למספר שעות בשבוע, לא הובאה בדל ראיה כי עבר הדרכה על ידי מעסיקו בקרב מגע לא כל שכן הדרכה בנשק (וזכיר כי חלק מהתרגולות נעשו עם אקדח הגז). חשוב מכך, דחינו מעיקרה את טענת הנאשם לפיה היה עליו לבצע מעשים מיניים של ממש במתלוננת כדי ללמדה את רזי קרב המגע.

טענות הכזב שנטענו על ידי הנאשם עובר לאותם "אימונים", אמירותיו לגבי ג'ינג'יות, ובעיקר האינוס באמצעות החדרת אצבעו בהמשכו של אותו "תרגול" (אותו הוא הכחיש) אינם מותירים, אף לא צל צלו של ספק, לגבי כך ש"האימונים" שהעביר לא היו אלא בדיה וכסות לקבל הסכמתה של המתלוננת למגע של הנאשם בגופה.

משכך, אנו קובעים כי טענתו של הנאשם במישור העובדתי הייתה כזב והנאשם היה מודע לטענה הכוזבת. כעולה מעדות המתלוננת 2 הסכמתה למגע נבעה מהאמון שרחשה לנאשם כי דרך זה ילמד אותה הנאשם כיצד להגן על עצמה מפני מקרה של פגיעה מינית. יוצא איפוא כי מעשיו של הנאשם, שאין מחלוקת כי הם בעלי אופי מיני מובהק, בוצעו על רקע הסכמה שהושגה במרמה ביחס למהות העושה והמעשה.

בגין מעשים אלה ייחסה המאשימה לנאשם אף עבירה של קבלת דבר במרמה. מעשיו של הנאשם עולים כדי קבלת דבר במרמה שכן דרך מצג השווא שיצר למתלוננת 2 באשר לעיסוקיו ובאשר לאופן לימוד קרב המגע על ידו, הוא קיבל לידיו "דבר", כהגדרתו בסעיף 414 לחוק. נעיר כי בפועל עבירה של מעשה מגונה במרמה הוא מקרה פרטי של עבירת קבלת דבר במרמה (ואף חמור יותר), ולא בכדי בחר המחוקק לייחס עבירה ספציפית למקרה בו ה"דבר" שהתקבל במרמה הוא מגע מיני. משכך, נדמה כי ייחוס שתי עבירות שונות לאותו מעשה היה מיותר. בכל מקרה, אין נפקות להרשעת הנאשם אף בעבירה זו שכן בהתאם להוראת סעיף 186 חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, לא יהיה ניתן להענישו פעמים על אותו מעשה.

המשך המעשה המגונה המיוחס לנאשם בכתב האישום הוא בניסיון הנאשם למשוך בכח את ידה של המתלוננת 2 לעבר איבר מינו - דבר שלא צלח לאור התנגדות המתלוננת. בכך, ניסה הנאשם לגרום למתלוננת 2 לגעת בו בניגוד לרצונה - דבר המהווה מעשה מגונה תוך הפעלת כח על גופה והכל לשם סיפוק או גירוי מיני. משהמתלוננת 2 הצליחה למשוך את ידה ולהשתחרר מאחיזת הנאשם, והמגע באיבר מינו לא בוצע יש לייחס לנאשם ביצוע ניסיון למעשה מגונה בכח שכן זה לא יצא אל הפועל.

אשר על כן מצאנו להרשיע את הנאשם בביצוע עבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק, מעשה מגונה במרמה לפי סעיף 348(א) בנסיבות 345(ב)(1) לחוק, קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 סיפא לחוק ובניסיון למעשה מגונה בכח לפי סעיפים 348+25(ג) לחוק.

אישום שלישי

באישום זה מיוחס לנאשם ביצוע עבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין.

בניתוח הראיות קבענו כי מתלוננת 3 עובר לאירוע האינוס צרכה בערבוביה "קריסטל וגראס", עד כדי הגעה ל"סטלה" ומשהגיעה למצב של עייפות ולאות, נכנסה למיטה. משהחלה לפוג השפעת הסם (וכדבריה, "התחיל לעבור"), בעוד ישנה חשה ש"משהו לא תקין מאחורה קורה" והתעוררה כשאיבר מינו של הנאשם בתוך איבר מינה, כשהוא אינו עוטה קונדום על איבר מינו ובגדיה מופשלים. בתגובה היא בעטה בנאשם והדפה אותו מתוך גופה. ברי כי תיאור המעשה עולה כדי בעילה של המתלוננת 3.

את מעשה הבעילה ביצע הנאשם לאחר שראה את המתלוננת עושה שימוש בסמים כשהיא במצב של "סטלה" ועייפות. מעשה הבעילה עצמו בוצע בשלב בו המתלוננת 3 ישנה. ברי כי היותה של המתלוננת תחת השפעה של מספר סוגי סמים, כמו גם היותה במצב של שינה, מנעו ממנה ליתן הסכמה כלשהי.

משכך, באישום זה מצאנו את הנאשם אשם בביצוע עבירה של אינוס, במצב המונע מהמתלוננת

ליתן הסכמה לפי סעיף 345(א)(4) לחוק.

אישום רביעי

באישום זה יוחסו לנאשם ביצוע מעשים מגונים (מספר עבירות), לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין ועבירת אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

בהתאם לממצאים העובדתיים שנקבעו לעיל, בטרם עזיבת הנאשם את בית המתלוננת, ביקש הוא ממנה כי תחבקו. על אף שבתחילה סירבה לעשות כן והסבירה לו שיש לה חבר, בסופו של יום הסכימה לחבקו בשל העזרה שהציע לה. תוך כדי החיבוק, החל הנאשם לגעת בישבנה, הכניס ידיו לתוך תחתוניה והיא בתגובה ניסתה לדחפו מעליה, אך הוא משך ודחף אותה לעבר הספה. בהמשך, הפשיט אותה מבגדיה, הוריד את בגדיו התחתונים ובעל אותה, תוך שהוא תופס אותה בכח ועל אף שהמתלוננת צעקה ואמרה לו "לא" ומבלי שעטה קונדום על איבר מינו או ידע אותו בדבר היותו נשא איידס. אחרי שהנאשם "גמר" לה על הבטן, הוא ירד מהספה וביקש כי תבצע בו מין אוראלי אך היא דחפה אותו. בתגובה, הנאשם אמר לה כי מגיע לה עוד 15 אלף ש"ח.

הגם שהחיבוק הראשון בין השניים נעשה ללא התנגדות מצד המתלוננת, המשך המעשים - הנגיעה בישבן והנגיעה בגופה מתחת לתחתוני - נעשה בניגוד להסכמתה של המתלוננת שכן כאמור, לא בלי היסוס הסכימה המתלוננת אך למתן חיבוק לנאשם. ודוק, לאור ממצאי המהימנות שקבענו ביחס למתלוננת זו אל מול הנאשם, אנו דוחים את טענתו כי המשך המעשים נעשה מתוך "התלהטות" הדדית. עם זאת, איננו רואים בכך מספר מעשים מגונים כפי שייחסה המאשימה לנאשם בכתב האישום. הנגיעה בישבן ולאחריה המשך הנגיעה בגופה של המתלוננת, מהווים רצף של אותו מעשה המקים את עבירת המעשה המגונה. משכך, יש להרשיעו בביצוע עבירת אחת [ראו: ע"פ 2454/02 טיקמן נגד מדינת ישראל (12/12/05)].

באשר לעבירת האינוס- משנקבע כי הנאשם בעל את המתלוננת שלא בהסכמתה. כשהנאשם היה מודע לחוסר הסכמה זו לאור התנהגותה ודבריה, הרי שעבירת האינוס הוכחה מעל לכל ספק סביר.

אשר על כן, מצאנו להרשיע את הנאשם באישום זה בביצוע עבירת מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק, ואינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק.

אישום חמישי

באישום זה יוחסה לנאשם עבירת אינוס לפי סעיפים 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1)+(3), דהיינו עבירת אינוס בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנה, ללא הסכמתה. בעניין זה נציין כי נפלה טעות בעבירה הנוספת שיוחסה באישום זה, שעניינה סעיף 345(א)(3) שכן בעוד שבסעיף 345(ב)(1) קיימת הפניה לנסיבה האמורה בסעיף 345(א)(1), לא קיימת הפנייה כזו לסעיף 345(א)(3) ועל כן לא ניתן היה לייחס לנאשם עבירה לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(3).

בהתאם לממצאי העובדה שנקבעו לעיל, הנאשם הציג את עצמו בפני המתלוננת 5 כמי שיכול לסייע לה להתגבר על הפגיעה שחוותה בעבר. משכך, הכניסה המתלוננת 5 את הנאשם לביתה כשהייתה לבדה במקום ואף אפשרה לו להיכנס יחד עמה לחדרה. בזמן ששכבה על בטנה החל הנאשם לגעת בה, ליטף את ישבנה, ועל אף שהמתלוננת ביקשה ממנו לחדול, הוא המשיך, הכניס את ידו לתוך מכנסיה ואת אצבעות ידיו לתוך איבר מינה. בהמשך, הניח כרית על ראשה, ועל אף שהטיחה בו שהוא למעשה חוזר ופוגע בה כשם שפגע בה אחר, הוא המשיך במעשיו וניסה לגעת בה באזור החזה אלא שהיא הצליחה למנוע את המגע על ידי הצמדת ידיה לצדי גופה. בהמשך, הנאשם הוריד את מכנסיו ואת תחתוניה, עלה לכיוון ישבנה, כשיד אחת שלו על הראש שלה ויד שניה על גבה כדי למנוע ממנה לזוז, והחדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה, זאת על אף שהמתלוננת 5 טענה בפניו כי הוא מכאיב לה.

מהתיאור לעיל עולה כי הנאשם בעל פעמים את המתלוננת - עת החדיר את אצבעות ידיו לתוך איבר מינה ובהמשך כשהחדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה מבלי שעטה קונדום על איבר מינו.

כאמור, המאשימה ייחסה לנאשם את מעשה האינוס על בסיס שתי חלופות, האחת באופן שגוי. משכך, נבחן את מלוא הנסיבות יחס לחלופה הנכונה - סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) שהיא גם לטעמנו החלופה הנכונה לאור ממצאי העובדה שנקבעו ביחס לסעיף זה. בהתאם למענה לכתב האישום, אין מחלוקת כי הנאשם ידע שהמתלוננת היא צעירה "כבת 14", לדבריו. לעומתו, המתלוננת בעדותה העידה כי במהלך השיח עם הנאשם, כשסיפרה לו על הפגיעה בה, היא סיפרה לו, בין היתר, שהיא בת 13. לאור ממצאי המהימנות הברורים שנקבעו לעיל - האמון המלא שנתנו בגרסת המתלוננת 5 אל מול ממצאי מהימנות שליליים ביותר ביחס לנאשם, אנו קובעים כי הנאשם ידע במועד הרלוונטי לכתב האישום כי המתלוננת הייתה בת 13. ודוק, אין מחלוקת כי הנאשם ידע כי המתלוננת היא מתחת לגיל 16. בנוסף,

לאורך אירוע אינוס, במספר הזדמנויות שונות, הביעה התלוננת את חוסר הסכמתה למעשיו של הנאשם. החל מבקשתה כי "יעצור" ממש בתחילת האירוע, בהמשך בהתנגדותה למגע שלו בחזה וכלה בדבריה לנאשם כי הוא למעשה משחזר את הפגיעה בה ומכאיב לה. אמירות ומעשים שהנאשם התעלם מהם בעת פעל לספק את צרכיו. משכך, גם חלופה זו הוכחה לפנינו מעל לכל ספק סביר.

משכך, אנו מרשיעים את הנאשם באישום זה בביצוע עבירת אינוס לפי סעיפים 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1).

אישום שישי:

באישום זה מיוחס לנאשם ביצוע מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, וכן אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

בהתאם לממצאי העובדה שלעיל, לאחר שהמתלוננת הכניסה את הנאשם לביתה מתוך מחשבה שזה בא לסייע ולהביא לה כסף למזון, הנאשם דחף אותה לחדר השינה של הבנות שלה, למיטה שלהן, הוריד את בגדיו, הפשיט אותה, היא החלה לקלל אך למרות התנגדותה ובשל חששה מפניו היא החלה לפשוט את בגדיה ואת יתר הבגדים הנאשם הפשיט מעליה בכח. על אף ניסיונות המתלוננת 6 להזיז את הנאשם, "לסגור את רגליה" ותוך שהיא אומרת לו לזוז וכי היא לא רוצה, הנאשם החדיר 3 אצבעות לאיבר מינה, נגע בה בחזה, והכניס את איבר המין שלו לתוך איבר מינה. כל זאת מבלי שעטה על איבר מינו קונדום. לאחר ש"גמר בחוץ", הנאשם ניקה עצמו באמצעות מגבונים שהיו מונחים על יד המיטה. כל זאת עשה מספר פעמים - "שלוש, ארבע פעמים באותו רגע". אחר כך, הנאשם עזב את בית המתלוננת, בתה הגיעה הביתה, אז הנאשם שב, סגר את דלת החדר עם ארון "כתר" כדי שהבת לא תצליח להיכנס לחדר ו"עוד פעם ניסה לעשות. כשהבת שלי בבית", פעמיים.

בהתאם לממצאים שלעיל, בחלק הראשון של האירוע, על אף התנגדות ברורה של המתלוננת, החדיר הנאשם את אצבעותיו לתוך איבר מינה של המתלוננת ואחר כך, מספר פעמים החדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה. בהמשך, בזמן שבתה של המתלוננת שוהה בבית, הנאשם פעמיים נוספות ניסה לבעול אותה. עוד, משקבענו כי אנו נותנים אמון בגרסתה, הרי שבמהלך האירוע היו מספר אינדיקציות ברורות להעדר הסכמה מצד המתלוננת למעשים שמבצע הנאשם - החל מהתנגדותה, ניסיונותיה להזיז ולסגור את רגליה וכלה באמירתה הברורה שהיא "לא רוצה". משכך, ברי כי בחלק הראשון של האירוע הנאשם בעל את המתלוננת ללא הסכמתה. בהמשך, לא ברור האם הנאשם הצליח להחדיר איבר לאיבר מינה או שמא הדברים הסתכמו בניסיון לעשות כן. משכך, אנו קובעים בחלק השני של האירוע, הוכח מעל לכל ספק אך ניסיון לבעול. בעניין זה נציין כי המאשימה בחרה להאשים את הנאשם, על אף התמשכות האירוע, ו"ההפסקה" בין שלבי האירוע, להאשימו באירוע אינוס אחד. משכך, לא מצאנו להרשיעו בעבירה נוספת של ניסיון אינוס אלא להתייחס אל מעשה זה כחלק מאירוע האונס המתמשך שבו הואשם.

למעלה מן הצורך, נציין כי הגם שדחינו את גרסת הנאשם באשר לאופן קרות האירוע, גם אם נקבל את טענתו כי יחסי המין קוימו בהסכמה, הרי שמעשיו של הנאשם מקימים עבירה של אינוס במרמה. מהראיות שהובאו לפנינו ברי כי הנאשם הציג עצמו לפני המתלוננת כמי שיכול לסייע לה להשיג אוכל לילדיה. משכך (וכפי שקרה גם בעניין של מתלוננות אחרות בתיק זה), המתלוננת אפשרה כניסה של הנאשם לביתה וככל שנקבל את גרסתו בעניין זה - הסכימה לקיים עמו יחסי מין לשם כך (אם כי, כאמור, נשוב ונציין כי הלכה למעשה דחינו גרסה זו). המצג של הנאשם כמי שיכול לסייע, בכסף או במזון, מהווה מצג שווא עובדתי. כפי שצינו לא פעם, הנאשם היה אסיר משוחרר, נעדר מקורות הכנסה (למעט אולי עבודה חלקית בלבד באבטחה) שהתקשה לפרנס עצמו. משכך, לא היה באפשרותו להעניק למתלוננת

סיוע חומרי כלשהו וטענתו בפניה כי ישלם לה הייתה טענה שקרית (כפי שאף עולה מהתכתבויות בין השנים).

בנוסף, הסתרת מידע בדבר היותו נשא איידס אף היא מהווה הצגת מצג שווא עובדתי. [לשם כך נשווה לעולם החוזים - כידוע, הסכמה היא הסכם בין הצדדים. סעיף 61(ב) לחוק החוזים קובע כי החוק חל בשינויים המחויבים, ככל שהדבר מתאים לעניין גם על פעולות שאינן בבחינת חוזה. סעיף 15 לחוק החוזים מגדיר את המושג "הטעיה" בין היתר כ"אי גילויין של עובדות אשר לפי דין, לפי נוהג או לפי הנסיבות היה על הצד השני לגלותן. משכך, נדמה כי גם אי גילוי בדבר היותו נשא איידס עלול לעלות כדי הטעיה].

יוצא איפוא, כי ככל והמתלוננת הביעה הסכמה כלשהי, זו הושגה במרמה כלפיה ועל כן, לכל הפחות, בוצעה כלפיה עבירת אינוס במרמה.

באשר למעשה המגונה - ברי כי מגע בחזה, לאחר שהפשיטה בכח, כשהיא מגלה סימני התנגדות למעשה, מהווה עבירה ז.

משכך, מצאנו להרשיע את הנאשם בביצוע עבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק וכן עבירת מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק.

אישום שביעי

באישום זה הואשם הנאשם בביצוע עבירת מעשה שעלול להפיץ מחלה, לפי סעיף 218 סיפא לחוק העונשין.

כמפורט לעיל, קבענו כי לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק סביר שהנאשם בעל את המתלוננת מבלי שהוא עוטה על איבר מינו קונדום. משכך, לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק סביר כי הנאשם עשה מעשה העלול להפיץ מחלה ואנו מורים על זיכוי הנאשם באישום זה מהעבירה שיוחסה לו.

סיכומם של דברים

באישום הראשון והשביעי אנו מזכים את הנאשם מביצוע עבירה של מעשה העלול להפיץ מחלה.

ביתר האישומים אנו מרשיעים את הנאשם בביצוע עבירות כמפורט להלן:

1. אינוס (4 עבירות), לפי סעיף 345(א)1(1) לחוק (אישומים ראשון, שני, רביעי ושישי).
2. אינוס במצב המונע מהמתלוננת ליתן הסכמה, לפי סעיף 345(א)4 לחוק (אישום שלישי).
3. אינוס קטינה מתחת לגיל 16 ללא הסכמה, לפי סעיפים 345(ב)1(1) בנסיבות 345(א)1(1) (אישום חמישי).

4. מעשה מגונה (מספר עבירות) לפי סעיף 348(ג) לחוק, (אישומים ראשון, רביעי ושישי).
5. מעשה מגונה במרמה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות 345(ב)(1) לחוק (אישום שני).
6. ניסיון למעשה מגונה בכח, לפי סעיפים 348+25(ג) לחוק (אישום שני).
7. קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 סיפא לחוק (אישום שני).
8. מעשה העלול להפיץ מחלה, לפי סעיף 218 סיפא לחוק (אישום חמישי).
9. ניסיון למעשה העלול להפיץ מחלה (3 עבירות), לפי סעיפים 25 + 218 סיפא לחוק (אישומים שלישי, רביעי ושישי).

ניתנה היום, י' ניסן תשפ"ד, 18 אפריל 2024, במעמד הצדדים

נתן זלוצובר, שופט אב"ד

סגן הנשיאה דניאל בן טולילה, שופט

טל לחיאני שהם, שופטת